

Nghiện Sắc Đẹp

Contents

Nghiện Sắc Đẹp	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8: Thiếu	20
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	52
21. Chương 21	55
22. Chương 22	58
23. Chương 23	61
24. Chương 24	65
25. Chương 25	68
26. Chương 26	71
27. Chương 27	76
28. Chương 28	79
29. Chương 29	83
30. Chương 30	88
31. Chương 31	90
32. Chương 32	94
33. Chương 33	96
34. Chương 34	100
35. Chương 35	102
36. Chương 36	105
37. Chương 37	109
38. Chương 38	112
39. Chương 39	117
40. Chương 40	120
41. Chương 41	123

42. Chương 42	125
43. Chương 43	131
44. Chương 44	133
45. Chương 45	140
46. Chương 46	143
47. Chương 47	147
48. Chương 48	151
49. Chương 49	154
50. Chương 50	160
51. Chương 51	165
52. Chương 52	168
53. Chương 53: Phiên Ngoại 1: Tôi Và Bạn Trai Cũ Nghèo Kiết Xác Của Tôi	174
54. Chương 54: Pn 1.2. Bạn Trai Cũ	176
55. Chương 55: Pn 1.3. Bạn Trai Cũ	178
56. Chương 56: Pn 1.4. Bạn Trai Cũ	180
57. Chương 57: Pn 1.5. Bạn Trai Cũ	183

Nghiên Sắc Đẹp

Giới thiệu

Tên gốc: Nhan cẩu Thể loại: Hiện đại, thụ theo đuổi công, ngọt, 1×1, tình đầu ý hợp, HE Cập đôi: Sầm Qua x Giang Bạch Lộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-sac-dep>

1. Chương 1

Giang Bạch Lộ trở về nước vào đầu năm.

Đường cong nhiệt độ trong nước trên đồ thị thời tiết nhanh chóng kéo lên cao. Cây hoa nhài mùa đông bao quanh hàng rào sắt bên ngoài nhà họ Giang đã bắt đầu kết nụ, khí hậu ở thủ đô Bắc Kinh ấm áp như mùa xuân. Giang Bạch Lộ bọc người trong một lớp áo lông rất dày, nửa khuôn mặt bị che khuất sau chiếc khăn choàng cổ bằng lông cừu mềm mại hơi đỏ lên.

Tần Nhất Hành nhoài lưng ra sau lan can nheo mắt nhìn cậu, mãi cho đến khi Giang Bạch Lộ đi đến trước mặt hắn thì hắn mới đứng thẳng dậy tiếp nhận valy trong tay cậu, “Cuối cùng cậu cũng chịu trở về.”

“Nghe nói cậu muốn giới thiệu bạn trai cho tôi.” Giang Bạch Lộ cởi khăn quàng cổ và áo lông, ôm chúng ở trong khuỷu tay, giả vờ dào dạt hứng thú bông đùa hắn, nhưng trong đáy mắt không hề có niềm vui, “Tôi đã phải vội vàng thu dọn hành lý suốt đêm, mua vé quay trở về.”

Tần Nhất Hành dẫn cậu đi xuống bãi đỗ xe ngầm, rõ ràng không tin lời nói nhăng nói cuội của cậu, “Tôi cứ tưởng cậu không định về nước.”

Giang Bạch Lộ phản đối, “Sao tôi lại không muốn về nước. Kế hoạch ban đầu là học xong đại học sẽ trở lại, bởi vì tạm thời gặp chút chuyện nên mới ở lại nước Mỹ hai năm.”

Trong lòng hai người đều biết rõ chuyện đó cụ thể là gì. Tần Nhất Hành không muốn nhắc lại chuyện cũ, khi rẽ vào lối khác thì chuyển trọng tâm câu chuyện, “Cậu về nhà thích ứng lại với múi giờ hay đến chỗ tôi?”

Giang Bạch Lộ không chút nghĩ ngợi trả lời: “Tôi không bị chứng lệch múi giờ, gần đây ba tôi đi công tác nước ngoài, cậu phải thu nhận tôi một thời gian. Nhưng mà...” Cậu đắm chiêu ử dột, “Nếu bây giờ cậu dẫn tôi đi gặp bạn trai tương lai, vậy thì thôi đi. Tôi qua đêm trên máy bay, không kịp rửa mặt, tóc tai bù xù chưa chải được.”

“Cậu nghĩ hay thật đấy.” Tần Nhất Hành liếc mắt nhìn cậu, “Cho dù lúc này cậu rảnh, người ta cũng không chắc là rảnh đâu.”

Giang Bạch Lộ ồ một tiếng, “Cậu định giới thiệu ai cho tôi?”

Tần Nhất Hành dừng chân trước chiếc Mercedes-Benz màu trắng, nhét hành lý vào cốp xe, vừa đi về phía chỗ ngồi của tài xế vừa hỏi: “Còn nhớ Dụ Quân Lân không?”

Giang Bạch Lộ kéo cánh cửa đối diện rồi ngồi vào ghế phụ lái, cúi đầu thắt dây an toàn, “Bạn cùng phòng đại học có gia thế khủng của cậu đó hả?”

Tần Nhất Hành quay ngược vô lăng chậm rãi lùi xe, “Chính là cậu ấy. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi mở một khu biệt thự nghỉ mát, móc nối quan hệ đều nhờ vào cậu ấy. Hai năm qua đi theo cậu ấy nên tôi cũng quen được một số con em nhà giàu có quyền thế.”

Giang Bạch Lộ kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Cho nên?”

“Cho nên” Tần Nhất Hành tiếp lời cậu, “Người giới thiệu cho cậu là bạn của cậu ấy.”

Giang Bạch Lộ nghe xong ngồi thẳng lưng lên, trêu chọc, “Vậy nên tôi trở thành một con phượng hoàng đen bay lên đầu đầu càn?”

Tần Nhất Hành cười nhạo sửa chữa giúp cậu, “Là phượng hoàng hoang, không phải phượng hoàng đen. Ở nước ngoài sáu năm tiền đồ chẳng rộng mở gì cả, mà khả năng nói tiếng Trung lại mai một đi rồi?”

Giang Bạch Lộ: “Không không không, chính là phượng hoàng đen.”

Tần Nhất Hành: “...”

Giang Bạch Lộ: “Ra khỏi hồ than đen, không phải là một con phượng hoàng đen thui sao?”

Tần Nhất Hành: “...”

Giang Bạch Lộ nói thế không hề sai chút nào hết. Mặc dù từ nhỏ cậu lớn lên ở thủ đô, sống trong biệt thự không lo ăn mặc, gia đình có tiền nhân rồi cho cậu đi du học nước ngoài, nhưng ba cậu thật ra là đại gia bán than mới phát, không sánh được với mấy cậu ấm vừa sinh ra đã ngâm thìa vàng.

Hai tiếng đồng hồ sau, Giang Bạch Lộ ngái ngủ tựa vào bể nước nóng tư nhân trong khu biệt thự nghỉ dưỡng ngoại ô phía đông thành phố. Tần Nhất Hành cầm điện thoại di động từ ngoài cửa bước vào. Giang Bạch Lộ nghe tiếng bước chân liền quay đầu nhìn, tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

Tần Nhất Hành liếc mắt nhìn cậu, “Sao vậy?”

Giang Bạch Lộ dựa vào tường đá, ngồi xuống đáy bể, chậm rãi mở miệng: “Hay là bỏ chuyện giới thiệu bạn trai đi.”

Cậu khe khẽ thở dài, “Bạn trai cũ của tôi là một con ma nghèo kiết xác ngoại trừ giờ học ra đều đi làm thêm, đột nhiên bảo tôi thử yêu đương với một cậu ấm nhà giàu, tôi có chút không tiếp thu được.”

Tần Nhất Hành: “Không kịp nữa rồi.”

Giang Bạch Lộ: “A?”

Tần Nhất Hành ngồi xổm xuống chiếc bể bên cạnh: “Dụ Quân Lân vừa gọi điện thoại cho tôi, nói muốn đến đây chơi hai ngày.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Giang Bạch Lộ: “Mai sao?”

Tần Nhất Hành: “Buổi chiều.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Khi những người bạn của Tần Nhất Hành đến, Giang Bạch Lộ còn đang uống cà phê. Âm nhạc trong quán cà phê du dương, nhẹ nhàng và trầm bổng, ánh mặt trời vàng nhạt nhảy nhót trên mặt bàn, phóng tầm mắt ra nhìn, tất cả chỗ ngồi đều trống rỗng. Giang Bạch Lộ hơi nhíu mày, “Tần Nhất Hành, việc kinh doanh của cậu ở đây không tốt, rất vắng khách.”

Tần Nhất Hành không để ý đến cậu, đứng dậy tiếp đón Dụ Quân Lân và những người khác, để lại một mình Giang Bạch Lộ. Cậu chuẩn ra khỏi quán cà phê, đi lang thang xung quanh. Lúc trước đang ở bể nước nóng cá nhân, hiện tại đi bộ đến khu vực suối nước nóng công cộng, cậu mới phát hiện bên trong làng nghỉ dưỡng rộng mênh mông này ngoại trừ nhân viên mặc đồng phục đeo thẻ tên ra thì không thấy bóng khách du lịch.

Giang Bạch Lộ bước đến vườn dâu tây, chuẩn bị hỏi nhân viên một câu, điện thoại di động trong túi quần rung lên. Cậu nhanh chóng tìm một tảng đá tùy tiện ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra. Tiếng chuông reo vang vui vẻ, Giang Bạch Lộ dừng mắt trên ảnh khóa màn hình, một lúc sau mới chuyển sang nhìn tên người gọi điện, cậu sửng sốt –

Dây số đến từ nước Mỹ.

Cậu nhận điện thoại, dùng tiếng Trung gọi: “Đàn chị.”

Giọng nói phụ nữ ở đầu dây bên kia dịu dàng dễ nghe, “Đàn em, em về nước rồi à?”

Cậu đáp đã trở về, còn đang định hỏi đối phương có chuyện gì, phát hiện ánh sáng trước mặt bị bóng đen che khuất, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói, “Sao còn có người ở đây?”

Giang Bạch Lộ ngẩng đầu lên, thấy một nhóm người đang đứng trước mặt cậu. Người đàn ông dẫn đầu có khuôn mặt điển trai, ăn mặc kỹ lưỡng. Đôi mắt của Giang Bạch Lộ dừng lại trên khuôn mặt anh ta vài giây, đột nhiên cậu nhận ra đây là Dụ Quân Lân từng xuất hiện trong bức ảnh đăng trên vòng bạn bè của Tần Nhất Hành cách đây vài tháng. Cậu đứng dậy, bước lên phía trước một cách vô thức.

Đàn chị gọi cậu trong điện thoại: “Đàn em, em còn ở đó không?”

Giang Bạch Lộ nói với điện thoại di động: “Vẫn còn.”

Thấy Tần Nhất Hành và nhóm đàn ông cao to sừng sững vai bước tới, Giang Bạch Lộ nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đi bên cạnh Tần Nhất Hành, sau đó từ tốn chớp mắt, “Đàn chị, chị vừa nói gì?”

“Chị nói...”

Đường nét trên gương mặt đối phương chậm rãi hiện rõ lên trong phạm vi tầm mắt cậu. Khuôn mặt đẹp trai mang tính xâm lược mãnh liệt, đôi mắt và chiếc mũi của anh còn sâu thẳm và sắc nét hơn của Dụ Quân Lân, con ngươi màu nâu hổ phách giống như hai viên đá đẹp đẽ phát sáng long lanh.

Con lai giữa người nước ngoài và Trung Quốc.

“Chị nghe được tin về Chris rồi.”

Điện thoại di động của Giang Bạch Lộ trượt khỏi lòng bàn tay cậu.

2. Chương 2

Tần Nhất Hành mở bàn chơi bài trong phòng đánh bạc, ngồi xung quanh đều là những cậu ấm không thiếu tiền, chơi rất lớn. Giang Bạch Lộ không đánh bài, cậu cầm chén trà ngồi uống ở chiếc bàn trống phía đối diện, ngắm nhìn người đàn ông lai tây có đôi người màu hổ phách đang cấn điệu thuốc lá, nắm quyền chủ động giữa ván bài, không hề rơi vào thế yếu.

Tần Nhất Hành quen biết cậu hơn hai mươi năm, không cần suy xét cũng biết cậu nghĩ gì, “Đừng nhìn, người giới thiệu cho cậu không phải anh ta, là người bên phải anh ta ấy.”

Giang Bạch Lộ ừm một tiếng, “Tên là gì?”

Tần Nhất Hành: “Tổng Đường.”

Giang Bạch Lộ liếc mắt nhìn hắn, “Tôi không hỏi đối tượng tương lai của tôi, tôi hỏi người bên cạnh đối tượng tương lai của tôi.”

Tần Nhất Hành: “...”

“Tần Nhất Hành” Giang Bạch Lộ nghiêm túc gọi tên bạn thời thơ ấu, “Các cậu cùng một giuộc bao trọn khu nghỉ dưỡng này từ trước, còn lừa tôi là tạm thời quyết định qua chơi, tôi chưa trách cậu cái gì. Chỉ hỏi thăm một cái tên, cậu cũng không chịu nói cho tôi biết?”

Tần Nhất Hành: “Cùng một giuộc.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Giang Bạch Lộ: “Ồ.”

Tần Nhất Hành gơ tay ấn giữa hai đầu lông mày, “Người ta cũng là cậu ấm nhà giàu, vừa rồi ai nói không muốn thử yêu đương với con nhà giàu ấy nhỉ?”

“Là tôi nói.” Giang Bạch Lộ ngửa đầu uống sạch nước trà trong chén, “Nhưng tôi vừa phát hiện bộ dạng đánh bài của anh ấy vô cùng đẹp trai, đẹp hơn tên bạn trai cũ nghèo kiết xác của tôi nhiều, tôi đổi ý rồi.”

Tần Nhất Hành châm biếm, “Chẳng phải bắt đầu cái nhìn đầu tiên, cậu đã không dời mắt khỏi anh ta rồi sao?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Giữa cuộc chơi, Dụ Quân Lâm đứng dậy nhận điện thoại, gọi Tần Nhất Hành sang thay anh ta chơi vài ván. Giang Bạch Lộ xách một chiếc ghế đầu đến, ngồi xuống bên cạnh Tần Nhất Hành, đồng dục nói: “Tôi giúp cậu xem bài.”

Tống Đường ngồi phía chéo đối diện ngược đôi mắt đào hoa, tràn đầy hào hứng nhìn cậu, “Niểu Niểu đến giúp tôi này.”

Giang Bạch Lộ sững sốt, không hiểu đối phương làm sao nghe ngóng được tên cúng cơm ẻo lả của cậu. Rõ ràng từ lúc gặp mặt đến bây giờ cả hai chưa nói chuyện với nhau được mấy câu, mà giọng điệu gọi cậu quen thuộc đến mức cứ như kiểu là tình nhân đã yêu tha thiết được hai, ba năm.

Cậu chậm chạp dịch chuyển đến, ngồi ở giữa người đàn ông ngậm thuốc lá và Tống Đường, thò đầu quét mắt nhìn lá bài của Tống Đường, thành thật nói: “Tôi không xem được.”

Tống Đường bất ngờ quay sang, thờ ơ ngược nửa mí mắt lên, miễn cưỡng tỏ ra chút lẳng lơ với cậu, “Vậy cậu giúp tôi nhìn lá bài của Sâm Qua, sau đó bí mật nói cho tôi biết.”

Hóa ra gọi là Sâm Qua.

Giang Bạch Lộ ngoan ngoãn vâng lời quan sát khuỷu tay của Sâm Qua. Người kia khẽ lật cổ tay, áp mặt bài xuống, anh quay đầu lại, không mặn không nhạt hỏi: “Nhìn cái gì?” Giọng nói y hệt như đang khiển trách đứa bé không hiểu chuyện.

Giang Bạch Lộ mỉm cười phản đối, cậu nheo mắt tiến sát thêm một chút, khi mở miệng ra nói thì hơi thở ẩm áp phả vào cổ đối phương: “Anh Sâm, anh là con lai sao?”

Sâm Qua thờ ơ ừ một tiếng.

Giang Bạch Lộ hỏi tiếp: “Anh Sâm, anh lai giữa Trung Quốc và nước nào? Canada? Đức?”

Sâm Qua ném một lá bài ra, nhàn nhạt nói: “Nước Mỹ.”

Giang Bạch Lộ ừm một tiếng, như thể sự tò mò cuối cùng đã được thỏa mãn, cậu ngồi thẳng dậy và lui trở về.

Sâm Qua gơ tay ấn điều thuốc xuống gạt tàn, lông mày hơi nhíu lại, anh vừa phát hiện mình đánh nhầm quân bài.

Hai giờ sau bữa tối, ai đó ở ngoài phòng gõ cửa. Giang Bạch Lộ ngừng chơi game đứng dậy đi mở cửa, Tống Đường mặc đồ tắm tựa ở cửa thân thiết gọi cậu: “Niểu Niểu, đi ngâm nước nóng không?”

Giang Bạch Lộ định từ chối nhưng thấy Sâm Qua đang đứng phía sau lưng đối phương hờ hững hút thuốc, cậu liền

đồng ý. Cậu đổi quần áo và giày dép rồi bước ra khỏi phòng, trở tay đóng cửa phòng lại.

Tống Đường bước đến trước mặt Sầm Qua, tự nhiên giơ cánh tay ôm vai anh, quay người sang nói với Sầm Qua: “Chúng ta đi đến bể lộ thiên sau núi?”

Sầm Qua không thèm nhìn cậu ta, hơn nửa khuôn mặt điển trai che giấu trong ánh đèn tối mờ, giọng nói nghe có vẻ lười biếng: “Tùy cậu.”

Cánh tay khoát lên vai anh rất chặt, Giang Bạch Lộ cau mày quay đầu lại, chỉ nhìn thấy sườn mặt thờ ơ và khó chịu của Tống Đường. Cậu suy tính giây lát, bỗng nhiên thích thú tràn trề như mây tiến lên.

Dưới màn đêm mùa đông lạnh lẽo, bể suối nước nóng thiên nhiên trong trẻo ngoài trời bốc lên hơi nước màu ngà khiến cho ánh đèn trên đỉnh đầu cũng trở nên mờ mờ. Mặt trăng vàng nhạt cô đơn treo nơi chân trời bao quanh bởi những ngôi sao lấp lờ rải rác.

Tống Đường ngồi trên ghế mây gọi điện thoại cho lễ tân, bảo đối phương mang rượu tới.

Giang Bạch Lộ đi đến bên cạnh giá treo đồ mà cởi quần áo, tay cậu vừa mới chạm vào lưng quần, hình dáng cao to rần rở từ bên phải tiến vào trong tầm mắt cậu. Động tác cởi thắt lưng của Giang Bạch Lộ hơi dừng lại, cậu lặng lẽ nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào lồng ngực khỏe mạnh cường tráng và vòng eo nhỏ gọn chắc nịch của đối phương.

Sầm Qua lướt qua cậu, ném áo tắm lên mắc áo, hết sức dè dặt giọng nói từ tính, cố tình truyền vào tai cậu nhờ cơn gió lạnh lẽo trong đêm: “Còn muốn giữ đôi mắt nữa không?”

Bụng dưới Giang Bạch Lộ hơi căng lên, cậu thu đường nhìn lại, cúi đầu cởi áo. Treo đồ xong, cậu liếc mắt nhìn Tống Đường đang chọn rượu vang ở phía xa xa, bất thành linh dạ sát vào Sầm Qua, đầu ngón chân cậu dường như sắp chạm vào đầu ngón chân của đối phương. Đôi môi hơi hé mở của cậu lơ đãng vô tình lướt qua mép cằm Sầm Qua, cậu nhẹ nhàng mở miệng: “Sầm Qua, con mắt của anh thật đẹp.”

Sầm Qua nặng nề bóp mạnh cằm cậu, tay kia đặt lên phần bụng dưới hơi ngẩng đầu của cậu cách một lớp quần bơi, đôi mắt bất mãn nheo lại, “Quấn chặt cái miệng và thằng nhỏ của cậu, tôi không phải là gay.”

Hai mắt Giang Bạch Lộ cong lên, “Trai thẳng các anh trước khi lên giường với đồng tính đều nói vậy.”

Ví dụ như...

Ví dụ như tên bạn trai cũ nghèo kiết xác “chết bởi nghìn nhát dao” của cậu.

3. Chương 3

Ngâm nước nóng uống rượu vang đỏ, bắt đầu từ khi vào bể nước, hai má của Giang Bạch Lộ nhuộm một màu hồng phớt. Gió lạnh của màn đêm đen thối qua không làm giảm bớt nhiệt độ trên mặt, ngược lại khiến nó càng nóng hơn. Nhưng may mắn cậu chưa uống đến mức say mềm.

Phòng Tống Đường và Sầm Qua sát cạnh nhau, riêng Giang Bạch Lộ được bố trí một căn phòng ở cuối hành lang. Khi đi đến phòng hai người nọ, Giang Bạch Lộ định giơ tay chào tạm biệt thì bị Tống Đường túm lấy, kéo qua. Ánh mắt Tống Đường khẽ lướt qua khuôn mặt Sầm Qua, cậu ta nhướn đầu lông mày, “Niểu Niểu, đến phòng tôi xem phim đi?”

Nửa giờ trước Giang Bạch Lộ mới thăm dò ẩn ý trong lời nói của Tống Đường. Cậu hừ lạnh trong lòng, thăm nghĩ chẳng ra sao cả nhưng nét mặt cậu vẫn duy trì như cũ mà khéo léo từ chối: “Tôi còn phải về tắm rửa.”

Tống Đường cong khóe môi: “Đến phòng tôi tắm.”

Giang Bạch Lộ nhớ ra, có lẽ Tần Nhất Hành cần moi được ít tiền từ mấy cậu ấm con nhà giầu này, tốt tính đồng ý: “Được.”

Tống Đường bước qua trước mặt Sầm Qua, kéo cậu vào phòng riêng của cậu ta. Ngay khi cửa phòng đóng lại, nụ cười trên mặt Tống Đường biến mất, cậu ta lạnh nhạt vứt bỏ Giang Bạch Lộ ngồi lẻ loi trong phòng, bước vào phòng tắm đi tẩy rửa. Tắm được một lát cậu ta mới nhớ ra có một người còn đang ngồi trong phòng, cách cửa phòng tắm nói vọng ra: “Niểu Niểu, nếu cậu sốt ruột, về phòng cậu mà tắm đi.”

Giang Bạch Lộ đồng ý, không hề do dự đứng dậy mở rộng cửa bước ra. Đi ngang qua căn phòng của Sầm Qua, bước chân bỗng chậm lại, giây tiếp theo cậu quay đầu trở về, gõ ba cái lên cửa phòng đóng chặt của đối phương.

Không ai ra mở cửa. Giang Bạch Lộ áp sát tai vào cánh cửa gỗ dày, nín thở lắng nghe, sau đó vươn tay cầm lấy quai nắm cửa, nhẹ nhàng kéo –

Cửa mở.

Cậu do dự giây lát, tỏ ra thoải mái đẩy cửa đi vào. Ánh đèn vàng cam sáng rực và hệ thống sưởi hơi tỏa ra không khí ấm áp trong phòng khách nhưng không có một bóng người. Chiếc áo choàng tắm màu trắng mấy phút trước còn được chủ nhân khoác lên người bây giờ nhàu nhĩ vắt vẻo trên mép ghế sofa. Giang Bạch Lộ cởi dép gỗ đặt ở rìa cửa, bước chân trần dẫm lên tấm thảm len mềm mại.

Cửa phòng tắm đóng chặt, có ánh đèn trắng chiếu xuyên qua tấm kính mờ được chạm khắc hoa văn tinh xảo, nhưng không có tiếng nước chảy. Giang Bạch Lộ nghi ngờ đi về phía trước, giây tiếp theo, cửa phòng tắm bất thành linh bị người phía trong kéo ra, thậm chí không cho cậu có bất kì cơ hội nào để phản ứng và suy nghĩ.

Nửa người trên trần trường của Sầm Qua xuất hiện trước mặt cậu, quần lót tứ giác màu đen lỏng lẻo bao lấy phần xương hông khỏe mạnh, đường nhân ngư nam tính tuyệt đẹp chạy dọc theo mép quần lót nhưng không bị che lấp. Về mặt anh không hề hòa nhã, thậm chí anh có chút sỗ sàng thô lỗ, “Mẹ cậu không dạy cậu không thể tùy tiện đi vào phòng người khác à?”

Giang Bạch Lộ lùi lại một bước, tìm lối thoát bao biện cho bản thân, “Xin lỗi, tôi gõ cửa rồi nhưng không ai ra mở. Nhưng mà...” Cậu dừng một chút, lơ đãng cười rộ lên, “Mẹ tôi đích xác là mất sớm.”

Sầm Qua lách qua cậu bước vào phòng khách chợt dừng lại, quay đầu lạnh nhạt quét mắt nhìn cậu, chuyển chủ đề câu chuyện, “Cậu có chuyện gì?”

Giang Bạch Lộ theo sau, thành thật thân thiết nói: “Vòi hoa sen trong phòng tắm của tôi có chút vấn đề, tôi vừa gọi điện cho Tần Nhất Hành, cậu ấy nói giờ này nhân viên sửa chữa đã tan ca rồi. Tôi có thể tắm ở chỗ của anh được không?”

Sầm Qua cắn điều thuốc lá bên mép, đôi ngươi màu hổ phách không chút gợn sóng quan sát từ đầu đến chân cậu, cuối cùng hiện lên chút trào phúng, “Lẽ nào toàn bộ phòng nghỉ của khu nghỉ dưỡng này, ngoại trừ phòng tôi, vòi hoa sen đều có vấn đề?”

Giang Bạch Lộ ngăn người nhìn động tác đốt thuốc thuần thục của anh. Lúc này nghe tiếng chất vấn của anh liền hoàn hồn, cậu ngập ngừng đôi chút rồi nói: “Anh...”

Sầm Qua lạnh nhạt, “Tôi làm sao?”

Giang Bạch Lộ trôi chảy nói hết: “Anh hút ít thuốc lá thôi, hút thuốc lá có hại cho sức khỏe.”

Sầm Qua giật mình, nét mặt hiện lên sự mất kiên nhẫn, “Cậu đi đi.”

Giang Bạch Lộ ồm một tiếng, vui vẻ bước đi. Chưa đầy ba giây, cậu quay trở lại, cúi đầu nhìnchằm chằm vào hai chân trần của mình, năm ngón chân trắng trẻo nhỏ gầy vô thức co lại trênthảm lông.

Sầm Qua nhìn theo ánh mắt cậu, toàn bộ cảnh tượng lọt hết vào tầm mắt, anh hơi nhúu mày.

Giang Bạch Lộ ngẩng đầu hỏi: “Anh có thể cho tôi mượn một đôi dép không?”

Sầm Qua rũ mi mắt, hồ hững đáp: “Trong phòng không có dép thừa.”

Giang Bạch Lộ liếc mắt nhìn chân anh: “Anh có thể cởi đôi dép đang đi ở chân ra rồi cho tôimượn đi một lát được không?”

Sầm Qua không thèm nâng mí mắt lên, “Tôi không thích dùng dép người khác đã đi qua.”

Giang Bạch Lộ im lặng không nói gì, ngón chân lép trong tấm thảm lại cuộn lên. Một đôi dép được ném xuống chân cậu, giọng nói lạnh lẽo của Sầm Qua vang lên, “Cậu còn chưa đi sao, tôi muốn khóa cửa đi ngủ.”

Giang Bạch Lộ xỏ chân vào đôi dép vẫn vương nhiệt độ của người đàn ông, xoay người bước vào phòng tắm.

Hai giây sau, tiếng khóa cửa rất nhỏ truyền vào tai, Sầm Qua thu hồi tầm mắt không biết vừa rơi vào đâu. Anh cúi kính ấn nửa liều thuốc lá vào gạt tàn, đứng dậy rót một cốc nước lạnh, hạ thấp nhiệt độ của hệ thống sưởi hơi, khó khăn lắm mới dần được đầu lông mày đang nhăn tít.

Hết chương 3

4. Chương 4

Giang Bạch Lộ rửa sạch bọt xà phòng trên cơ thể, cởi quần bơi ra giặt vài lần, treo nó lên cái mắc ở trên tường. Sau đó cậu xoay người tắt nước vòi hoa sen, tiện tay kéo chiếc áo tắm sạch sẽ được gấp gọn gàng trên kệ, phủ vào người, buộc thắt lưng lỏng lẻo rồi mở cửa bước ra.

Sầm Qua ngồi trên sofa không thèm ngẩng đầu lên, “Tắm xong rồi thì về đi.”

Giang Bạch Lộ chậm rãi đi tới trước mặt Sầm Qua, gọi tên anh. Người đàn ông rũ mi mắt lướt xem e-mail trên điện thoại di động, phớt lờ tiếng gọi của cậu. Giang Bạch Lộ gập người xuống dính sát đến, đường nhìn ngang bằng với con mắt đối phương, gọi rất kiên nhẫn: “Sầm Qua.”

Cậu gội đầu nhưng không lau khô tóc, tóc mái ướt rượt dính bết lấy vầng trán đầy đặn, nước bọt trong suốt nhỏ xuống từ chòm tóc, bắn lên màn hình điện thoại của Sầm Qua. Anh ngược mắt, đập ngay vào mặt là phần ngực hở hang của Giang Bạch Lộ. Ngay lập tức, anh nhấc tay tóm lấy chiếc khăn ẩm ướt mình từng dùng qua vớt lên dính đầu cậu.

Sau đó anh lật cổ tay lên, nghiêng điện thoại di động đặt phía dưới xương quai xanh của Giang Bạch Lộ, đẩy cậu ra sau, “Thắt dây áo choàng tắm tử tế vào, đừng sắp lại gần tôi như thế.”

Giang Bạch Lộ ngoan ngoãn lùi một bước, cúi đầu buộc chặt dây thắt lưng, cuối cùng cậu mới kéo khăn mặt trên đầu mình lên, “Anh có thể cho tôi mượn...”

Sầm Qua nheo mắt đứng dậy, trầm giọng cắt ngang lời cậu: “Cậu lại muốn mượn cái gì? Máy sấy tóc hay khăn mặt? Mượn xong thì rút nhanh.”

“Quần lót.” Giang Bạch Lộ chớp chớp mắt, khóe môi nhếch lên, “Anh có thể cho tôi mượn một chiếc

quần lót mới được không. Hoặc là -" Cậu hơi ngập ngừng, "Dùng rồi cũng được."

Hai phút sau, Giang Bạch Lộ mặc quần lót mới bước ra khỏi phòng tắm. Sầm Qua quay lưng về phía cậu đứng ở cạnh cửa sổ nghe điện thoại, anh mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen. Áo được luồn vào người một cách tùy tiện phóng khoáng, mép áo bị cuộn lên, lồ mờ thấy được đường cong vòng eo mềm dẻo.

Giang Bạch Lộ khẽ khàng bước đến, buổi tối ngâm suối nước nóng sau núi, ánh đèn quá mờ, cậu cũng không để ý. Bây giờ cậu mới thấy ở gần xương bả vai phía sau lưng, hình xăm sống động như thật với những nét vẽ phức tạp che dấu dưới áo ba lỗ lồ mờ lộ ra.

Cậu vô thức giơ tay lên, đầu ngón tay vừa mới chạm vào lưng anh, Sầm Qua đóng điện thoại đi động xoay người lại, đang muốn trầm giọng gây khó dễ, ánh mắt thoáng lướt qua nửa thân trên để trần và đôi chân dài thon thả trắng muốt của cậu, nét mặt anh sững lại, trên thái dương dường như có gân xanh hiện lên, "Áo choàng tắm của cậu đâu?"

"Lúc mặc quần lót cởi ra rồi." Cậu lơ đãng trả lời, kéo áo ba lỗ của Sầm Qua lên, một con cá voi nhẩy ra khỏi mặt biển đập vào mắt. Hai hàng mi Giang Bạch Lộ khẽ run rẩy, "Anh xăm hình rồi?"

Sầm Qua tối sầm mặt, thậm chí toát ra cơn bực tức nhàn nhạt, "Giang Bạch Lộ, mẹ nó cậu điếc hả? Tôi nói rồi, tôi không phải..."

Con ngươi của người đàn ông chợt sâu hơn, giọng nói đột ngột im bặt.

Đôi môi hơi hé mở của Giang Bạch Lộ hôn lên hình xăm cá voi đại dương rất đẹp dễ trên lưng anh...

Ba giây sau, Giang Bạch Lộ bị ném ra khỏi phòng, cậu mặc một chiếc áo choàng tắm trắng tinh kèm theo nút thắt dây tiêu chuẩn thực hiện bởi bàn tay của tên trai thẳng đáng ghét nào đó.

Sầm Qua đóng ầm cánh cửa, thô bạo khóa cửa phòng, vẻ mặt xấu xí dùng tay ấn lên bụng dưới của anh.

Anh cương rồi.

Về phòng không bao lâu sau, Tần Nhất Hành gọi điện thoại ân cần thăm hỏi cậu, "Bị người đuổi ra khỏi phòng?"

Giang Bạch Lộ sững sốt, "Sao cậu biết?"

Tần Nhất Hành: "Xem camera giám sát."

Giang Bạch Lộ: "..."

“Cậu thật sự ngấm trúng anh ta?” Tần Nhất Hành nhíu mày, “Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, cho đến bây giờ anh ta chưa từng lên giường với đàn ông.”

Giang Bạch Lộ lười biếng thả mình xuống chiếc giường mềm mại rộng lớn, ngửa đầu nhìn lên đèn chùm treo trên trần nhà, giọng điệu thoải mái: “Vậy thì sao? Bạn trai cũ của tôi trước khi lên giường với tôi, cũng không ngủ với bất kì người đàn ông nào khác.”

Tần Nhất Hành: “Ra là anh ta đá cậu.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu cười lạnh, “Sao tôi không biết, bạn trai cũ của tôi vì muốn đá tôi, thậm chí bằng tốt nghiệp đại học của một ngôi trường danh giá cũng không thèm lấy. Ngày hôm trước còn nằm trên giường của tôi, hôm sau đã biến mất không chút dấu vết. Nên biết rằng, anh ta là một tên sinh viên nghèo rớt mùng tơi không có gia thế hay bối cảnh gì hết. Nếu không cần bằng tốt nghiệp đại học, sao lại bươn chải ở nước Mỹ?”

Tần Nhất Hành im lặng trong giây lát, “Giang Bạch Lộ, cậu vẫn đang nhờ người hỏi thăm tin tức của anh ta à?”

“Tôi tìm kiếm anh ta, tôi tìm anh ta mất hai năm. Mỗi tối đều nằm mơ, nghĩ nếu gặp lại anh ta, tôi phải đánh anh ta thế nào mới hết giận. Buổi chiều hôm qua tôi nhận được một cuộc gọi từ đàn chị ở nước Mỹ. Chị ấy cho tôi biết có tin tức về anh ta rồi. Nhưng mà...” Cậu hơi nhắm mắt lại, “Tôi đã từ chối đàn chị, bây giờ tôi không cần tìm anh ta nữa.”

“Giang Bạch Lộ, có phải cậu coi Sầm Qua là người thay thế không?” Tần Nhất Hành nheo mắt, “Nếu tôi nhớ không lầm, con mắt của bạn trai cũ của cậu cũng là màu hổ phách.”

“Không phải người thay thế đâu, sao lại là người thay thế được? Hai người họ hoàn toàn khác nhau.” Giang Bạch Lộ vui mừng cong khóe môi lên, “Chris không hút thuốc lá, Sầm Qua nghiện thuốc lá nặng. Chris không đánh bài bạc, Sầm Qua chơi bài rất thành thạo. Chris làm thêm ở quán bar mỗi tuần, Sầm Qua sống trong giới thượng lưu đầy quyền lực. Hai người họ giống nhau chỗ nào?”

“Hai người họ...” Giang Bạch Lộ mở to hai mắt, sự hoang mang mờ nhạt hiện lên trên mặt, “Hai người họ hoàn toàn khác nhau mà.”

“Tuy nhiên” Cậu cười tủm tỉm bổ sung, “Kích cỡ quần lót của hai người họ thật ra hoàn toàn giống nhau.”

Tần Nhất Hành: “...”

5. Chương 5

Khu nghỉ dưỡng nằm tựa vào núi và gần biển, đồng thời đối diện với trang trại nuôi ngựa của gia đình họ Dụ. Ăn xong bữa sáng, Tống Đường đề nghị đến trường đua ngựa cưỡi ngựa. Giang Bạch Lộ là người dân bình thường, đi theo nhóm công tử quý tộc này cũng lấy được một tấm thẻ hội viên cao cấp của câu lạc bộ.

Nhóm người bước vào trang viên, ngay lập tức có người bước đến dẫn họ đi thay trang phục cưỡi ngựa. Các thành viên câu lạc bộ có phòng thay đồ riêng, Giang Bạch Lộ ngồi trên sofa chờ đến lượt thay quần áo thì thấy Tống Đường bước vào phòng thay đồ ngay bên cạnh phòng của Sầm Qua. Chẳng mấy chốc sau, quản lý đích thân mang đến cho cậu một bộ trang phục cưỡi ngựa mới tinh. Giang Bạch Lộ ôm quần áo tiến vào phòng thay đồ, đúng lúc Tống Đường bước ra từ phòng thay đồ chuyển hướng nhằm chỗ.

Sầm Qua quay lưng về phía cửa phòng mà cởi quần áo, Tống Đường khẽ khàng bước đến thì đập vào mắt là tấm lưng trần rắn chắc và rộng rãi của Sầm Qua. Cậu ta liếm môi, hai tay choàng lên bờ vai của đối phương, áp phần ngực ấm áp của mình vào phần lưng trần trụi của anh.

Sầm Qua rất khó chịu và bực mình, nghĩ rằng Giang Bạch Lộ chưa hết hi vọng, trở tay nắm lấy cổ tay tinh tế của đối phương, kéo lên trước mặt, nhưng anh lại thấy Tống Đường khoác hờ một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, không cài cúc áo, ngược đôi mắt đào hoa lẳng lơ quynh rũ nhìn chằm chằm vào anh.

Lúc này anh lạnh lẽo cúi đầu xuống, “Đi ra ngoài.”

Thế lực hai gia đình Tống – Sầm cân bằng nhau, cho đến bây giờ Tống Đường không hề sợ chọc giận Sầm Qua. Nghe thấy lời nói của đối phương, cậu ta không chỉ không ngoan ngoãn đi ra ngoài, ngược lại thuận tiện đỡ lấy bắp đùi Sầm Qua mà ngồi lên.

Trong lòng Sầm Qua càng tăng thêm sự chán ghét, đang muốn giơ tay đẩy Tống Đường xuống mặt đất, ánh mắt quét qua đôi chân trần truồng dưới áo sơ mi của cậu ta, anh thờ ơ chuyển rời đường nhìn, nhưng trong đầu bất chợt hiện lên hai chân thon dài xinh xắn và thẳng tắp của Giang Bạch Lộ.

Gần như cùng khoảnh khắc đó, dường như cuối cùng cũng nắm được nhược điểm của người đàn ông, Tống Đường vô cùng hoan hỉ nâng cằm, tiến đến bên tai đối phương nói lời cao thượng như phong lan, “Sầm Qua, anh còn bảo anh không thích đàn ông? Nói anh không có cảm giác với tôi? Đồ vật trong đũng quần đã bán đứng anh rồi.”

Ánh mắt Sầm Qua lạnh lẽo, đẩy Tống Đường ra rồi đứng dậy.

Giang Bạch Lộ ngồi trong hành lang cùng Tần Nhất Hành. Tất cả mọi người đã thay xong quần áo, chỉ mình Sầm Qua và Tống Đường chậm chạp chưa thấy đi ra. Dụ Quân Lâm đang muốn chongười đi gọi, Sầm Qua và Tống Đường một trước một sau bước ra.

Mở cùng một cánh cửa. Người đi trước mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa màu đen, đi một đôi ủng cao, bước đi đầy khí thế tự nhiên. Ngược lại người ra sau mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh và quần bò, cổ áo rộng mở mất trật tự, vẻ mặt vô cùng sung sướng.

Mọi người trong giới gay đều biết Tống Đường thích Sầm Qua, tin tức Sầm Qua không ngủ cùng đàn ông cũng được lan truyền rộng rãi trong giới. Tống Đường đã từng thực hiện rất nhiều hành động cảm dỗ giống như ngày hôm nay, nhưng chỉ hôm nay, về mặt cậu ta không tỏ ra cực kỳ giận dữ.

Mọi người biểu hiện như thường, trong lòng đã cuộn cuộn sóng lớn.

Giang Bạch Lộ thấy hết biểu cảm của Tống Đường, khi cả nhóm đi về phía trường đua ngựa, cậu bước chậm lại, tụt xuống bên cạnh Sầm Qua, hỏi: “Vừa rồi hai người đã làm gì trong phòng thay đồ?”

Sầm Qua cười nhạt, “Ngoại trừ thay quần áo thì còn có thể làm gì?”

Giang Bạch Lộ nhanh nhẩu trả lời: “Ngoài việc thay quần áo, nhiều thứ cũng có thể thực hiện được.”

“Tôi làm gì thì liên quan gì đến cậu?” Người đàn ông bình thản rũ mắt xuống, nhưng nhìn thấy đáy mắt cậu lóe lên sự đau thương thì anh hơi giật mình. Sau đó anh làm trò trước mặt người khác, giơ cánh tay ôm vai cậu, cười lạnh, “Giang Bạch Lộ, cậu chỉ muốn leo lên giường của tôi mà thôi, không cần cố gắng giả bộ yêu đương nồng cháy bày ra cho tôi xem làm gì.”

6. Chương 6

Mấy cậu ấm đều nuôi ngựa đua riêng ở trường đua ngựa. Tần Nhất Hành cũng có một con ngựa do Dụ Quân Lâm tặng hẳn. Hắn dắt ra, đưa cho Giang Bạch Lộ cưỡi. Tống Đường cưỡi ngựa lữngthững đi đến, dường như chắc chắn cậu không từ chối mà nói, “Niểu Niểu, cậu có muốn cưỡi chung ngựa với tôi không?”

Tần Nhất Hành hoàn toàn mù tịt về tâm tư của Tống Đường, không hề phản đối mà đẩy Giang Bạch Lộ ra ngoài. Giang Bạch Lộ liếc nhìn con ngựa Tống Đường đang cưỡi, đó là một con ngựa đực có bộ lông mượt mà phát sáng, thân mình cao to cường tráng. Huấn luyện viên cung kính bước lên khuyên giải: “Tính tình ngựa đực ác liệt, hay là cậu Tống đổi nó lấy một con ngựa cái nhỏ xinh đẹp?”

Lúc này Tống Đường không hề nể nang, “Ngựa do tôi nuôi, tôi muốn cưỡi con nào thì cưỡi con đó, chưa đến lượt anh quan tâm.” Cuối cùng, cậu ta quay đầu lại nhìn Giang Bạch Lộ, khuôn mặt phục hồi vẻ tươi cười.

Về mặt Giang Bạch Lộ như thường, đang định nhấc chân đạp lên bàn đạp thì bị Tống Đường đè lại, giọng nói dường như ẩn chứa sự bất mãn: “Cậu ngồi lên phía trước.”

Xét về chiều cao, Giang Bạch Lộ cao một mét bảy mươi tám không hề thấp trong nhóm nam giới. Đương nhiên, không thể nào so được với Sầm Qua có thân hình thẳng tắp gần một mét chín mươi do mang một nửa gen của người da trắng. Người tình mắt có thể thấy rõ Tống Đường vẫn lùn hơn cậu một chút.

Cậu không vạch trần đối phương, ngoan ngoãn xoay người xoắn bước ngồi lên phía trước Tống Đường, đồng thời nhẹ nhàng cúi người. Hai tay Tống Đường vòng qua eo cậu, cầm lấy dây cương, từ phía ngang nhìn sang, giống như cậu ta ôm cả người cậu vào ngực.

Giang Bạch Lộ chưa kịp nói năng gì thì phát hiện một tay của đối phương trực tiếp buông lỏng dây cương, công khai ôm eo cậu. Cậu hơi nhú mày, đang định nghiêng đầu ra hỏi, chợt thấy Sầm Qua cười một con ngựa đỏ sẫm thuần chủng xinh đẹp, ngược mắt lên nhìn qua.

Tống Đường càng thêm táo tợn, cậu ta gác cầm lên vai cậu, hơi nghiêng đầu, tạo ra một bức tranh vành tai tóc mai chạm vào nhau vô cùng thân mật. Về mặt Giang Bạch Lộ tự nhiên, mặc cho Tống Đường diễn kịch nhưng cậu vẫn hơi để ý gương mặt của Sầm Qua, thấy anh nhú mày, cậu khẽ liếc nhìn Tống Đường ngay bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy sự vênh váo mờ nhạt trên khóe miệng đối phương.

Đường nhìn của Sầm Qua không dừng lại quá lâu, anh quay đầu tán chuyện với Dụ Quân Lân đi bên cạnh. Dụ Quân Lân hẹn anh thì dẫu một lát, Sầm Qua nhướn mày đồng ý. Hai người thúc ngựa đi tới đường đua thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng ngựa hí vang dội.

Hai người quay đầu lại, thấy con ngựa được Tống Đường cười giảo mãnh chân, dường như nó bị hoảng sợ, đột ngột trở nên cáu kỉnh bất an, gần như không khống chế được mà chạy thẳng lên con đường đua phía trước. Huấn luyện viên đứng ở ngoài đường đua giúp đỡ những người khác lên ngựa hoàn toàn không xử lý được.

Sầm Qua và Dụ Quân Lân cười ngựa đuổi theo, trước khi con ngựa phát điên phi nước đại, kịp thời ngăn cản con ngựa bị kinh hãi. Con ngựa cường tráng giương cao vó, hí lên, suýt làm Giang Bạch Lộ và Tống Đường đang ngồi lên lưng nó văng ra. Huấn luyện viên huấn luyện ngựa nơm nớp lo sợ chạy đến, Dụ Quân Lân xuống ngựa, ngay lập tức trách mắng họ.

Sầm Qua kéo dây cương, vỗ về con ngựa, “Xuống đi.”

Khuôn mặt Tống Đường trắng bệch, cậu ta thò tay chụp lấy mu bàn tay của Sầm Qua, đôi mắt đảo hoa hơi đỏ lên, “Chân tôi mềm nhũn rồi, anh đỡ tôi đi.”

Sầm Qua ngay lập tức rút tay về, xoay người bước đi. Cương ngựa không có người khống chế, Tống Đường lo sợ ngựa lại phát cuồng, cuống quýt bò xuống lưng ngựa. Hai gã đàn ông ăn chơi trác táng luôn đi theo cậu ta từ xưa đến nay vội vàng bước đến đỡ lấy cậu ta.

Nếu là ngày bình thường, Tống Đường kiêu căng ngạo mạn tuyệt đối không tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác. Nhưng vào lúc này, cậu ta thật sự sợ hãi, mặc cho hai gã kia vây quanh cậu ta mà xum xoe nịnh bợ.

Giang Bạch Lộ tựa trên lưng ngựa, cố gắng bình ổn nhịp tim đập dồn dập của cậu. Cậu đang định leo xuống lưng ngựa, đột nhiên nhớ đến động tác giơ tay thúc ngựa của Tống Đường trước khi ngựa hoảng loạn. Tuy tính cách ngựa được ác liệt, nhưng ngựa được thuần hóa sẽ không nóng nảy chỉ bởi một hành động của Tống Đường.

Nếu là ngựa hoang, khi Tống Đường hoặc cậu mới leo lên lưng nó, nó sẽ hất người xuống ngay lập tức. Giang Bạch Lộ ngẫm nghĩ một lúc, hai mắt nhắm lại. Cậu ám họ Tống này thật sự là kẻ điên.

Một giọng nói mang theo chút châm biếm nhàn nhạt kéo cậu trở lại thực tại: “Cậu còn ngồi trên lưng ngựa làm gì? Có phải cũng muốn tôi đỡ cậu xuống không?”

Giang Bạch Lộ sửng sốt, phát hiện Sầm Qua đáng lẽ đã rời đi từ trước không biết quay lại từ bao giờ. Lúc này, Tống Đường đã được những người khác dìu đi rất xa. Cậu khom người, môi khẽ khàng hé mở, nói cái gì đó.

Sầm Qua không nghe rõ, anh vô thức di chuyển đến gần con ngựa. Khuôn mặt đẹp hết chỗ chê của Giang Bạch Lộ càng rõ ràng trong tầm mắt, Sầm Qua quét qua đôi môi nhợt nhạt của cậu, trầm ngâm không nói gì.

Giang Bạch Lộ nâng mí mắt liếc nhìn anh. Đột nhiên cậu lật ngược người, nhảy vào lòng Sầm Qua. Dùng tư thế đại đột nhất, hai chân duỗi thẳng, cái mông chạm đất đầu tiên.

Chiều cao của một con ngựa trưởng thành vào khoảng hai mét. Ngựa của trường đua này đều là loại thuần chủng nhập khẩu từ châu Âu và châu Mỹ, bình thường các huấn luyện viên chăm sóc chúng rất chu đáo, tự nhiên phát triển thành bộ dạng cao to khỏe mạnh. Cậu bất chấp nhảy xuống như thế, giả sử Sầm Qua không đón được cậu, chắc chắn cậu sẽ bị vỡ xương cột.

Sầm Qua tối sầm mặt mũi, lù lù bất động đứng yên tại chỗ, tỏ ra vô cùng thờ ơ và lạnh nhạt. Nhưng hai tay anh đã hành động trước bộ não, nâng lên ôm lấy cậu một cách hoàn hảo.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, Giang Bạch Lộ còn chưa kịp gơ tay ôm cổ đối phương, hai tay đỡ lấy lưng và mông cậu của Sầm Qua bất thành linh buông lỏng, Giang Bạch Lộ ngồi vững trên mặt đất. Khi cậu ngẩng đầu lên, Sầm Qua đã đi xa rồi.

Cậu đứng lên khỏi mặt đất, liếc thấy Dự Quân Lân và huấn luyện viên đang đứng ở lề đường đua, cậu không do dự quay người ra sau vẫy gọi, “Đỡ tôi một chút, chân tôi hơi yếu, không đi nổi nữa.”

7. Chương 7

Giang Bạch Lộ không thể tưởng tượng nổi, cậu ám họ Tống kia còn làm chuyện điên cuồng hơn nữa.

Chạng vạng, Tần Nhất Hành mở tiệc nướng ngoài trời ở khu nghỉ dưỡng. Trước đây khi chưa xuất ngoại, Giang Bạch Lộ được ba cậu chiều chuộng, gần như trở thành cậu ám cả mười ngón tay không dính nước, không cần làm việc nhà, mỗi ngày tan học trở về, cậu chỉ cần nằm chờ cơm canh được dọn ra.

Không ngờ ra nước ngoài chưa đến nửa năm, lên giường với anh chàng sinh viên nghèo làm việc trong quán bar, sau đó chuyển vào căn hộ nhỏ thuê ở cạnh trường học của đối phương, cậu mới bắt đầu học cách làm việc nhà, biết nướng đồ ăn đều là do người kia cầm tận tay dạy bảo.

Giang Bạch Lộ xắn tay áo đứng cạnh lò nướng, lật cánh gà và đùi gà trên giá nướng, rắc hành lá và bột gia vị lên trên. Tần Nhất Hành thò tay sang lấy một xiên cánh gà, cắn một miếng, nhướn mày cảm thán: “Tôi biết cậu hơn hai mươi năm, không ngờ cậu còn có thể nướng cái này.”

“Thứ cậu không biết còn nhiều nữa.” Giang Bạch Lộ lười biếng ngược mắt lên, “Mùi vị thế nào?”

Tần Nhất Hành đáp: “Tạm ổn.”

Giang Bạch Lộ liếc mắt nhìn hắn: “Chỉ là tạm ổn?”

Tần Nhất Hành giờ cầm chỉ vào người đàn ông đối diện hắn, “Vẫn thua anh ta một chút.”

Giang Bạch Lộ quay đầu, nhìn theo ánh mắt hắn. Sầm Qua cởi áo khoác, mặc một chiếc áo len cổ thấp màu đen, tay áo tùy tiện cuộn lên, để lộ hai cánh tay thon dài rắn chắc. Anh rũ mi mắt đứng trước đồng lửa nướng một con dê, ngọn lửa màu cam chập chờn lấp lờ tôn lên khuôn mặt đẹp trai bá khí của anh.

Tống Đường dán ở bên cạnh người Sầm Qua, chớp mắt đầy quyến rũ: “Anh già đứng đắn, tôi muốn ăn chiếc chân dê anh nướng đầu tiên.”

Giang Bạch Lộ thu hồi tầm mắt, đúng lúc nghe thấy Dụ Quân Lâm gọi người đi lấy rượu. Giang Bạch Lộ muốn xem thử trong hầm rượu có những loại rượu nào, liền nhắc chân gọi người nọ, đi cùng. Hai người mới đi được nửa quãng đường thì có người gọi lại.

Tống Đường rảo bước đuổi theo liếc mắt nhìn Giang Bạch Lộ, dường như tâm trạng của cậu ta vô cùng tốt đẹp, giọng điệu không hiểu sao trở nên rất thân mật: “Niểu Niểu, cậu trở về ăn gì đi. Tôi đi với cậu ấy là được.”

Giang Bạch Lộ gật đầu, không quan tâm quá nhiều. Cậu quay đầu, hai tay nhét trong túi quần, đi trở về được một đoạn xa mới nhẹ nhàng nheo mắt lại. Hầm rượu kia có cái gì tốt mà khiến cho Tống Đường bỏ qua chân dê chính tay Sầm Qua nướng, phải đích thân cậu ta đi lấy. Cậu dừng chân, xoay người đuổi theo hai bóng dáng ở cuối con đường.

Cậu thả chậm gót chân, thấy hai người họ tiến vào hầm rượu một lát mới định bước đến. Bất chợt đâm đầu vào nhân viên lúc trước đi lấy rượu vang đỏ, theo sau là người giữ chìa khóa.

Giang Bạch Lộ hỏi cậu ta: “Cậu Tống đâu?”

Đối phương nhận ra cậu, mở miệng giải thích: “Cậu Tống ở bên trong chọn ly rượu, bảo chúng tôi ra đây chờ cậu ấy.”

Giang Bạch Lộ ồm một tiếng, cầm tay vào túi quần nhàn nhã đi vào trong. Cậu thấy Tống Đường đứng ở cạnh quầy bar, nhắc tay đổ chất lỏng trong suốt vào trong chiếc ly để cao, khi tay cậu ta lắc lư dao động, mực nước trong ly đã thấp xuống một nửa.

Giang Bạch Lộ nghi hoặc thốt lên: “Cậu Tống.”

Cơ thể Tống Đường cứng đờ, quay đầu lại thấy khuôn mặt của cậu, cậu ta thở phào nhẹ nhõm rất rõ ràng.

Giang Bạch Lộ tiến lên phía trước, giọng nói ngạc nhiên: “Cậu Tống, cậu đang cầm thứ gì trong tay vậy?”

Tống Đường thông thả vặn chặt nắp lại, cất đồ vật trong tay đi, sau đó cậu ta chống một tay lên quầy bar, đôi mắt đào hoa nhìn thẳng vào cậu, “Giang Bạch Lộ, nói thật với cậu nhé. Mặc dù cậu Dự muốn giới thiệu cậu cho tôi, nhưng cậu thật sự không phải là kiểu người tôi thích. Chuyện của chúng ta, dừng ở đây đi.”

Giang Bạch Lộ bình tĩnh đồng ý: “Được.”

Tống Đường mỉm cười đứng thẳng người dậy: “Thứ tôi đổ vào không phải là thuốc độc gì đâu, chỉ là chút thuốc kích thích mà thôi. Tôi không lừa cậu, thứ này để dành cho Sâm Qua uống.” Cậu ta hơi ngừng lại, quan sát Giang Bạch Lộ từ đầu xuống chân, “Tiểu Giang, cậu vừa về nước, vẫn chưa tìm được việc phải không?”

Tựa như không rõ ý đồ của đối phương, một chút hoang mang hiện lên trên mặt Giang Bạch Lộ, “Vẫn chưa.”

“Ngày nay du học sinh về nước không phải chuyện hiếm lạ gì, thủ đô rộng lớn như thế, muốn tìm công việc tốt, bằng cấp cao tới đâu cũng không bằng nền tảng gia đình.” Tống Đường khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, thờ ơ mở miệng, “Nếu cậu có thể giữ bí mật tuyệt đối về chuyện vừa xảy ra, tôi có thể cho cậu một chức vị trung cấp ở tập đoàn họ Tống.”

Giang Bạch Lộ sửng sốt một giây, khóe môi cong lên, “Vậy phải cảm ơn cậu Tống.”

“Thế thì...” Tống Đường giơ tay lên, đẩy chiếc ly để cao về phía cậu, “Để thể hiện sự chân thành của cậu, hai mươi phút sau, tôi muốn thấy, tay cậu đưa ly rượu này cho Sâm Qua, làm cho anh ấy uống hết.”

Hết chương 7

8. Chương 8: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

9. Chương 9

Giang Bạch Lộ ôm Sầm Qua liên tục khàn khàn rên rỉ, chống đỡ được cho đến khi đối phương xoa nắn bắp đùi cậu mà bắn ra, đầu óc mơ màng chéch choáng. Có vẻ như sự mệt mỏi mấy ngày qua càn quét khắp cơ thể, thân xác và ý thức tách biệt thành hai thực thể độc lập. Thân thể nằm trên ngọn sóng dâng trào nhưng ý thức dần dần chìm sâu xuống đáy biển.

Khi cậu mơ hồ không rõ, Sầm Qua tiếp tục ấn cậu xuống, tạo dấu ấn trên da thịt cậu hết lần này đến lần khác, không biết mệt mỏi mà làm thêm mấy lần, trong lúc làm còn dừng lại đổi vài cái bao cao su. Những phần còn lại cậu hoàn toàn không nhớ nổi.

Nửa đêm, Sầm Qua mới ngừng lại, đen mặt chửi bới tổ tiên tám đời nhà Tống Đường từ đầu đến đuôi. Anh không hơi đâu mà dọn dẹp, đẩy Giang Bạch Lộ sang bên cạnh, tắt đèn ngủ ở đầu giường, kéo chăn quay lưng về phía Giang Bạch Lộ, nhắm mắt nằm xuống.

Khoảng hai giờ sáng, anh lạnh cóng thức dậy từ giấc ngủ chập chờn, phát hiện mình ngửa mặt nằm trên giường, chiếc chăn vốn đắp trên người anh không cánh mà bay. Phía khác của chiếc giường, Giang Bạch Lộ cuộn tròn chăn y hệt một cái kén, quay lưng về phía anh ngủ say sưa.

Sầm Qua nén cơn tức giận trong lồng ngực, túm một nửa chiếc chăn từ trên người đối phương kéo sang, nhắm mắt tiếp tục ngủ. Mãi đến khi anh bởi vì cảm giác mát lạnh giật mình tỉnh giấc lần nữa, thấy Giang Bạch Lộ chiếm đoạt hết chăn, rốt cục hao sạch kiên trì, đè đầu vai Giang Bạch Lộ, lật cả người cậu qua, nhắc tay định lay cậu tỉnh dậy.

Tuy nhiên, trong chớp mắt anh dừng tay lại. Anh ngồi trong bóng tối ngấm nhìn khuôn mặt của đối phương, cảm thấy phiền nhiễu khó chịu, giống như không làm thế nào được, lồng ngực phập phồng mạnh mẽ.

Cuối cùng anh lười chán ra, đắp lên trên người cả hai, sau đó nằm đối mặt với Giang Bạch Lộ, một tay vòng qua eo, tay kia đặt trên ngực cậu, kéo cậu sang, siết chặt vào trong lòng, bóp chết cơ hội cướp chăn thêm lần nữa của cậu.

Sáng sớm tỉnh dậy, Giang Bạch Lộ mất chút sức lực mới thoát khỏi vòng tay của Sầm Qua. Cậu cúi đầu quét mắt nhìn người đàn ông đang nhắm mắt, hơi thở nhẹ nhàng bên cạnh, rồi chui ra khỏi chăn. Cậu ngồi xổm ở mép giường tự tìm kiếm quần áo của mình, người phía sau đột ngột mở ra đôi ngươi màu hổ phách, vươn tay túm lấy cổ tay cậu.

Giang Bạch Lộ kinh ngạc trong giây lát, vội vã giơ tay lau đi những chất bẩn đóng cặn quanh mắt mình, tiếp đó xoay mu bàn tay chùi lớp dầu nhờn trên trán. Lúc này cậu mới quay đầu lại hỏi: “Anh tỉnh rồi?”

Vẻ mặt Sầm Qua không vui, “Cậu đánh thức.”

Giang Bạch Lộ không hề áy náy xin lỗi anh, cậu giật cổ tay, nói: “Tôi phải về thôi.”

Đối phương không lập tức buông ra.

Ánh mắt Giang Bạch Lộ khê đảo qua mặt chần, cậu hơi do dự, “Bây giờ anh còn muốn làm?”

“Làm cái gì mà làm? Mẹ nó chẳng lẽ buổi sáng cậu không ‘chào cờ’ à?” Nét mặt Sầm Qua sa sầm xuống, “Hôm qua cậu giờ trò với ly rượu?”

“Không phải.” Giang Bạch Lộ cong đôi mắt, “Tôi chỉ vừa khéo biết trước mà thôi.”

Sầm Qua cau mày ngồi dậy, bóp chặt cổ tay cậu hơn, dần từng chữ: “Giang Bạch Lộ, ai cho cậu lá gan đó hả?”

“Đương nhiên là Tống Đường.” Giang Bạch Lộ hùng hồn nhìn anh, “Cậu ta hứa sẽ cho tôi một công việc.”

“Cậu đã lên giường của tôi mà còn dám làm việc ở tập đoàn họ Tống?” Cảm thấy nghe được chuyện nực cười, Sầm Qua trào phúng nhếch mép, ánh mắt đảo qua những vết hôn tựa nhu hoa hồng đỏ sẫm trên ngực cậu và thẳng nhỏ kiết quệ tinh dịch của cậu. Anh buông tay cậu ra, cực kỳ lạnh lùng mở miệng đuổi người: “Cậu đi đi.”

Giang Bạch Lộ không nói gì cả, cơ thể trần truồng trèo khỏi giường. Hai chân vừa chạm đất, trong chớp mắt đứng dậy, bấp chân cậu mềm nhũn, không khống chế được mà khụy xuống.

Sầm Qua theo bản năng đỡ giường áp đến, vươn một cánh tay ra đỡ cậu.

Nhưng Giang Bạch Lộ nhanh chóng chống lấy tủ đầu giường, tự mình đứng vững. Cậu quay đầu nhìn qua, thấy tay Sầm Qua lách sang một bên hông cậu, vẻ mặt ung dung chụp lấy bao thuốc lá đặt ở đầu giường, rút ra một điếu cho vào miệng. Anh không vội vàng đốt thuốc lên, thay vào đó hỏi cậu với chất giọng bình thường: “Cậu còn muốn để trần đứng trong phòng tôi bao lâu?”

Giang Bạch Lộ cúi người về phía trước nhặt lên chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ của cậu, khê run lên hailần, ghét bỏ nhúu mày, “Anh có thể cho tôi mượn tạm một bộ quần áo được không?”

Sầm Qua không thèm ngược mắt lên nhìn, qua loa nói: “Tự cậu lấy đi.”

Âm thanh sột soạt vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân của Giang Bạch Lộ từ gần đến xa, cuối cùng là tiếng đóng cửa truyền từ phòng khách tới. Sầm Qua liếc mắt nhìn chiếc cửa phòng ngủ trống rỗng, lấy

điều thuốc lá ngậm trong miệng ra, anh khẽ chữi thề, đứng dậy ra phòng khách tìm bật lửa.

Giang Bạch Lộ đứng phải Dự Quân Lâm ở bên ngoài cửa. Anh chàng này là bạn thân quen khi học đại học của Tần Nhất Hành. Cậu đã ở đây hai ngày nhưng chưa nói chuyện nhiều với đối phương. Có lẽ Dự Quân Lâm đến tìm Sầm Qua, đúng lúc cậu từ trong phòng đi ra. Dự Quân Lâm cản đường Giang Bạch Lộ, không hề có ý tránh ra, ánh mắt bình tĩnh quan sát cậu.

Giang Bạch Lộ mặc áo khoác nhung lông cừu màu đen của Sầm Qua, không chút sợ hãi nhìn qua.

Chiếc áo khoác nhung đen của anh choàng lên người Giang Bạch Lộ, không che hết được dấu hôn trên cổ cậu, cũng không che được hai bắp chân trần trụi của cậu. Người tinh mắt vừa nhìn thấy là có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng Dự Quân Lâm rất ngạc nhiên, chuyện Tống Đường dùng mọi biện pháp thực hiện trong nửa năm không hề thành công, Giang Bạch Lộ mới đến hai ngày, đã hoàn thành xong.

Còn ngay dưới mí mắt của Tống Đường.

Ánh mắt Dự Quân Lâm không dấu vết lướt qua cánh cửa kế bên, nét mặt trầm ổn lùi về phía sau một bước, mở đường cho Giang Bạch Lộ. Giang Bạch Lộ bình tĩnh nói cảm ơn, cầm giày trên tay, trong chớp mắt bước về căn phòng cuối hành lang.

Sau khi Giang Bạch Lộ đi khỏi, Dự Quân Lâm gõ cửa căn phòng bên cạnh phòng của Sầm Qua. Tống Đường mang theo vẻ mặt khó chịu ra mở cửa, thấy người xong, khuôn mặt cậu ta mới dịu xuống.

Dự Quân Lâm nhàn nhạt mở miệng: “Đêm qua ngủ ngon không?”

Mặc dù Tống Đường không rõ nguyên do nhưng vẫn nhúu mày đáp: “Không ngon lắm, có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Dự Quân Lâm không thay đổi sắc mặt, “Thấy các cậu lè mề không đến nhà hàng, qua đây xem thế nào.”

Giang Bạch Lộ tắm rửa sạch sẽ, ở trên giường ngủ thẳng đến hoàng hôn mới tỉnh dậy. Điện thoại di động đặt chế độ im lặng vút trên đầu giường có hai cuộc gọi đến của Tần Nhất Hành. Giang Bạch Lộ thay đồ, đi ra ngoài tìm hân.

Tần Nhất Hành chờ cậu ở nhà hàng, Giang Bạch Lộ kéo ghế ngồi xuống, “Họ đâu rồi?”

Tần Nhất Hành đưa menu cho cậu, “Buổi sáng về hết rồi. Gọi điện thoại cho cậu, cậu không nhận.”

Giang Bạch Lộ ừm một tiếng, không tỏ ra dị thường mà tiếp nhận menu, vừa xem lướt qua vừa mở miệng nói: “Sau này cậu đừng giới thiệu đối tượng cho tôi nữa. Chẳng lẽ cậu không nhận ra, Tống Đường chỉ tìm tôi để nguy trang mà thôi, người cậu ta thích là Sầm Qua?”

“Dạ Quân Lân tìm tôi trước.” Tần Nhất Hành nhíu mày, “Tôi cứ tưởng cậu ta hết hi vọng với Sầm Qua rồi. Nói lại...” Hắn liếc mắt nhìn Giang Bạch Lộ, “Áo khoác dạ trên người cậu là của Sầm Qua?”

Giang Bạch Lộ không hề ngẩng đầu lên mà trả lời: “Tinh mắt thật đấy.”

Tần Nhất Hành nhướn mày, “Hai người lên giường rồi?”

“Làm rồi.” Giang Bạch Lộ nâng cằm lên, thong dong điềm tĩnh kéo khăn quàng cổ xuống lộ ranhững vết hôn màu mận chín, hai đầu ngón tay ánh chừng trọng lượng chiếc áo khoác trên người, cậu nhún vai, bông đùa mở miệng, “Này, phí bắn pháo anh ấy cho đấy.”

Tần Nhất Hành: “...”

“À, còn nữa.” Giang Bạch Lộ nhếch khóe môi lên, “Hiệu quả cách âm chỗ các cậu rất tốt, Tống Đường ngủ ở phòng bên cạnh, vậy mà không tới gây khó dễ. Ông chủ Tần, cậu cũng hiểu biết về phòng tình thú đấy nhỉ?”

Tần Nhất Hành: “...”

10. Chương 10

Chưa đầy hai ngày, ba của Giang Bạch Lộ trở về từ nước ngoài. Giang Bạch Lộ dọn dẹp hành lý về nhà. Khi Giang tổng đi công tác, ông đã cho dì giúp việc về quê nghỉ phép, tủ lạnh rỗng tuếch, hai ba con họ không biết nấu ăn, chỉ có thể gọi thức ăn bên ngoài.

Trong lúc chờ người đưa cơm đến, Giang tổng quyết đoán ngồi ở trong phòng khách hỏi cậu: “Sao con đột ngột về nước? Bạn trai con đâu? Cậu ta không về cùng con à?”

Giang Bạch Lộ sững sốt. Năm xưa tốt nghiệp đại học, đầu óc cậu chỉ nghĩ đến chuyện tìm người bạn trai bỗng nhiên bốc hơi khỏi thế giới, tìm kiếm tròn hai năm. Cậu không nói thật với ba cậu, bịa đặt nói rằng muốn lưu lại ở nước Mỹ thêm vài năm.

Cậu không chút để ý, khoát tay áo, “Chia tay rồi.”

“Chia tay rồi?” Giang tổng nghi ngờ nhìn cậu, “Chia tay lúc nào? mấy năm trước không phải dính chặt lấy nhau như sam sao? Cuối mỗi năm gọi con trở về, con không thèm quay về, nói không ai cùng bạn trai của con đón lễ mừng năm mới.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Giang Bạch Lộ: “Đó đều là chuyện xưa vài năm trước rồi, trước khi về nước thì chia tay.”

Giang tổng gật đầu, “Chia tay rồi thì tốt, đáng lẽ phải chia tay từ sớm. Đàn ông nước ngoài tư tưởng cởi mở, không yêu đương thật lòng mà chỉ thích quan hệ hỗn loạn. Dù sao nếu con nhiễm bệnh gì của cậu ta trở về, đến lúc đó chỉ có con ôm mặt khóc.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Giang Bạch Lộ cảm thấy sự khác thường trong lời nói của ông, híp mắt lại nói: “Giang tổng, mấy năm trước ba không hề nói với con như thế. Khi ấy ba còn hỏi con hoàn cảnh gia đình anh ấy, còn bảo con gửi ảnh chụp anh ấy cho ba xem.”

Giang tổng ho nhẹ một tiếng, giọng nói thô ráp hẳn lên: “Nói chuyện với ông Lương, gần đây biết con về nước, ông ấy hỏi ba tình hình của con.”

Giang Bạch Lộ: “Hỏi thăm con làm gì? Nhà họ không có con gái mà.”

Giang tổng: “Không phải con gái mà là con trai.”

Giang Bạch Lộ: “...”

“Ba nói chuyện trước với con, đây là ông Lương nhờ ba hỏi con. Dù con đồng ý hay không, ba cũng không can thiệp vào quyết định của con.” Giang tổng đi thẳng vào vấn đề.

“Con trai của ông Lương năm trước công khai là gay với họ, nhưng vẫn không tìm đối tượng. Ông Lương suy nghĩ, thà hỏi con trước một chút còn hơn để cậu ta tự tìm một thằng con trai không rõ gia cảnh ở bên ngoài. Đặc biệt, trong hai năm qua, công ty gia đình của chúng ta và nhà ông Lương hợp tác ngày càng nhiều. Nếu hai nhà chúng ta trở thành thông gia, lúc đó có thể hỗ trợ nhau tốt hơn.”

Giang Bạch Lộ dạ một tiếng, không nói là được hay không được, đành phải lắp lửng ba phải nói: “Vâng, trước tiên xem mặt đã.”

Tin tức Giang Bạch Lộ về nước nhanh chóng lan truyền trong nhóm bạn học cấp ba, bạn thân thời trung học hẹn cậu ra ngoài gặp nhau. Giang Bạch Lộ vui vẻ đi đến chỗ hẹn, liên hoan ăn lẩu trong một nhà hàng với mấy người bạn nhiều năm không gặp. Những người bạn từng cười nói chọc ghẹo nhau trong lớp, từng bao che gửi đáp án cho nhau trong các cuộc thi, hôm nay quần áo gọn gàng bình tĩnh chực ngồi ngay trước mắt. Mọi người thốn thức không thôi.

Kết thúc buổi liên hoan, các chàng trai độc thân trẻ tuổi đến quán bar để đổi gió. Lúc còn học cấp ba, Giang Bạch Lộ cùng nhóm bạn đứng bết lớp rất thích tới đây.

Phần lớn những người đó đều là con nhà giàu, học sinh đi cửa sau. Hôm nay đa số họ đều đã thừa hưởng việc kinh doanh của gia đình, sự nghiệp phát triển phồn vinh thịnh vượng. Những nơi tiêu tiền xa hoa, họ nắm rõ trong lòng bàn tay. Không nói hai lời liền lái xe đưa cậu đến Đêm Xuân Một Khắc.

Đêm Xuân Một Khắc là tên quán bar, khách đến đây đều thuộc dạng đại gia vùng tiền như nước. Nghìn vàng không mua được thẻ hội viên Kim Cương Đen của quán bar. Khi cả nhóm bước vào, trùng hợp trong quán bar đang diễn ra vũ hội đeo mặt nạ. Giang Bạch Lộ chọn một chiếc mặt nạ đeo lên mặt, theo họ bước vào trong.

Ánh đèn rực rỡ màu sắc lờ mờ đan xen vào nhau, hơi hột quét qua những con người trùng điệp, đeo mặt nạ sắc sỡ giống họ, trắng trợn khoa trương rơi vào trong mắt. Tiếng hát khàn khàn đầy gợi cảm truyền đến từ khắp mọi hướng, chui qua lỗ tai và trái tim, len vào từng lỗ chân lông trên da thịt, tựa như ma túy đầu độc tâm trí và cảm giác của mỗi người. Bầu không khí nồng nàn hương rượu mạnh, cùng với hơi thở mê loạn ngập tràn.

Những người đàn ông mặc tây trang đi giày da lấy một ly cocktail từ khay, quay đầu lại hỏi nhau thì đã không thể tìm được bóng dáng của Giang Bạch Lộ giữa biển người dâng lên.

Sầm Qua đến đây ký hợp đồng với một đối tác kinh doanh, giám đốc công ty kia đã đặt phòng từ trước, nhưng nghe thấy ngày hôm nay có vũ hội hóa trang, tạm thời quyết định đổi ghế lô[1] thành ghế dài[2]. Quản lý quán bar đưa người sang phục vụ, các cậu trai trẻ đeo mặt nạ thổ trắng xếp hàng tiếp rượu.

Giám đốc bụng phệ có khuôn mặt phúc hậu khách sáo nói: “Mời Sầm tổng trước.”

Trong quá khứ, khi gặp gỡ các đối tác kinh doanh, Sầm Qua ôm ấp không ít cậu bé xinh đẹp, góp vui lấy lệ. Anh bỗng nhắc nhở người trên chiếc ghế dài, thờ ơ thu lại tầm mắt, “Người thứ nhất đi.”

Chàng trai được chọn quyền rũ bước tới, quen nghiệp vụ mà ngồi lên đùi người đàn ông. Sầm Qua lạnh nhạt vất chéo chân, động tác của đối phương bỗng chốc ngừng lại, đành phải ngồi xuống bên cạnh anh.

Giám đốc phía đối diện bảo những cậu tiếp viên này tháo mặt nạ xuống, sau khi nhìn kỹ mặt họ mới chọn kiểu khuôn mặt ông ta thích. Cậu trai tiếp rượu nọ ngồi xuống, giám đốc vươn tay kéo người ôm vào lòng, sờ soạng làn da mịn màng mỏng manh của đối phương rồi mới ngẩng đầu lên bảo người bên cạnh Sầm Qua, “Còn không rót rượu cho Sầm tổng.”

Cậu trai đeo mặt nạ lạnh lợi rót rượu, bưng ly rượu lên, tiến đến bên môi Sầm Qua, thơm mát như hoa lan nói: “Sầm tổng, em giúp ngài uống rượu?”

Sầm Qua không nhận ly rượu nọ, ngược lại vươn hai ngón tay thon dài đặt dưới cằm cậu ta, cong môi cười khế, “Cậu giúp tôi đặt một phòng ở tầng trên.”

Cậu trai tiếp rượu nọ rất vui vẻ, vội vàng đặt ly rượu trong tay xuống, đứng dậy rời khỏi.

Chàng trai ngồi trong lòng giám đốc mờ ám nói: “Sầm tổng, anh chưa kéo mặt nạ của người ta xuống mà đã hợp ý rồi?”

Sầm Qua bình thần buông chân xuống, “Có một số thứ không cần nhìn cũng tìm ra được.”

Vừa dứt lời, cậu trai nọ đã xong việc, bước trở về. Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, đeo mặt nạ thổ trắng trên mặt. Sau khi đi tới, trực tiếp nghiêng người, ngồi xuống đùi Sầm Qua, vươn đôi tay treo lên cổ anh.

Ánh mắt của giám đốc đối diện bắn sang, quan sát người trên đùi Sầm Qua từ đầu đến chân, cuối cùng rơi vào cái miệng cong vênh của cậu trai tiếp rượu, cười rộ lên đầy thâm sâu: “Con mắt của Sầm tổng thật tốt.”

Sầm Qua thuận thế giơ một tay ôm eo cậu trai, tay kia luồn vào phía dưới áo sơ mi của đối phương, nắn bóp thắt lưng thon thả của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve. Anh vừa vờ về nhào nặn, vừa hờ cười nói: “Eo thật mềm.”

Nghe vậy, cậu trai trẻ tiếp rượu buông hai tay ra, cúi người cầm ly rượu trên bàn, hơi nhấc mặt nạ lên một chút, đưa môi sát mép thủy tinh, ngửa đầu uống một ngụm rượu. Sau đó cậu đặt ly rượu xuống, môi khẽ hé ra tiến đến bên môi Sầm Qua, muốn dùng miệng chuyển rượu sang cho anh.

Sầm Qua không vui nhú mày, giơ tay bóp chặt khuôn mặt đối phương, “Rửa miệng của cậu chưa?”

Cậu trai tiếp rượu bị anh siết đến mức không thể động đậy, rượu vang ngậm trong miệng từ khóe môi tràn ra, chảy dọc theo làn da trắng bóc, lướt qua hàm dưới và xương quai xanh tuyệt đẹp của cậu, cuối cùng rơi vào trong cổ áo sơ mi.

Ánh mắt của vị giám đốc kia cũng theo khóe môi chạy đến tận cổ áo của cậu, sau đó trở nên đắm đuối, “Sầm tổng không thích? Nếu không thích thì tặng cho tôi.”

Sầm Qua thả tay ra, tay kia cũng buông khỏi eo của cậu trai, ngả lưng về phía sofa.

Giám đốc đẩy người trong lòng ra, con mắt nheo thành một sợi chỉ mỏng, đứng dậy cầm cổ tay của tiếp viên, thiếu kiên nhẫn kéo cậu về phía ông ta.

Sầm Qua hờ hững rời tầm mắt, thấy người ở bên ngoài, con ngươi màu hổ phách hơi cứng lại.

Cậu bé tiếp rượu mặc áo sơ mi đen đeo mặt nạ thổ trắng ngơ ngác đứng ở chỗ đó, trong tay đang nắm chiếc thẻ phòng.

Hết chương 10

Chú thích

[1] Một số địa điểm công cộng (chẳng hạn như nhà hát, phòng trà, nhà hàng, quán karaoke,...) thiết kế một phòng đơn đặc biệt, có khoảng vài chỗ ngồi, mang tính riêng tư.

Thông thường không gian khép kín lắp đặt nội thất sang trọng được gọi là ghế lô.

[2] Ghế dài trong quán bar là biến tướng của ghế lô, thường được phân bố trên cả hai mặt của hội trường, tạo thành một kết cấu bán bao bọc.

Ghế dài trong câu lạc bộ biểu diễn nghệ thuật hoặc câu lạc bộ giải trí hay trong các nhà hàng thường là hai sofa mặt đối mặt, cộng với một chiếc bàn nhỏ ở giữa.

11. Chương 11

Phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ ngay đến Tống Đường, Sầm Qua phiên chán nhú mày. Quay đầu lại mới chú ý bàn tay của vị giám đốc kia vẫn nắm lấy cổ tay người nọ, anh liền phủ định ý nghĩ đối phương là Tống Đường. Tống Đường kiêu căng ngạo mạn, cậu ta tuyệt đối không để người khác suồng sã sàm sỡ như thế.

Đường nhìn vụt qua vết rượu vang đỏ trên mặt chàng trai, cuối cùng rơi vào làn môi của đối phương. Trên thực tế, chuyện lên giường với Giang Bạch Lộ vào mấy ngày trước, không biết là do thuốc của Tống Đường hay là khả năng ghi nhớ của anh xảy ra vấn đề, sau khi hiệu lực của thuốc nổ ra, ý thức của anh rất mơ hồ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, anh chỉ loáng thoáng nhớ số lần anh bắn ra, nhưng không nhớ rõ quá trình làm tình chi tiết. Tuy nhiên, anh nhớ rất rõ ký ức trước khi lên giường, đặc biệt là cảnh tượng đối phương vươn đầu lưỡi mềm mại liếm đi giọt mồ hôi rớt trên môi cậu của anh.

Sầm Qua giờ tay ôm lấy eo cậu trai tiếp rượu, kéo người trở về ngồi trên đùi mình. Tay kia nâng lên, ngón tay cái của anh ấn vào cằm cậu, thô bạo mà qua quýt xóa đi vết rượu bên môi cậu, cười mờ nhạt ngẩng đầu lên nhìn giám đốc.

Giám đốc sững sờ, biết điều mà buông tay ra.

Sầm Qua tát vào lưng của cậu chàng, trầm giọng phân phó: “Đứng lên.”

Cậu trai tiếp rượu im lặng vâng lời đứng lên, Sầm Qua cũng đứng dậy, bộ dạng lửa tình thiêu đốt đầy gấp gáp. Anh qua loa hàn huyên với giám đốc vài câu mới căn dặn chàng trai ngồi bên cạnh giám đốc, chỉ phí đêm nay tính hết vào tài khoản của anh. Sau đó, anh ôm ngang thắt lưng của cậu tiếp viên bước về phía thang máy.

Đi ngang qua bé trai đang giương mắt chờ đợi, Sầm Qua lấy thẻ phòng, tiện thể cắm vào trong túi áo trước ngực chàng tiếp viên, tiếp theo anh mở ví da, rút vài tờ nhân dân tệ màu hồng đưa cho đối phương.

Đường nhìn của cậu tiếp viên trong ngực Sầm Qua lặng lẽ đáp xuống chiếc đồng hồ anh đeo trên tay trái.

Hai phút sau, cửa thang máy chậm rãi mở ở tầng năm. Sầm Qua bước chân ra ngoài trước, chàng trai tiếp rượu nọ yên lặng theo sát phía sau anh. Sầm Qua thò tay lấy thẻ phòng trước ngực cậu nhưng phát hiện chỗ đó trống không. Anh nhướn mày, “Thẻ phòng đâu?”

Chàng tiếp viên nhẹ nhàng cắn môi, cười mà không nói cởi hai cúc áo sơ mi từ dưới lên, lộ ra vòng eo trắng ngần bao bọc bởi chiếc quần jean cạp thấp, cùng với chiếc thẻ phòng cắm ở trong lưng quần, dán chặt lấy bụng dưới của cậu.

Sầm Qua không giận mà bật cười, nhưng trong đáy mắt không hề có niềm vui, “Giang Bạch Lộ, mẹ nó cậu ngứa da muốn ăn đập hả?”

Giang Bạch Lộ cởi mặt nạ ra, mỉm cười, “Anh biết là tôi à.”

“Trừ cậu ra, ai to gan như thế được?” Sầm Qua hừ lạnh, rút thẻ phòng cắm ở lưng quần cậu, xoay người bước sâu vào hành lang, “Cậu có thể đi.”

Giang Bạch Lộ dường như không nghe thấy, nhấc chân bước theo người đàn ông. Nhưng chỉ chậm một bước thôi mà cánh cửa nặng chịch đã đóng sầm ngay trước mặt. Cậu nín thở chờ đợi, chậm chạp không thấy tiếng khóa cửa, bỗng chốc yên lòng, trực tiếp cầm tay nắm mở cửa bước vào.

Sầm Qua đứng gần mép sofa cởi quần áo. Chiếc áo tây trang màu đen tuột ra, ném vào tay ghế, anh rũ mi mắt tháo chiếc đồng hồ màu bạc ở tay trái ra. Giang Bạch Lộ đóng cửa bước tới, tự nhiên thoải mái giúp anh treo áo vest lên móc áo.

Động tác của người đàn ông hơi chững lại, anh ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cậu, chẳng nói chẳng rằng, bình thản đặt chiếc đồng hồ đeo tay lên mặt bàn, sau đó đi lấy đôi dép dùng một lần để sử dụng trong phòng tắm. Khi trở về, anh thấy Giang Bạch Lộ cầm đồng hồ của anh. Cậu cúi đầu ghé sát vào đèn bàn cẩn thận ngắm nghía và vuốt ve nhẹ nhàng.

Thật ra cậu chỉ cảm thấy kì lạ. Chiếc đồng hồ đeo tay này có lẽ đã đeo vài năm trước, mặt kính và phần thân kim loại vẫn mới tinh sáng loáng dưới ánh đèn. Ba chiếc kim quay số ở giữa mặt đồng hồ vĩnh viễn dừng lại ở một thời điểm, không hề có dấu hiệu chuyển động...

Đây là một chiếc đồng hồ đeo tay bị hỏng, nhưng Sầm Qua vẫn đeo nó.

Giang Bạch Lộ khom lưng giơ tay trả chiếc đồng hồ về chỗ cũ, cậu nghe thấy giọng nói khó chịu của người đàn ông từ đỉnh đầu rơi xuống: “Ai cho cậu chạm vào đồng hồ đeo tay của tôi?”

“Xin lỗi.” Giang Bạch Lộ bình tĩnh ngắt đầu xin lỗi. Một lát sau đó, cậu không kiềm được mà mở miệng hỏi, “Lần trước ở chỗ Tần Nhất Hành, sao không thấy anh đeo nó?”

“Cậu có đeo đồng hồ khi ngâm nước nóng không?” Sầm Qua cúi người cầm lấy chiếc đồng hồ, nét mặt tỏ ra sự thiếu kiên nhẫn, “Giang Bạch Lộ, cậu hỏi han quá nhiều rồi đấy.”

“Nếu là đồng hồ bị hỏng, nhiễm nước hay không cũng thế cả thôi.” Cậu nhún vai phản đối, ngược mắt lên thì thấy Sầm Qua sử dụng tay áo màu trắng của anh lau mặt đồng hồ và dây đồng hồ cậu từng chạm vào.

Giang Bạch Lộ ngạc nhiên, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Trên trọng nó như thế, do người yêu cũ của anh tặng cho anh à?”

Nghe thấy thế, Sầm Qua nâng mí mắt lên, con ngươi màu hổ phách sắc bén lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào cậu.

Giang Bạch Lộ lập tức biết điều mà ngậm miệng.

Người đàn ông bước vào trong phòng tắm tắm rửa, Giang Bạch Lộ ở phòng khách nghe thấy tiếng nước truyền ra, cuối cùng cậu nhẹ nhàng đi đến. Cậu giơ tay vặn cửa, khẽ khàng đẩy vào trong. Bất ngờ là cửa phòng tắm không hề bị khóa, tiếng nước chảy xuyên qua khe hở trở nên rõ ràng, hơi nước nóng hừng hực扑面而来.

Giang Bạch Lộ nhắm mắt, đây là lần thứ hai trong đêm nay Sầm Qua không khóa cửa. Giả dụ anh thật sự muốn ngăn cản cậu, trải qua một lần bị cậu xông vào phòng, Sầm Qua tuyệt đối sẽ không mắc lỗi tương tự.

Cậu không chút do dự đẩy cửa tiến vào. Ánh đèn vàng trong phòng tắm rất ấm áp, cả người Sầm Qua trần trụi, đứng dưới vòi hoa sen. Ánh mắt của anh xuyên qua làn hơi nước dày đặc đang lượn lờ mà nhìn thẳng vào cậu, không thể dò ra mức độ nông sâu.

Giang Bạch Lộ không xác định được ý của đối phương, cậu đứng bất động tại chỗ.

Sầm Qua quay đầu tắt vòi hoa sen, cất bước đến, đứng trước mặt cậu, một tay lướt qua sườn mặt Giang Bạch Lộ, đóng cửa phòng tắm phía sau cậu. Đám sương mù trắng che phủ đường nhìn dần dần tan biến, Giang Bạch Lộ nhận thấy Sầm Qua vẫn mặc quần lót.

“Anh biết tôi sẽ vào phải không?” Giang Bạch Lộ cười lớn, “Khi anh còn ngồi dưới tầng, đã bị tôi chọn ra lựa đúng không?”

Trả lời Giang Bạch Lộ chính là đôi mắt sâu kín trầm lắng cùng hai tay thò vào trong quần áo cậu của Sầm Qua. Đối phương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giang Bạch Lộ, cậu thật to gan.”

Hai người ở sau cánh cửa phòng tắm làm lửa cháy lan ra đồng cỏ, tiện thể tắm cho Giang Bạch Lộ từ đầu xuống chân. Sau đó Sầm Qua khiêng Giang Bạch Lộ bước về phía phòng ngủ. Anh ném cậu xuống chiếc giường lớn rồi quay lại phòng khách một lần nữa.

Hai phút sau, Sầm Qua tiến vào phòng ngủ, chiếc đồng hồ một lần nữa được đeo lên cổ tay trống trải.

“Thật đúng là quý hơn vàng... Rồi khỏi người một lát cũng không chịu được...” Giang Bạch Lộ rơm rớm nước mắt, nhưng cậu không tỏ ra quá bất mãn.

Sầm Qua đè lên người cậu, dây đồng hồ bằng kim loại lạnh lẽo trượt qua xương sườn phía dưới lồng ngực cậu, kích thích Giang Bạch Lộ run rẩy. Cuối cùng cậu không thể nhẫn nhịn, bất thường ôm lấy cổ Sầm Qua, ngẩng đầu lên kiểm tra đôi môi đối phương.

Sầm Qua không vui đưa tay đẩy cậu ra, khàn giọng cảnh cáo cậu: “Tôi không bao giờ hôn người ở trên giường.”

Anh tự nhiên tuyên bố như thế rõ ràng đã quên sạch mọi thứ xảy ra vào đêm hôm đó. Cũng saunữa đêm cuồng say, làm đến tan hoang mờ mịt, rồi tỉnh rồi ngủ, anh hoàn toàn không ý thức được bản thân lại hôn Giang Bạch Lộ.

12. Chương 12

Giang Bạch Lộ bị đánh thức bởi làn khói thuốc lá.

Giữa khe hở của chiếc rèm cửa dày tối màu, ánh ban mai nhàn nhạt tiến đến. Cậu ôm chầm lấy mình qua, ngược mi mắt tìm mùi khói, uể oải nhìn Sầm Qua. Sầm Qua ngồi dựa ở đầu giường, đọc tài liệu trên điện thoại di động, đầu ngón tay kẹp nửa điếu thuốc. Ánh sáng trên điện thoại phản chiếu lên mặt anh, không hiểu sao làm cho các đường nét của khuôn mặt anh tăng thêm chút lạnh lùng ác liệt.

Cùng chung một chiếc giường nhưng giữa hai người cách nhau hàng ngàn dặm.

Chuyện xem nét mặt để làm việc đối với Giang Bạch Lộ mà nói hoàn toàn phải xem tâm trạng của cậu có tốt hay không. Ví dụ như vào giờ phút này, cậu không thèm bắn khoả đến vẻ mặt của đối phương, chui thẳng từ trong chăn ra, bò đến bên cạnh Sầm Qua. Cậu cong đôi chân trần trụi, gối đầu lên bắp đùi trùm một chiếc chăn của người kia.

Sầm Qua thoát khỏi đồng hồ sơ, buông mắt nhìn, đập vào mắt là mái tóc bù xù bị gối đầu ép mềm xuống của cậu, gạt đám tóc ngắn dày đen bóng kia ra có thể thấy được xoáy tóc tròn trắng trắng. Không hiểu tại sao, anh vô cùng hoang đường cảm thấy, có một chút dễ thương.

Đầu ngón tay của người kia đặt lên gáy cậu, điếu thuốc lá kẹp giữa ngón tay anh từ phía sau cổ cậu tỏa ra làn

khói lơ lửng bay lên không trung. Khói thuốc nồng nặc vòng qua dưới cằm cậu mà tiến vào chiếc mũi. Giang Bạch Lộ âm thầm ho một tiếng, giơ tay đẩy ngón tay cái của Sầm Qua ra.

Sầm Qua hoàn hồn, trong khi dời cánh tay đi, anh ử hai chiếc đùi dưới lớp chăn lên, khuôn mặt tỏ ra bất thiện, “Đứng lên, tìm chỗ khác mà ngủ.”

Theo bắp đùi cong lên của Sầm Qua, Giang Bạch Lộ trượt xuống mép bụng dưới của anh, vươn tay ôm eo anh, cậu ngẩng mặt nhìn chiếc cằm nhọn lỏm chồm râu của Sầm Qua.

Chú ý đến tầm mắt nóng rực của cậu, Sầm Qua nhú mày, định cúi đầu xuống. Giang Bạch Lộ bất chợt giơ một ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào cằm của anh, “Đừng cúi đầu, sẽ có hai cằm.”

Sầm Qua bắt lấy cổ tay của cậu, trầm giọng cảnh cáo: “Giang Bạch Lộ, cậu đừng có được voi đòi tiên.”

Trả lời Sầm Qua là cảm xúc mềm mại dán vào chiếc cằm nhọn của anh.

Sầm Qua ngẩn người, hầu kết khẽ chuyển động. Bỗng chốc sau đó, anh tái mặt kéo cậu ngồi dậy khỏi người mình, đôi mắt u ám, gần từng chữ: “Giang Bạch Lộ, cậu chưa đánh răng.”

Giang Bạch Lộ thỏa mãn nhìn anh, cánh môi hơi bĩu ra, dường như muốn biện bạch.

Cơn tức trong lòng Sầm Qua tăng lên, “Mẹ nó cậu còn muốn giải thích cái gì? Tôi luôn ngồi trên giường, chẳng lẽ tôi không biết cậu đã xuống giường hay chưa?”

Giang Bạch Lộ khịt mũi, nhú mày, độ cong của đôi môi rộng mở, lặng lẽ hất xì một cái trước mặt Sầm Qua.

Sầm Qua: “...”

Anh cảm điều khiển điều hòa và tắt chăn, ném vào lòng Giang Bạch Lộ. Giang Bạch Lộ quẩn chán ngồi xổm trên giường, tăng nhiệt độ không khí, bỗng cậu nhớ đến chuyện gì đó, mở miệng hỏi: “Đêm qua, anh cố ý không khóa cửa phải không?”

Sầm Qua nhú mày hỏi ngược lại: “Ý cậu là cánh cửa nào?”

Giang Bạch Lộ chống hai tay lên giường, nghiêng người đến gần anh, trả lời rõ từng chữ: “Tôi nói đến, tất cả cánh cửa.”

Sầm Qua cười hừ một tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

“Sầm Qua.” Cậu cong khoe môi, giọng nói nâng lên đầy hứng thú nhưng lại ngây thơ vô tội, “Không phải anh từng nói, anh là trai thẳng ư?”

Khuôn mặt của Sầm Qua hơi cứng lại, một đôi mắt màu hổ phách sâu thăm thẳm bất chợt nhìn sang, Giang Bạch Lộ không hề né tránh ánh mắt của anh. Một lát sau, người đàn ông cười nhạt, “Giang Bạch Lộ, cậu im miệng không ai bảo cậu là người câm.”

Anh mỉm cười nhưng niềm vui không tồn tại trong con người. Vấn đề mà Giang Bạch Lộ hỏi, ngay cả bản thân anh, cũng không trả lời được. Nếu trí nhớ hiện tại của anh không sai, anh đã sống hai mươi sáu năm, thật sự chưa từng lên giường với đồng tính.

Nếu trí nhớ hiện tại của anh mắc lỗi... Sầm Qua cực kỳ chắc chắn, ký ức của anh không xuất hiện bất kỳ nhầm lẫn nào.

Anh dụi tắt điều thuốc, bóp cầm Giang Bạch Lộ, hồ hững hỏi: “Giang Bạch Lộ, tại sao cậu muốn lên giường với tôi?”

Giang Bạch Lộ chớp đôi mắt tròn xoe, “Tôi chỉ ngủ với người tôi thích.”

“Ý cậu là cậu thích tôi?” Sầm Qua cười nhạt, “Lần đầu tiên cậu biểu hiện ý đồ gây rối, chúng ta mới quen biết chưa được hai ngày.”

Giang Bạch Lộ cười rộ lên, đôi mắt cong cong, giống như viết hết tình cảm trong lòng lên mặt, “Thưa quý ngài.” Cậu trả lời bằng tiếng Anh Mỹ với chất giọng bản địa, đầy mềm nhẹ và lưu luyến, “Chẳng lẽ anh không biết, ở Trung Quốc chúng ta, có một câu thành ngữ là ‘yêu từ cái nhìn đầu tiên’?”

Ánh mắt cậu trong veo thuần khiết hết một đứa trẻ, chậm rãi nhấn từng chữ, “Anh là người đàn ông đẹp trai nhất trong số những người tôi từng gặp.”

Trong một khoảnh khắc, Sầm Qua suýt nữa bị cậu lừa gạt. Người đàn ông lạnh nhạt nhìn cậu, bỗng chốc sau đó, trầm khàn mở miệng: “Đưa cho tôi điện thoại của cậu.”

Giang Bạch Lộ sững sốt trong giây lát, xoay người lấy điện thoại di động đặt bên cạnh giường, vô thức chuyển đến cho anh, nhưng không hiểu sao cậu cảm thấy hơi lo lắng. Cuối cùng, nháy mắt trước khi đối phương ấn sáng màn hình điện thoại, cậu nhớ lại một chuyện không tốt, nhanh chóng vươn tay cướp lại điện thoại trên tay đối phương.

Cậu quay lưng đi, thay tấm ảnh chụp một người đàn ông cậu từng đặt làm ảnh nền màn hình khóa của điện thoại, xóa phần mềm album ảnh trên màn hình. Đặt điện thoại di động vào tay Sầm Qua, cậu không chớp mắt nói: “Tôi đoán anh không biết mật khẩu mở khóa của tôi.”

Sầm Qua à một tiếng, hơi thích thú mà châm chọc cậu: “Điện thoại di động của cậu là loại gì, mở khóa

mặt khẩu là thay đổi hình nền màn hình khóa? Cậu có cái gì mà không thể cho tôi thấy?”

“Không phải thứ không thể nhìn gì.” Giang Bạch Lộ từ tốn nói, “Chỉ là ảnh chụp bạn trai cũ của tôi mà thôi. Nếu anh thật sự cảm thấy hứng thú với bạn trai cũ của tôi như thế, tôi có thể cho anh xem.”

“Một phút trước còn nói với tôi là yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên, một phút sau bị tôi phát hiện đặt ảnh bạn trai cũ làm hình nền màn hình khóa di động.” Sầm Qua chế nhạo, “Giang Bạch Lộ, tôi nên nói cậu đa tình hay là tìm nhiều ngăn?”

Giang Bạch Lộ muốn nói nhưng thôi.

Âm thanh đánh bàn phím lạnh lạnh vang lên, hai phút sau, điện thoại di động được đối phương đưa đến trước mặt cậu. Giang Bạch Lộ nâng mí mắt lên, màn hình vẫn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, danh bạ điện thoại thêm một dãy số mới, chỗ điền tên vẫn để trống.

Sầm Qua cúi người, đôi môi như có như không cọ lên vành tai cậu, ánh mắt trầm lắng, “Cuối tuần trả áo khoác lại cho tôi.”

13. Chương 13

Giang Bạch Lộ ở nhà chỉnh sửa ảnh chụp lúc còn học đại học, thật ra ảnh chụp cậu chẳng có mấy, ngược lại chủ yếu là ảnh chụp bạn trai cũ của cậu, một album ảnh cũng nhét không đủ. Cậu cũng phải bản thảo rằng, có lẽ tấm hình chụp mẹ đối phương cũng không nhiều bằng ảnh cậu đang rửa.

Cậu đặt cuốn album ảnh của đối phương vào trong tủ phía dưới giá sách và khóa lại, sau đó gọi điện thoại cho Tần Nhất Hành tìm hiểu tin tức của Sầm Qua. Thật ra cậu muốn trực tiếp tìm Sầm Qua, nhưng gọi điện thoại hai lần, người nhận cuộc gọi đều là trợ lý của anh.

Tần Nhất Hành ở phía đầu dây bên kia nói, “Tôi nghe Dự Quân Lân nói, tuần này anh ta ở nước ngoài. Nhưng mà...” Đối phương ngập ngừng, “Trước tiệc sinh nhật của Tống Đường tuần tới, anh ta có lẽ sẽ trở về.”

Giang Bạch Lộ: “Tiệc sinh nhật của Tống Đường?”

Tần Nhất Hành: “Cũng gửi thiệp mời cho cậu, nhờ Dự Quân Lân đưa đến chỗ tôi.”

Giang Bạch Lộ: “Lúc nào?”

Tần Nhất Hành: “Thứ tư tuần tới. Cậu đi không?”

“Đi chứ.” Giang Bạch Lộ vui vẻ đáp, “Sao lại không?”

“Vây đi, tuần tới cậu đi với tôi. Tôi sẽ nhờ Dụ Quân Lân chuẩn bị quà tặng.” Tần Nhất Hành suy nghĩ một chút, hỏi tiếp, “Cậu đang tìm việc à? Cậu định vào công ty nhà cậu làm việc, hay là tìm chỗ khác?”

Giọng điệu của Giang Bạch Lộ rất cẩu thả, “Tôi không học ngành quản trị kinh doanh, mù tịt về công việc trong công ty. Hơn nữa, ba tôi vẫn đang tuổi trung niên khỏe mạnh, hoàn toàn không cần tôi giúp đỡ. Tìm việc không cần phải vội.”

Trên thực tế, càng không kể đến chuyện tìm việc làm, trong thành phố Bắc Kinh có rất nhiều cậu ấm con nhà giàu chơi bởi lêu lổng không chịu làm việc. Cậu không cần kiếm công việc, cả ngày lôi kéo bạn bè ra ngoài uống rượu mở tiệc cũng sẽ không tiêu hết tiền bạc của cải trong nhà.

Về mặt cậu vô cùng thờ ơ hờ hững, sau khi cúp điện thoại, lên mạng tìm vài nhà xuất bản lớn nộp sơ yếu lý lịch. Năm mười tám tuổi xuất ngoại, thành tích của cậu không tốt, Giang tổng cũng không ép cậu phải gánh vác công ty, nên cậu chọn một chuyên ngành dễ dàng như nhiếp ảnh.

Sau đó, Giang Bạch Lộ bị người bạn trai cũ ‘chết bởi nghìn nhát dao’ của cậu trêu chọc, nói cậu cà lơ phớt phơ và chơi bởi lêu lổng. Giang Bạch Lộ không phục, cầm lấy máy ảnh SLR đắt đỏ giả bộ đập vào người đối phương, còn bị anh nói là đại thiếu gia ăn sung mặc sướng, cả ngày treo máy ảnh lên lưng, chụp ảnh những cô cậu sinh viên xinh đẹp trong trường đại học, nào đâu biết rằng các phóng viên hiện trường chiến tranh đều sinh hoạt sát rìa biên giới của cái chết mỗi ngày.

Giang Bạch Lộ im lặng, nửa đêm cậu rời giường, hùng hổ thu dọn túi sách, không nói một lời nào, mua vé máy bay đến Syria, bắt taxi đến sân bay. Sau nửa đêm, bạn trai cậu hết ca đêm từ quán bar trở về...

Cậu ngừng hồi tưởng, rừ mi mắt nở nụ cười. Không biết cười chính mình năm xưa tuổi trẻ bốc đồng và kiêu ngạo, hay là đang cười bộ dạng tức giận thờ ơ hờ hững của đối phương khi biết được chân tướng thông qua điện thoại.

Một lúc lâu sau đó, cậu hồi phục lại tinh thần, đối diện với ảnh chụp của đối phương trong SLR, hừ lạnh một tiếng.

Buổi tối sinh nhật Tống Đường, Dụ Quân Lân lái xe chở cậu và Tần Nhất Hành đến nhà họ Tống. Ở ngoài sân chật ních BMW, trong sân, các ông chủ, sếp lớn, nhà đầu tư cùng ảnh đế, diễn viên trò chuyện vui vẻ, sự mập mờ đen tối bắt đầu trào ra. Trong hội trường chính, đèn đóm sáng trưng chói lọi, những chiếc ly thủy tinh để cao xếp thành kim tự tháp nhỏ, một chiếc bánh sinh nhật tuyệt đẹp được bày giữa bàn chính.

Giang Bạch Lộ mới về nước không lâu, không biết trong những năm này, Giang tổng cũng khác có danh tiếng trong giới thượng lưu. Cậu lặng lẽ đứng ở góc phòng, nhưng vẫn có rất nhiều người tiến tới chào hỏi. Giang Bạch Lộ kiên nhẫn nói chuyện với họ vài câu, khi thấy người cậu đang chờ đợi từ ngoài cửa bước vào thì nói dăm ba câu đẩy những người tiếp cận đi, tuy nhiên cậu không vội vã đi qua.

Hiển nhiên có người còn gấp gấp hơn cậu.

Tổng Đường phân phó người đi mở Champagne, gọi Dụ Quân Lân và Sầm Qua đến. Hai người một trái một phải đứng bên cạnh cậu ta, lúc này Tổng Đường mới giơ tay đốt nến cắm trên chiếc bánh ga-tô. Ánh đèn trong phòng tiệc được tắt đi, ánh nến lung linh nhẹ nhàng đung đưa trong bóng tối.

Giang Bạch Lộ ngăn người, khẽ khàng bước đến bên cạnh Sầm Qua.

Quản gia trong đám đông nhắc nhở: “Cậu chủ nhỏ, có thể thổi nến được rồi. Thổi nến xong thì nhắm mắt lại và cầu nguyện.”

Tổng Đường hơi cúi người, thổi ra một hơi về phía ngọn nến trên bánh sinh nhật.

Giang Bạch Lộ đã dịch chuyển đến phía sau Sầm Qua, đẩy đối phương sang bên cạnh. Anh thậtra không phản đối, bước từng bước một theo tay cậu. Giang Bạch Lộ lặng yên xâm nhập vào giữa Tổng Đường và Sầm Qua.

Ngọn nến bị thổi tắt, phòng tiệc hoàn toàn chìm vào đêm tối.

Tổng Đường nhếch khóe miệng, mờ ám quay sang người bên cạnh mà đặt lên một nụ hôn. Thậm chí còn ngụ ý ám chỉ, lè lưỡi liếm má đối phương.

Ánh sáng trên đỉnh đầu được bật lên, mọi người khôi phục tầm nhìn. Tổng Đường liếc mắt nhìn thấy khuôn mặt của Giang Bạch Lộ, bỗng nhiên cứng đờ, vẻ mặt lạnh đi với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường. Tuy nhiên, Giang Bạch Lộ quay đầu sang, tỏ ra còn kinh ngạc hơn cả cậu ta.

Gương mặt Tổng Đường khi xanh khi trắng.

Năm phút sau, Giang Bạch Lộ đứng trước bồn rửa của phòng vệ sinh, mở nước ấm, cúi đầu rửa mặt. Tiếng bước chân ngoài cửa từ xa đến gần, động tác của Giang Bạch Lộ vẫn không ngừng nghỉ.

Chờ khi cậu ngẩng đầu lên mới phát hiện người đàn ông cao lớn đẹp trai đứng ngay phía sau cậu, thông qua chiếc gương khẽ mỉm cười nhìn cậu. Giang Bạch Lộ quay người lại, bắt chước cách xưng hô của ông giám đốc trong quán bar ngày đó đối với anh, cậu vừa vói tay vào túi ngực của người kia vừa cười tủm tỉm hỏi: “Sầm tổng, anh có giấy không?”

Sầm Qua ngăn cản cậu, liếc nhìn cậu một cái, “Giấy không ở đó.”

“Vậy ở đâu?” Bàn tay Giang Bạch Lộ lướt qua túi áo khoác của anh, từ từ đáp xuống thắt lưng của anh, nụ cười vẫn như lúc ban đầu, “Nó ở đây sao?”

Người đàn ông im lặng, nhưng không giơ tay cản trở cậu. Anh trực tiếp túm lấy áo cậu, đẩy mạnh cậu vào buồng vệ sinh, sau đó khóa cửa. Cậu nhắm mắt lại, nghiêng đầu đến, dán môi vào cổ Sầm Qua, ngăn chặn tiếng thở dốc tràn ra khỏi cuống họng, mút mạnh vào cổ của người kia.

Nửa tiếng đồng hồ sau đó, hai người ăn mặc quần áo mất trật tự từ trong buồng vệ sinh bước ra. Họ đụng phải một nữ diễn viên đi giày cao gót bước vào, cúi đầu từ ngoài cửa rẽ vào trong. Giang Bạch Lộ sững sốt một giây, người đàn ông bên cạnh lạnh lùng thốt ra: “Đi nhầm phòng vệ sinh rồi.”

Nữ diễn viên ngẩng mặt lên kinh hãi, ánh mắt lướt qua dấu hôn trên cổ Sầm Qua rồi rơi vào cổ áo lộn xộn của Giang Bạch Lộ. Sau đó cô lập tức có phản ứng, rũ mắt xin lỗi, bước ra khỏi cửa, xoay người đi về phía phòng tiệc. Vừa đi, cô cảm thấy thật khó hiểu, nghĩ mãi không ra.

Người đàn ông vừa mở lời là nhà đầu tư cô từng gặp mặt trên bàn cơm, là sếp mới rất nổi tiếng trong hai năm vừa qua của tập đoàn họ Sầm. Cô nhớ rất rõ, tại bàn ăn ngày hôm đó, những ngôi sao vào ngồi đều là nam giới ngoại trừ cô. Người đại diện căn dặn cô đủ điều, muốn bắt được Sầm Qua, không ai có thể vượt qua cô.

Dù sao, Sầm Qua không thích đàn ông.

Rõ ràng Tống Đường cũng nghĩ thế. Sầm Qua biến mất gần một tiếng đồng hồ rồi xuất hiện lần nữa, một dấu hôn chói lóa đã ở trên cổ anh. Ngay sau đó, có người vội vàng bước đến báo tin cho cậu ta, một diễn viên mới đoạt giải thưởng đi vào phòng vệ sinh nam. Không lâu sau khi đối phương đi ra, Sầm Qua và Giang Bạch Lộ một trước một sau ra ngoài.

Tống Đường loại bỏ Giang Bạch Lộ, ánh mắt tức giận rơi vào người diễn viên mới nhận giải kia.

Một tuần sau đó, diễn viên mới đoạt giải thưởng không hiểu vì sao đánh mất hai vai diễn điện ảnh lớn.

14. Chương 14

Giang Bạch Lộ ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh, Giang tổng gửi tin nhắn Wechat cho cậu, nói Lương Hiết hẹn gặp cậu tại Starbucks ở cổng phía nam đại học Bắc Kinh vào lúc hai giờ chiều. Giang Bạch Lộ nắm tóc, hồi lâu mới nhớ được, Lương Hiết này chắc là con trai của ông Lương mà ba cậu từng nhắc đến.

Cậu rời giường tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc gọn gàng, khi đi ra cửa cậu suy nghĩ một chút, lại mặc chiếc áo vest của Sầm Qua. Nhà họ ở ngoại ô thành phố, đại học Bắc Kinh cũng gần vùng ngoại ô, khoảng cách không xa lắm. Sau khi đến đại học Bắc Kinh, đầu tiên cậu mang theo áo khoác đi ăn trưa ở nhà hàng bên cạnh.

Cơm nước xong xuôi thì cũng gần hai giờ. Giang Bạch Lộ đẩy cửa bước vào Starbucks, nhìn một vòng quanh quán cà phê sáng sủa và rộng rãi nhưng không thấy có chàng trai nào xấp xỉ tuổi cậu. Cậu gọi một tách cà phê, ngồi chờ ở chiếc bàn cạnh cửa sổ sát đất tràn ngập ánh mặt trời.

Cậu không phải thật sự muốn kết thân với đối phương, chỉ là hơn mười năm trước, quan hệ của ba cậu và ba Lương Hiết như tình anh em. Năm xưa khi ba cậu định xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng thì đúng lúc nền kinh tế trong nước bị suy thoái. Sau đó ba cậu gặp ba Lương Hiết cùng chung chí hướng, một người dấn lên vùng bùn, người kia ngay lập tức sẽ kéo lên. Nếu có biện pháp hay chỗ tốt, đương nhiên sẽ không quên bạn.

Vì thế, nếu thật sự tính toán ra, quan hệ của cậu và Lương Hiết thuở nhỏ khá tốt, đại khái đối phương cũng có thể xem như là bạn thanh mai trúc mã của cậu. Giang tổng nhắc đến chuyện này, Giang Bạch Lộ mới nhớ tới nhiều năm rồi cậu không gặp đối phương nên đồng ý đến cuộc hẹn.

Cậu ngồi trong Starbucks, không thấy bóng dáng Lương Hiết đâu nhưng lại chờ được điện thoại của Giang tổng, tạm thời thông báo cho cậu đối phương bận việc, không thể đến được. Giang Bạch Lộ gác máy, không vội vã đi về mà hí hóp mắt lờ lững phờ phạc. Ngoài cửa sổ, một chiếc Land Rover màu đen đỗ ở lề đường, nước sơn bóng loáng đẹp để phản chiếu ánh sáng bàng bạc trong ánh trời chiều.

Cậu chợt nhớ đến đôi người màu hổ phách xinh đẹp cũng tỏa sáng dưới ánh mặt trời của Sầm Qua.

Cảnh sát giao thông mặc đồng phục đi ngang qua đường, không chút nể nang để lại một tờ giấy phạt trên kính chắn gió của chiếc xe. Trước khi rời đi, còn không kìm lòng được mà nhẹ nhàng sờ soạng nắp trước của chiếc xe một chút, nhưng có lẽ chỉ chạm được một tay đầy bụi mà thôi.

Giang Bạch Lộ không còn gì để nói, thu hồi tầm mắt, lúc cậu quay đầu lại, bất thành linh bị đôi mắt hổ phách phía đối diện làm cho giật mình, “Sao anh lại ở đây?”

Sầm Qua trả lời một nẻo: “Rất thích?”

Giang Bạch Lộ nghi hoặc: “Cái gì?”

“Chiếc xe kia.” Anh gờ cằm, cười hừ nói, “Cậu nhìn chăm chăm vào nó rất lâu, thậm chí không phát hiện tôi ngồi xuống đối diện cậu.”

Giang Bạch Lộ: “...”

“Đó là xe của anh à?” Cậu hiểu ra, “Vừa rồi không phải tôi đang nhìn xe của anh, tôi chỉ nhìn hóa đơn tiền phạt trên xe anh thôi. Anh không tò mò họ phạt anh bao nhiêu tiền sao?”

Sầm Qua từ chối cho ý kiến, “Dù phạt bao nhiêu cũng không nhiều bằng tiền mua xe.”

Cậu nhẹ giọng lầm bầm một câu.

Sầm Qua không nghe rõ, chặc lưỡi nói: “Nói gì thế? Nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu.”

Giang Bạch Lộ ngược mắt lên, khe thở dài, “Anh thật khác với bạn trai cũ của tôi, khoảng cách lớn giống như từ tận cùng của bờ tây Thái Bình Dương đến tận cùng bờ đông Thái Bình Dương. Ngay cả việc mua ống kính máy ảnh, bạn trai cũ nghèo kiệt xác của tôi cũng phải trách mắng tôi tiêu xài hoang phí.”

Cậu dừng đúng lúc, lặng lẽ nuốt câu nói còn lại vào trong bụng. Điều cậu không nói ra là, mặc dù đối phương không hài lòng chuyện cậu tiêu tiền bậy bạ, mua đủ loại ống kính, nhưng vẫn tặng cậu một chiếc ống kính đắt tiền vào lễ Noel hôm ấy.

Có lẽ giá tiền của ống kính không hề đắt đối với cậu, nhưng với đối phương mà nói thì đã gần nửa tháng tiền lương của anh. Hơn nữa, trong nửa tháng trước đó, cậu vẫn oán giận đối phương sao luôn làm ca đêm mỗi ngày.

Đây có lẽ là lần thứ hai, từ miệng Giang Bạch Lộ nghe được chuyện liên quan đến bạn trai cũ của cậu, không hiểu tại sao Sầm Qua mơ hồ mất kiên nhẫn. Thậm chí anh còn bắt đầu ghét ánh mắt trời âm áp đảo đang phủ lên sườn mặt anh.

Anh cảm thấy, khi Giang Bạch Lộ nhắc đến đối phương, cậu chẳng những không tỏ ra ghét cay ghét đắng mà còn ôn hòa nhã nhặn tựa như đang nhớ lại cuộc sống chung vụn vặt vài năm trước.

Sầm Qua nhếch môi cười nhạt, “Cậu nói anh ta là một con ma nghèo, làm sao tôi có thể giống anh ta.”

Giang Bạch Lộ không còn gì để nói.

Cậu chợt nhớ đến chủ đề bị chuyển hướng ban đầu, “Sao anh lại ở đây?”

Ngón tay Sầm Qua khẽ gõ lên mặt bàn, anh thờ ơ gọi tên cậu: “Giang Bạch Lộ, cậu nói cậu thích tôi, nhưng ngay cả thông tin cơ bản của tôi cũng không điều tra rõ ràng?”

Giang Bạch Lộ hơi sững sốt.

“Đây là trường học cũ của tôi.” Về mặt người đàn ông tỏ ra buồn cười, “Sao tôi lại không thể ở đây được?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu dẫn đo lựa lời dò xét, “Anh từng học thạc sĩ ở đây?”

Sầm Qua liếc mắt nhìn cậu, bình thản đáp, “Tôi học khoa chính quy đại học ở đây.”

Giang Bạch Lộ kinh ngạc mở to hai mắt.

Khuôn mặt Sầm Qua tỏ ra không hài lòng, “Về mặt cậu thể hiện cái gì vậy?”

Giang Bạch Lộ chậm rãi chớp mắt, cuối cùng rũ làn mi, cậu do dự giải thích: “Thật sự không ngờ... thành tích học cấp ba của anh tốt đến thế?”

Sầm Qua có vẻ như tức giận đến mức không thèm nói chuyện với cậu. Anh bưng tách cà phê nóng hổi trên mặt bàn lên mà uống một ngụm, cầm chiếc túi giấy xách tay Giang Bạch Lộ đặt trên ghế, buông mắt liếc nhìn phía bên trong, “Giặt chưa?”

Giang Bạch Lộ nhìn vào cà phê bị ngấn xuống một đoạn trong tách, hỏi một đường trả lời một nẻo: “Anh vừa uống cà phê của tôi.”

Sầm Qua ngẩng đầu lên, “Thì sao? Còn muốn tôi trả tiền cho cậu?”

“Không phải thế. Chỉ là...” Cậu hơi ngừng lại, “Anh vừa uống tách cà phê tôi từng uống. Miệng anh chạm vào thành cốc, mười phút trước, nó cũng từng dán vào miệng tôi.”

“Điều này có quan trọng không?” Người đàn ông bình thường rất chú ý vấn đề vệ sinh, thậm chí ngay cả khi Giang Bạch Lộ chưa đánh răng đã tự tiện hôn cầm anh cũng khiến anh tức giận, lúc này đột nhiên tỏ ý phản đối, “Hôn...”

Sầm Qua muốn nói, hôn môi cũng đã hôn rồi, chẳng lẽ còn phải tính toán chuyện dùng chung một tách cà phê, không thảo luận thì không xong? Cậu nói vừa mới chạm đến khóe miệng, đã bị anh vô thức ngừng lại.

Đáy mắt người đàn ông lóe lên chút không thể tin được, đáng lẽ anh không nên hôn Giang Bạch Lộ khi lên giường mới đúng. Ho nhẹ một tiếng, anh bình tĩnh ngược mắt lên, “Cậu rất dễ bụng? Tuần trước lên giường ở quán bar, không phải cậu còn muốn hôn tôi sao?”

Không chờ Giang Bạch Lộ trả lời, anh lần nữa mở miệng: “Cậu vẫn chưa trả lời tôi.”

Giang Bạch Lộ a một tiếng, “Chưa giặt.”

“Cậu mặc đồ của tôi rồi, chưa giặt đã định trả cho tôi?” Sầm Qua nhú mày.

“Có chuyện gì không?” Giang Bạch Lộ ngồi thẳng dậy, bình tĩnh nghiêm chỉnh mà bắt chước giọng điệu vừa rồi của đối phương, “Chuyện dùng chung tách cà phê đã làm rồi, anh còn để ý việc tôi mặc đồ của anh? Hơn nữa, tôi chỉ mặc nó trong thời gian rất ngắn, sau khi trở về phòng ngay lập tức cởi ra. Từ phòng anh đến phòng tôi, dù có mất bao nhiêu thời gian đi nữa, cũng không hơn ba phút nhỉ?”

“Có thể so sánh hai việc này với nhau sao?” Sầm Qua cười nhạt, “Toàn thân cậu đều dính tinh

dịch, tắm cũng chẳng thèm tắm đã choàng thẳng áo vest của tôi vào cơ thể trần truồng củacậu.”

Giang Bạch Lộ không mấy may dao động, “Vây càng chẳng sao cả, Sầm tổng. Dù sao...” Cậu hơi hạ giọng, nở nụ cười quyến rũ nhưng chẳng có nét duyên dáng nào trong đó, “Đó đều là những thứ vui vẻ anh bắn lên người tôi.”

Sầm Qua mím môi im lặng, một lần nữa nhìn kỹ người trước mặt. Vẻ mặt tràn đầy rực rỡ của Giang Bạch Lộ lúc này hoàn toàn khác với bộ dạng cẩn thận dè dặt khi lên vào phòng anh trước đó, nhìn qua giống như là hai người khác nhau. Tuy nhiên, đáng ngạc nhiên là hình dáng này của cậu không hề gây ra phản cảm.

Anh bình thần nhìn vào hai mắt đối phương, không thể không chống trán buồn bực mà thờ ơ, trông Giang Bạch Lộ dường như phát sáng dưới ánh mặt trời.

15. Chương 15

Sầm Qua rũ mắt nhìn thời gian trên điện thoại di động. Anh đứng dậy, ném túi xách bằng giấy vào trong lòng Giang Bạch Lộ, “Giặt sạch áo xong trả lại cho tôi.”

Giang Bạch Lộ ôm áo, hơi ngẩng đầu lên, “Anh đi đâu vậy?”

Sầm Qua không thèm nhìn cậu, “Quay về công ty.”

Giang Bạch Lộ cũng đứng dậy, theo sát anh đẩy cửa bước ra khỏi Starbucks. Ngay khi ánh sáng mặt trời chói lóa đâm vào trong mắt, cậu vô thức nheo mắt lại. Lúc phục hồi tinh thần, Sầm Qua đã cầm hóa đơn tiền phạt đỗ xe trái quy định, cúi lưng ngồi vào vị trí lái xe. Cậu ôm túi giấy đi đến trước xe, gơ tay nhẹ nhàng móc lấy cửa kính xe hơi.

Kính cửa sổ ở chỗ lái xe hạ xuống, Sầm Qua thờ ơ liếc nhìn cậu, “Cậu còn có chuyện gì?”

Giang Bạch Lộ đặt túi giấy bên cạnh chân, nghiêng người dựa vào trên mép cửa sổ, cách người đàn ông đang ngồi trong xe rất gần, vẻ mặt cậu thành thật nghiêm túc, “Tôi ra ngoài quên mang theo ví tiền, Sầm tổng tiện đường chở tôi một đoạn được không?”

Sầm Qua nhìn đồng hồ một lần nữa, quay mặt lại từ chối cậu, “Không tiện.”

Giang Bạch Lộ mím môi, ừm một tiếng, hai tay dè trên mép cửa sổ làm như muốn lù ra ngoài, nhưng một giây sau cậu bất thành linh vươn cổ qua, hôn một cái lên cằm của đối phương, tiếp theo cậu nhanh chóng rời khỏi xe, cười rạng rỡ khoát tay với Sầm Qua, “Đi chậm thôi nhé.”

Con người trầm lắng bí ẩn của Sầm Qua không thể hiện cảm xúc, nhưng anh không hề gờ tay lên lau

đi chỗ cầm vừa bị hôn lên. Anh điều khiển cửa kính nâng lên, bình thản lướt nhìn đũng quần căng cứng của bản thân, không làm sao tức giận được, chỉ không hiểu tại sao cảm thấy hơi kì lạ.

Hơn hai mươi năm qua, từ trước đến nay chưa ai có thể khiến anh mất kiểm soát giống như Giang Bạch Lộ.

Hơn nữa, anh cũng chẳng thích đối phương bao nhiêu.

Anh khởi động xe hòa vào dòng xe cộ, khi đường nhìn lướt qua kính chiếu hậu, anh thấy Giang Bạch Lộ vẫn còn ngồi xồm tại chỗ, vùi đầu miệt mài hí hoáy nghịch điện thoại di động. Sầm Qua thu lại tầm mắt, chậm rãi dừng xe ở giao lộ đèn đỏ, bất chợt điện thoại di động báo có tin nhắn mới –

“Không trả áo cho anh đâu, anh có nhiều đồ thế, chưa đến nỗi thiếu một chiếc áo.”

Sầm Qua lần thứ hai đánh mắt lên, hình dáng của Giang Bạch Lộ trong gương chiếu hậu đã co lại thành một chấm nhỏ. Xe cộ trên làn đường thẳng tắp vị vậy trước đèn đỏ, mũi tên rẽ phải chuyển thành màu xanh. Các phương tiện giao thông bên cạnh bắt đầu chuyển động. Sầm Qua khẽ nhủ mày, cuối cùng đánh vô lăng, rẽ từ con đường thẳng sang làn đường bên tay phải, đi vào con phố bên phải.

Giang Bạch Lộ mở ứng dụng gọi taxi trên điện thoại di động, từ đại học Bắc Kinh về nhà cậu mất khoảng nửa tiếng đồng hồ. Ánh nắng gay gắt rơi trên điện thoại khiến màn hình dù đã điều chỉnh sang độ sáng tối đa cũng không rõ nét như trước. Giang Bạch Lộ giơ một tay lên che phia trên màn hình điện thoại di động, tiếng còi chói tai bất chợt truyền từ đỉnh đầu xuống.

Giang Bạch Lộ lười biếng ngược nhìn lên, thấy chiếc xe Land Rover đáng lẽ đã rời khỏi đang đậu ở ven đường. Người đàn ông hạ cửa kính xe hơi xuống, khuôn mặt lạnh lẽo.

“Không phải chứ, anh đi rồi còn quay lại tìm tôi đòi áo khoác?” Cậu ngạc nhiên nhướn mày, “Áo gì mà còn quý hơn cả vàng? Quà tặng của mẹ anh, hay là người yêu nhỏ tặng anh?”

Sầm Qua không kiên nhẫn chơi trò đọ trí thông minh với cậu, thúc giục: “Giả bộ ngu ngốc gì hả? Còn không lên xe.”

Giang Bạch Lộ cười hờn hờ ‘ôi’ một tiếng, nhắc túi đứng dậy, ngón tay vừa chạm vào nắm cửa ở vị trí ghế lái phụ, liền rút lại, “Tôi ngồi ghế phó lái hay là ngồi ghế sau?”

Sầm Qua cười nhạo, “Đã đặt tay lên cửa ghế trước rồi, trong lòng cậu còn không biết ngồi ghế phó lái hay ghế sau sao?”

Giang Bạch Lộ không hề xấu hổ, bình thản nghe xong, lưu loát trôi chảy kéo cửa xe bên ghế phó lái ra, khom lưng gọn gàng ngồi xuống. Tự nhiên mở ngăn kéo nhỏ trong xe, vừa lục lọi tìm kiếm băng đĩa vừa hỏi: “Anh muốn nghe nhạc gì?”

Sầm Qua tỏ ra không vui, “Giang Bạch Lộ, mẹ cậu không dạy cậu, không được tùy tiện đụng vào đồ đạc của người khác sao?” Đang nói, anh quay đầu, bắt gặp đôi mắt của Giang Bạch Lộ thì mới nhớ đến hình như cách đây không lâu, họ đã có một cuộc đối thoại tương tự.

Không hiểu sao lòng anh hơi phiền muộn, lại thấy Giang Bạch Lộ dường như muốn tái tạo cuộc nói chuyện đêm hôm đó, cậu lơ đãng mở miệng nhắc anh, “Tôi nghĩ tôi từng nói với anh rồi, nhưng có lẽ anh không nhớ nữa, mẹ tôi đã...”

Sầm Qua cắt ngang lời cậu, trực giác mách bảo anh thật ra Giang Bạch Lộ không hề không mấy may để ý như cậu thể hiện ra bên ngoài. Anh gượng gạo mở chủ đề, “Đừng phá hư mấy chiếc đĩa nhạc của tôi.”

Giang Bạch Lộ sững sốt, cong khóe môi nở nụ cười.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Sầm Qua nhíu mày, tiếp theo vẻ mặt tỏ ra hơi vui vẻ, giọng nói trầm thấp nhưng bình thản, “Nếu cậu tưởng là tôi đang quan tâm cậu, thì tôi khuyên cậu sớm bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu.”

Dường như Giang Bạch Lộ không thêm đếm xỉa đến nửa câu nói sau của người đàn ông, cậu nâng lên chiếc đĩa quang có vỏ đĩa vô cùng lôi cuốn, âm thanh nhẹ nhàng êm dịu: “Tôi đang cười anh.”

Sầm Qua ngược mắt nhìn về phía cậu.

“Tôi cứ tưởng...” Giang Bạch Lộ ngừng cười, giọng nói ngạc nhiên: “Anh có lẽ phải thích loại tác phẩm âm nhạc như ‘Vũ khúc Di gan’ của Sarasate hoặc ‘Introduction và Rondo Capriccioso’ của Saint-Saens mới đúng. Thật không ngờ...”

Cậu ngáp ngừng một chút, “Không ngờ anh cũng sẽ nghe những ca khúc quen thuộc mà chỉ các cửa hàng đường phố trong nước mới mở.”

16. Chương 16

Bị người ở ngay trước mặt thắc mắc chất vấn gu âm nhạc của bản thân, nhưng Sầm Qua không hề sa sầm mặt xuống như lúc trước, ngược lại một chút kì lạ vụt qua trên mặt anh.

Giang Bạch Lộ vừa khéo chớp được, hỏi anh: “Làm sao thế?”

Sầm Qua khôi phục vẻ mặt bình thường, không hề che giấu sự mỉa mai, hỏi: “Cậu mà cũng biết ‘Vũ khúc Di gan’ và ‘Introduction và Rondo Capriccioso’ sao?”

“Sao tôi có thể không biết?” Giang Bạch Lộ lăm băm, tiện thể đặt chiếc đĩa đang cầm trong tay đặt

vào ổ đĩa, giọng nam giới khàn khàn gọi cảm theo cuống họng tràn ra, Giang Bạch Lộ vô thức khe khẽ ngâm nga, “Tôi cũng từng làm bài tập.”

“Làm bài tập gì?” Sầm Qua vô cảm, “Của bạn trai cũ của cậu?”

Giang Bạch Lộ quay đầu sang nhìn anh rất lâu nhưng không nói gì cả, cậu chỉ gật đầu.

Sầm Qua cong môi cười nhạt, rõ ràng là không tin, “Lẽ nào anh ta có tiền để đi nghe hòa nhạc?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu cúi đầu xuống, như thể đang tự hỏi làm sao trả lời đối phương, hoặc cũng có lẽ là rơi vào một ký ức xa lắc xa lơ.

Sầm Qua không có bất kỳ hứng thú nào về câu trả lời, chỉ cảm thấy trong không gian chật hẹp, yên lặng quá mức làm anh hơi buồn bực, đột nhiên anh thốt ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu: “Cậu xuống chỗ nào?”

Giang Bạch Lộ không phản ứng được ngay, cậu chỉ nhẹ nhàng a một tiếng.

“A cái gì mà a.” Sầm Qua trầm giọng nhắc nhở cậu, “Chẳng lẽ cậu muốn ngồi trên xe của tôi cả đời?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh muốn chạy đến đâu?”

Sầm Qua dừng xe ở ngã tư đường, xoay đầu qua cười khê nhìn cậu, “Giang Bạch Lộ, cậu là đồ ngốc sao. Không biết tôi lái xe đi đâu mà cũng dám ngồi lên xe.”

Giang Bạch Lộ thả lỏng người tựa vào ghế dựa, “Dù chạy đến đâu, tóm lại không rời khỏi thành phố này là được. Hoặc là...” Cậu chăm chú nhìn vào cặp mắt đẹp dễ sâu thẳm của người đàn ông, “Anh càng muốn nghe tôi nói...”

Cậu hơi dừng lại, nở một nụ cười, giống như giả vờ lấy lòng lại như là đơn thuần cảm thấy vui vẻ, ánh sáng lấp lánh yếu ớt mơ hồ tỏa sáng trong con người đen láy, thật rạng ngời, “Anh càng muốn nghe tôi nói, chỉ cần người lái xe là anh, dù anh chạy đến đâu, tôi cũng rất yên tâm, phải không?”

Đôi mắt sắc sảo của Sầm Qua nhìn chăm chú vào cậu, mãi cho đến khi tiếng còi xe dứt quãng vang lên ở phía sau, đôi đồng tử vừa mới khuấy động hồ nước màu hổ phách sâu thẳm không thấy đáy ấy, dần dần trầm lắng êm ả trở lại.

Cả hai đều không nhận ra rằng đèn đỏ phía trước đã chuyển sang màu xanh lục.

Giang Bạch Lộ tuyên bố gặp mặt một người bạn, xuống xe tại quảng trường tài chính. Thấy xe hơi của Sầm Qua dần dần biến mất trong tầm mắt, cậu mở điện thoại di động tiến hành định vị. Không kể thời gian từ quảng trường tài chính đến nhà cậu gấp đôi mà phí đi taxi cũng tăng gấp bội.

Gia cảnh giàu có nhưng bởi vì yêu đương khi đang học đại học, bị chàng bạn trai cũ nghèo kiết xác ảnh hưởng một cách vô thức, Giang Bạch Lộ bị ép trở thành một người cần kiệm biết chăm lo việc nhà, ở trong lòng âm thầm tự kiểm điểm ba giây. Sau đó cậu cắt điện thoại di động, xoay người bước vào trung tâm mua sắm phía sau.

Khi cậu ngồi trong xe của đối phương, cậu nhìn qua từng chiếc đĩa, mỗi chiếc đều mới tinh và hầu như không có vết trầy xước có thể nhìn thấy bằng mắt thường nào. Tuy nhiên, chúng đều là những bài hát nổi tiếng từ ba đến bốn năm trước, không còn ai trong giới nghệ sĩ ngày hôm nay nhòm ngó đến. Giang Bạch Lộ tính toán, không bằng đi chọn giúp Sầm Qua vài đĩa nhạc đang thịnh hành.

Những bài hát mà Sầm Qua nghe cần được đổi mới và thay thế.

Ngoài ra, dường như nhớ đến điều gì đó, cậu lần nữa lấy điện thoại ra, gọi một cuộc gọi cho Tần Nhất Hành, gọi một cái xưng hô mà sau mười hai tuổi cậu không kêu nữa, “Anh Hành, anh hỏi thăm chỗ Dự Quân Lân giúp tôi, gần đây tập đoàn họ Sầm có tuyển nhân viên không.”

Giang Bạch Lộ: Anh Hành.

Tần Nhất Hành:????

17. Chương 17

Ở đầu dây bên kia, Tần Nhất Hành rút cằm. Hắn thầm nghĩ, vẻ bề ngoài của Sầm Qua trong mắt người nghiện sắc đẹp như Giang Bạch Lộ, có lẽ có thể gọi là ‘hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh’. Ngay cả hắn cũng lây chút hương thơm, nếm được cảm giác Giang Bạch Lộ nịnh nọt lấy lòng.

Đêm hôm đó Giang Bạch Lộ nhận được tin tức của Tần Nhất Hành, nghe nói nhóm nhiếp ảnh nội bộ của tập đoàn họ Sầm có một nhiếp ảnh gia mới rời khỏi vị trí công tác không lâu, ra nước ngoài bồi dưỡng nghiệp vụ. Giang Bạch Lộ chẳng nói chẳng rằng, gửi sơ yếu lý lịch cho hồ sơ thư HR của bộ phận chịu trách nhiệm tuyển dụng.

Ước chừng hai ngày sau đó, cậu đồng thời nhận được thông báo mời phỏng vấn của tập đoàn họ Sầm và một nhà xuất bản nổi tiếng, lịch phỏng vấn được đặt tương ứng vào buổi sáng và buổi chiều.

Sáng sớm hôm sau, Giang Bạch Lộ lặng lẽ cầm theo sơ yếu lý lịch và tác phẩm của mình đến tập đoàn họ Sầm. Vị trí nhiếp ảnh gia không được tuyển dụng công khai nhưng người tham gia phỏng vấn vẫn rất đông đúc.

Giang Bạch Lộ và những ứng viên khác được bố trí ngồi trong một phòng trống và làm bài thi viết. Sau bài kiểm tra viết mới đến phỏng vấn. Phỏng vấn năm người một lần, Giang Bạch Lộ và bốn người khác ngồi trong phòng chờ, nhân viên phụ trách tiếp tân vội vã bước qua cánh cửa, thông báo ông chủ đến thị sát tình hình.

Suy nghĩ một chút, Giang Bạch Lộ lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Sầm Qua: “Sầm tổng, anh xem xét cho tôi đi cửa sau được không, tôi có thể lấy thân báo đáp.”

Sầm Qua ngồi xuống giữa hai, ba nhân viên tuyển dụng, âm điệu của người trả lời câu hỏi phỏng vấn càng mạnh mẽ hào hứng. Điện thoại di động đặt trên mặt bàn của người đàn ông khẽ rung động, nhà tuyển dụng hơi dừng lại, ánh mắt của tất cả mọi người bình tĩnh hướng về điện thoại di động của anh.

Sầm Qua mở hộp thư và nhấp vào tin nhắn chưa đọc mới nhất, thấy sự ám muội rõ ràng, anh hơi buông mắt xuống, lạnh lùng không cảm xúc mà trả lời: “Đừng quấy rầy tôi vào giờ làm việc, nếu còn lần sau tôi sẽ chặn số của cậu.”

Giang Bạch Lộ hơi cong khóe môi, chuyển điện thoại di động sang chế độ máy bay, đứng dậy dưới sự thúc giục của nhân viên nghiệp vụ.

Nhóm phỏng vấn trước đây đã ra khỏi phòng, nhân viên công tác đi ra cuối cùng trở tay đóng cửa, cắt đứt tiếng bình luận lảng máng mơ hồ lọt ra của nhà tuyển dụng.

Hai phút sau, nhân viên nghiệp vụ giữ cửa phòng mở cửa cho họ, năm ứng viên lần lượt đi vào trong. Giang Bạch Lộ rút lại cuối nhóm.

Trong căn phòng lớn rộng rãi, có bốn vị giám khảo, năm chiếc ghế trống được xếp thành hàng dọc. Giang Bạch Lộ nộp tác phẩm lên, chậm rãi bước qua và ngồi xuống. Lúc cậu ngẩng đầu, vừa khéo thấy một tay Sầm Qua chống cằm, con mắt híp lại thích thú khó hiểu nhìn chằm chằm vào cậu.

Giang Bạch Lộ không hề hoang mang ngồi thẳng sống lưng, cong môi mỉm cười rực rỡ với Sầm Qua.

Ba vị giám khảo còn lại đều nhìn thấy nét mặt thay đổi của Sầm Qua và Giang Bạch Lộ. Mặc dù họ không biết tình huống cụ thể nhưng trong lòng mơ hồ hiểu rõ, rút tập tác phẩm của Giang Bạch Lộ ở vị trí cuối cùng lên trên, lật ra xem xét, thỉnh thoảng lại trao đổi với nhau bằng ánh mắt và giọng điệu tối nghĩa khó hiểu. Giở đến trang cuối cùng, thậm chí họ âm thầm lú lững ngạc nhiên choáng váng.

Sau cùng, vị giám khảo chính hắng giọng lên tiếng: “Vậy bây giờ bắt đầu từ cậu Giang đi. Trong vòng một phút, mời cậu tự giới thiệu về bản thân.”

Khi Giang Bạch Lộ đang thực hiện bài giới thiệu, Sầm Qua lấy tập tác phẩm của cậu từ tay vị giám khảo bên cạnh, thờ ơ lật ra xem. Vài tấm hình trước đều là ảnh chụp phong cảnh và con người nghiêm chỉnh đứng đắn, có thể thấy rõ bối cảnh là một khuôn viên trường đại học ở nước ngoài. Anh rút bức ảnh thứ hai từ dưới lên ra, nội dung của tác phẩm cuối cùng hoàn toàn được hé lộ, động tác của Sầm Qua khẽ ngừng lại, dường như hơi ngưng tụ.

Ánh bình minh buổi sáng luôn qua kẽ hở của tấm rèm cửa sổ tối màu vừa dày vừa rộng lách vào, ánh sáng trong căn phòng hơi u ám. Người đàn ông cường tráng với tấm lưng rộng lớn ngồi dựa trên bệ cửa sổ, hơn nửa khuôn mặt che dấu trong bóng tối và ánh sáng đan xen, mơ hồ có thể thấy được đường viền quai hàm sắc nét và quyến rũ, cùng với trái táo Adam lồi lên rõ ràng giữ vùng cổ. Toàn bộ màn ảnh tập trung vào những giọt mồ hôi khiêu gợi và đường cong sống lưng trần trụi màu lúa mạch tuyệt đẹp của người đàn ông.

Quyền lực tiềm ẩn và sự gợi tình biếng nhác dửng dưng tràn ra khỏi bức ảnh.

Ở góc dưới bên trái bức ảnh, chỗ tối mà nguồn sáng lan tràn không đến, là ga trải giường và tấm chăn nhàu nhĩ lộn xộn trên chiếc giường rộng lớn. Dường như trên chiếc giường mềm mại êm ái kia có hai người cách đó không lâu vừa mới trải qua tình trạng mồ hôi đầm đìa.

Ngay cả người chưa bao giờ chạm tay vào máy ảnh cũng nhận ra được, người chụp ảnh biết rõ cấu tạo cơ thể và đường cong của người mẫu đến nhường nào, đồng thời cũng hiểu rõ góc chụp ăn ảnh nhất của đối phương.

Sầm Qua vô thức nhíu mày, vẻ mặt hồ hững đời ánh mắt ra khỏi người mẫu nhìn có vẻ quen mắt trong bức ảnh chụp, nghe thấy vị giám khảo bên cạnh chỉ thị cho Giang Bạch Lộ nói: “Mỗi một tác phẩm của nhiếp ảnh gia đều mang theo câu chuyện nào đó, cậu vui lòng chọn ra một bức ảnh trong tập tác phẩm của cậu, đơn giản kể lại câu chuyện đằng sau tác phẩm đó, hoặc thời cơ để cậu chụp được bức ảnh khi ấy.”

Người đàn ông đè nén sự không hài lòng không thể giải thích của mình, lạnh lùng cong khóe môi, rút ra tấm hình cuối cùng ném lên trên mặt bàn, giọng nói không hề có cảm xúc, “Không cần chọn, nói về tấm này đi.”

Theo động tác của anh, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bức ảnh trên mặt bàn. Ba vị giám khảo tỏ ra đăm chiêu, nụ cười không rõ ràng hiện lên trên khuôn mặt.

Giang Bạch Lộ sửng sốt, tự kiểm điểm bản thân ba giây, thầm nghĩ mình sơ suất, bỏ tấm ảnh đó vào trong tập tác phẩm. Tuy nhiên, dù hối hận, nhưng không thể không thừa nhận, đó là bức hình mà cậu thích nhất, cũng là tác phẩm tâm đắc nhất.

Nhọc sức gieo hồng hồng chẳng nở, vô tình gặp liễu liễu xanh um. Đơn giản là tâm huyết trào dâng sau khi làm tình. Sau ngày hôm đó, cậu không bao giờ có thể sản xuất được bất kỳ tác phẩm khiến người khác không thể dứt mắt ra như thế nữa ở trên người người mẫu khác.

Giang Bạch Lộ hơi do dự, cuối cùng mở miệng nói: “Lúc đó chúng... chúng tôi vừa làm tình xong, anh

ấy ngồi trên bệ cửa sổ, cong lưng xuống, giống như là...” Giọng nói của cậu hơi ngập ngừng, dường như đang cẩn thận ngẫm nghĩ dùng từ sao cho chính xác, ngay sau đó tốc độ lời nói đột ngột nhanh hơn, thậm chí toát ra niềm tự hào khó có thể nhận biết, “Giống như là một con sư tử vừa trải qua trận chiến, thỏa mãn mà đầy biếng nhác. Nói thế nào đây nhỉ? Thật sự, thật sự phi thường lắm cuốn...”

Sầm Qua bất ngờ mở lời, nét mặt chán ngấy cắt ngang cậu: “Được rồi, hết thời gian rồi, người tiếp theo.”

Giang Bạch Lộ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Các vị giám khảo lần nữa trao đổi ánh mắt với nhau.

Mười phút sau đó, nhóm phỏng vấn nhỏ kết thúc công việc. Sau khi Giang Bạch Lộ rời đi, Sầm Qua cùng lúc đứng dậy, nhàn nhạt căn dặn cấp dưới: “Các anh tham khảo thành tích thi viết và kết quả phỏng vấn của các ứng viên, sau đó báo cáo trực tiếp cho phòng nhân sự là được, không cần hỏi lại tôi.”

Giám khảo chính nhanh chóng gọi anh lại: “Sầm tổng, chúng tôi đã chọn được người rồi.”

“Chọn được rồi?” Sầm Qua nhướn mày, anh nhếch mép cười nhạt, “Chọn ai vậy?”

Giám khảo chính cho biết: “Chúng tôi đã so sánh thành tựu và trình độ của Giang Bạch Lộ với các ứng cử viên khác ngay tại chỗ. Hơn nữa, cậu ta từng du học ở Mỹ và có kinh nghiệm làm việc cho một tạp chí nổi tiếng ở Mỹ. Chúng tôi nhất trí tuyển dụng cậu ta.”

“Thế sao?” Sầm Qua không mặn không nhạt hỏi, trong đầu lần nữa hiện lên tác phẩm Giang Bạch Lộ tự tay chụp kia, sự khó chịu đè nén trong lòng thậm chí còn tồi tệ hơn, anh hừ lạnh, “Ai cũng được, chỉ mình cậu ta là không thể.”

Các vị giám khảo nhìn nhau, cảm nhận sâu sắc rằng tâm tư của sếp lớn thật khó dò. Ba người trầm ngâm suy nghĩ một lát, không hện mà cùng nhớ đến điều bấy của sổ tay nhân viên –

Nghiêm cấm tình yêu văn phòng phát triển trong nội bộ công ty.

Sau đó họ bỗng nhiên tĩnh lặng.

18. Chương 18

Không nhận được thông báo tuyển dụng của tập đoàn họ Sầm nằm trong dự liệu của Giang Bạch Lộ. Nhận được cuộc gọi thông báo trúng tuyển của nhà xuất bản cũng đúng với kỳ vọng của cậu. Ngày đầu tiên đến tòa soạn báo, ở cửa thang máy cậu gặp diễn viên mới đoạt giải thưởng mà tuần trước tại buổi tiệc sinh nhật Tống Đường cậu từng đụng độ.

Rất nhiều người nhón nhíp nhón nháo vây quanh hành lang, cửa thang máy chậm rãi mở ra, chị gái phòng nhân sự kéo cậu về phía sau, mở lối ra cho đoàn người bên cạnh. Đông Vi ở giữ trung tâm đám người nghe thấy tiếng nghiêng đầu sang, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng lướt qua khuôn mặt của Giang Bạch Lộ, dưới sự giúp đỡ của trợ lý, cô nhắc chân bước vào thang máy rộng rãi sáng sủa.

Giang Bạch Lộ buông mắt xuống, trong lòng tỏ tường, chắc là đối phương nhận ra cậu rồi.

Ý nghĩ này được chính thức xác nhận nửa tiếng đồng hồ sau. Chị gái phòng nhân sự dẫn cậu làm quen với môi trường trong phòng thu, Đông Vi ngồi tạc dáng dưới ánh đèn liếc mắt nhìn qua, điểm danh Giang Bạch Lộ đến chụp hình cho cô.

Giang Bạch Lộ sững sốt một chút, vẻ mặt tự nhiên đi ra phía trước, tiếp nhận phần công việc quay chụp còn dang dở của vị nhiếp ảnh gia kia. Trong giờ nghỉ, Đông Vi bước vào phòng thay đồ bên cạnh để sửa sang trang điểm. Hai phút sau, trợ lý của đối phương lặng lẽ đi đến gần Giang Bạch Lộ, mời cậu sang.

Giang Bạch Lộ theo sau trợ lý bước vào phòng thay đồ, Đông Vi đang nhắm mắt nghỉ ngơi trước bàn trang điểm chợt mở mắt ra, ánh mắt đung đưa quay vòng một lần nữa quan sát Giang Bạch Lộ thật kỹ, giống như trêu ghẹo mà nói: “Cậu Giang, chị giúp cậu ngăn chặn phiền toái, mất hai vai trong hai bộ phim điện ảnh lớn, cậu phải bồi thường cho chị thế nào đây?”

“Hại chị Đông mất vai là lỗi của em, nhưng dù em có muốn chị Đông được trả lại vai thì cũng có lòng mà không có sức. Quan hệ giữa em và Sầm tổng vẫn chưa thân thiết đến mức đó.” Giang Bạch Lộ nở nụ cười tràn đầy chân thành, “Không bằng chị Đông nể mặt chút, để em mời chị một bữa cơm xem như đền bù cho chị được không?”

Nghe Giang Bạch Lộ nói những lời này, nét mặt Đông Vi không thay đổi, trong lòng không hề tin tưởng. Không kể đến việc cô lăn lộn trong ngành công nghiệp giải trí nhiều năm, gặp vô số loại nhà đầu tư, nhưng chưa từng thấy có người đàn ông nào có thể bò lên giường của Sầm Qua.

Chỉ là đối phương có thể khiến Sầm Qua không thể chờ đợi, trực tiếp giải quyết ngay trong buồng WC ở phòng vệ sinh, cũng đủ để Đông Vi nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa.

Mặc dù năm xưa bản thân cô không thể vất vào người Sầm Qua, nhưng nếu chỉ dùng hai cái vai diễn bị mất mà có thể tạo mối quan hệ với người tình bé bỏng bên gối Sầm Qua, tuyệt đối không phải là một thương vụ lỗ vốn. Cô nở một nụ cười vô cùng tinh tế và xinh đẹp, “Nếu thế thì, hi vọng Sầm tổng không để bụng là được.”

Địa điểm ăn tối là một nhà hàng Nhật Bản nổi tiếng ở thủ đô Bắc Kinh. Ông chủ nhà hàng là một vị anh đế mới lui về ở ẩn năm trước, cực kỳ chú trọng việc bảo mật và quyền riêng tư của khách hàng. Hơn nữa, mặc dù anh ta đã bước ra khỏi giới giải trí nhưng những mối quan hệ mà anh tatao dựng nhiều năm qua trong giới cũng không thể xem thường, rất nhiều diễn viên nổi tiếng là khách quen của nhà hàng này.

Tấm tatami và bàn chân thấp trong nhà hàng được đặt cạnh cửa sổ sát sàn thật lớn, những tấm bình phong tinh xảo và bức màn dày màu tím kéo bằng dây phân chia không gian riêng tư cho mỗi bàn ăn, trên bình

phong có khắc những bức tranh về cuộc sống vô cùng sinh động.

Bên ngoài cửa sổ sát sàn là một hành lang bằng gỗ dài, một chiếc chuông gió Edo bằng thủy tinh được chế tạo thủ công treo dưới mái nhà cong, bên trong thủy tinh là một họa tiết phức tạp được vẽ bằng tay, phía dưới là các tấm giấy chữ nhật nhỏ màu sắc rực rỡ rủ xuống. Hai chiếc đèn tròn sáng màu đặt ở rìa hành lang.

Bên ngoài hành lang là một sân nhỏ phong cách Nhật Bản tràn đầy cành lá xum xuê tươi tốt với một chum nước lớn có năm, ba con Koi đỏ đang biếng nhác bơi lội.

Đông Vi và Giang Bạch Lộ hẹn gặp nhau vào lúc bảy giờ, nhưng bảy giờ mười lăm phút cô mới lững thững đến muộn. Cô cởi giày ngồi vào bàn, mặt mày tươi cười nói: “Rất xin lỗi, để cậu chờ lâu. Vừa rồi ở sảnh chị gặp tổ đạo diễn phim điện ảnh mới đến đây ăn uống, sau khi gọi chị lại còn mắng chị một trận.”

Giang Bạch Lộ đưa menu qua, “Chị Đông còn hoạt động nào khác tối nay sao?”

Đông Vi cầm lấy thực đơn và đặt xuống, tay kia nhẹ nhàng vén tóc mái rủ xuống thái dương, “Đáng lẽ tối nay cần phải ăn tối với đạo diễn tổ kịch mới, kết quả chị mượn cơ có chuyện quan trọng cần làm gấp nên từ chối bữa tiệc rồi.” Cô hơi ngừng lại, ngẩng đầu lên, ra vẻ dí dỏm chớp mắt với cậu mấy cái, “Vì cậu hết đó.”

Giang Bạch Lộ chấp tay đặt ở mép bàn, vẻ mặt không đổi mà nói tiếp: “Em có lẽ phải mời chị Đông ăn thêm một bữa tối nữa mới có thể trả hết nợ được.”

Đông Vi lần thứ hai cười rộ lên, ánh mắt lấp lánh quyến rũ. Đôi môi đầy đặn đỏ mọng điểm lệ hơi hé mở, dường như đang muốn nói gì đó nhưng bất thành linh bị tiếng điện thoại rung động trong túi áo cắt ngang. Cô lấy điện thoại di động ra, đặt vào bên tai, “Đạo diễn Trần?”

Người ở đầu dây bên kia nói vài câu gì đó. Đông Vi nhướn cặp lông mày lá liễu lên, “VẬY cháu phải hỏi chàng trai ngồi đối diện cháu trước đã.” Nói xong, cô đưa tay che điện thoại di động và chuyển sang nhìn Giang Bạch Lộ, “Cậu Giang, vị đạo diễn chị vừa gặp trước sảnh kia dường như muốn mời chúng ta sang chỗ họ dùng cơm.”

Giang Bạch Lộ thông thả nói: “Em là nhiếp ảnh gia nhỏ mới về nước, thật sự không có gì đáng để đạo diễn Trần mời ăn cùng một bàn.”

“Nếu chị nhớ không nhầm...” Đông Vi thoáng tự hỏi trong giây lát, ánh mắt mỉm cười, “Cha của cậu Giang, năm ngoái có một dự án làm phim hợp tác với đạo diễn Trần.”

Giang Bạch Lộ nói thẳng, “Người chị Đông nói đến là ba em. Ba em là ba em, em là em. Em thật muốn nói điều này...” Cậu hơi kéo dài ngữ điệu, giả vờ thở than, “Sáu năm trước ra nước ngoài du học, điểm số của em đều do ba em nhờ người giả mạo cả đấy.”

“Được rồi.” Đông Vi tiếc nuối nhún vai, “Chị phải giúp Giang tiểu công tử của chúng ta từ chối mới phải.” Cô lần nữa giờ điện thoại lên, nhưng phát hiện ba mươi giây trước, cuộc gọi đã bị người bên kia chấm dứt.

“Chị nghĩ...” Cô lật màn hình cuộc gọi bị cắt đứt trên điện thoại ra đưa sang cho Giang Bạch Lộ nhìn, giọng điệu hơi mang hàm ý bông đùa, “Dường như chị có dự cảm không tốt lắm, nên nhớ rằng...” Âm cuối của cô vui vẻ nâng lên, “Đạo diễn Trần là một ông già bướng bỉnh, không dễ đuổi đi đâu.”

Ông già bướng bỉnh không dễ đuổi đi trong miệng Đông Vi chưa thấy người đã thấy tiếng, giọng nói của ông dày và nặng, cách một lớp rèm nghe có vẻ rất sung mãn chắc nịch: “Đông Vi chị được lắm, tôi còn định đêm nay trên bàn cơm ca ngợi chị thật nhiều trước mặt nhà đầu tư của chúng ta. Chị thì giỏi rồi, tìm có từ chối tiệc liên hoan của tổ kịch thì không nói, còn trốn ở góc này chế nhạo tôi với người khác.”

Nói xong, thấy người nói chuyện xốc rèm dây cất bước đi vào, nghiêng người giới thiệu người đàn ông, nét mặt tràn ngập sự vui mừng dào dạt không hợp với tuổi tác, “Vừa ra ngoài cửa đón Sầm tổng, đơn giản tiện đường đến đây tìm chị. Đông Vi, nếu chị không ăn cùng chúng tôi, vậy tức là không nể mặt Sầm tổng nha.”

Giang Bạch Lộ ngồi bên trong sừng sốt giấy lát, tầm mắt lướt qua đạo diễn Trần nhìn ra.

Bên ngoài chiếc rèm giạt dây có mấy thành viên tổ kịch và diễn viên nổi tiếng tụ họp, trong đó người đàn ông mặc tây trang dáng người cao thẳng giống như vàng trắng sáng được các ngôi sao vây quanh, chiếc áo vest cao cấp đắt tiền được anh vắt trên khuỷu tay.

Đôi mắt thờ ơ hờ hững có lẽ quét qua khuôn mặt xinh đẹp của Đông Vi, yên lặng rơi vào trên mặt Giang Bạch Lộ, tâm trạng không rõ ràng.

19. Chương 19

Giang Bạch Lộ chuyển đường nhìn, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt Đông Vi phía đối diện. Người thứ hai nhìn chằm chằm vào Sầm Qua, không chút ngạc nhiên nào hiện ra trong đôi mắt, hiển nhiên đã nằm trong dự liệu của cô nàng.

Mặc dù Đông Vi không tin lời nói của Giang Bạch Lộ, nhưng cô cũng không muốn chấp nhận rủi ro mạo hiểm tương lai của bản thân mình. Vừa khéo cô gia nhập tổ kịch của đạo diễn Trần, tập đoàn họ Sầm là nhà đầu tư lớn nhất của tổ kịch, Đông Vi liền tương kế tựu kế, dò xét xem tình cảm của Sầm Qua dành cho Giang Bạch Lộ như thế nào.

Đồng thời, trong lòng cô cũng rất rõ ràng, bữa cơm tối ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào quan hệ của Liên Tiêu và phó đạo diễn tổ kịch mới tổ chức được. Trong hai năm Sầm Qua xuất hiện ở giới thượng lưu Bắc Kinh, mặc dù mọi người đều nói Sầm Qua không chơi đàn ông, nhưng luôn có một số người ôm thái độ nghi ngờ, cảm thấy lỗ may thì sao? Mọi việc đều có ngoại lệ, phải không?

Đôi mắt cô lặng lẽ rơi vào khuôn mặt của nam diễn viên đẹp trai bên cạnh Sầm Qua, dường như sắp tận mắt chứng kiến màn mở đầu của vở kịch hay, cô khẽ mỉm cười yếu ớt.

Giang Bạch Lộ trả lại bàn ăn ở nhà chính, cùng Đông Vi vào trong ghế lô đã được tổ kịch đặt trước. Trong toàn bộ quá trình ngắn ngủi, cậu và Sầm Qua không hề trao đổi ánh nhìn.

Sầm Qua ngồi vào bàn đầu tiên, sau đó là đạo diễn Trần, ông chọn chỗ ngay phía bên tay phải của người đàn ông. Phó đạo diễn theo sau đạo diễn Trần, ngồi xuống phía bên kia chiếc bàn. Liên Tiêu lúc trước đứng ở bên cạnh Sầm Qua, tự nhiên ngồi vào bên tay trái của anh.

Giang Bạch Lộ ngồi đối diện người đàn ông, ngược mắt lên là có thể nhìn thẳng vào đối phương. Đông Vi tiếp sau ngồi bên cạnh cậu, giới thiệu vài câu đơn giản về nền tảng gia đình của Giang Bạch Lộ với đạo diễn Trần.

Rõ ràng là bối cảnh xuất thân của Giang Bạch Lộ chênh lệch quá nhiều so với Sầm Qua đang ở ngay trước mặt, nên đạo diễn Trần cũng không để ý đến cậu lắm, chỉ là lịch sự quét qua khuôn mặt cậu, khách sáo hỏi han một câu: “Nhìn về bề ngoài, Giang tiểu công tử không thua kém sao nam chút nào, cậu có muốn xem xét đến việc phát triển trong giới giải trí không?”

Giang Bạch Lộ chớp mắt, trên mặt tỏ ra vui vẻ với một sự sống sót nhẹ nhàng, lời cậu nói ra có chút ngạc nhiên: “Đạo diễn Trần đừng trêu tôi, xét về bề ngoài, người đạo diễn Trần nên khuyên đầu tiên đáng lẽ là Sầm tổng mới đúng.”

Ngay khi cậu nói hết câu, mọi người trên bàn tiệc im phăng phắc, đôi mắt mặt mũi đều tập trung vào màn hình điện thoại di động nhưng khe giấu diếm liếc nhìn khuôn mặt Sầm Qua.

Ngoại trừ Đông Vi, những người này đều nghĩ rằng con trai của đại gia mới nổi chính là đại gia mới nổi, đọc sách vài năm ở nước ngoài, ăn uống đồ tây mấy năm trời xong thì chẳng có gì có thể sử dụng, vẫn không thoát khỏi bản chất vốn đã in sâu vào trong xương tủy. Không biết cách xử sự nói năng khéo léo, vừa mới đến đã dây vào người không thể mạo phạm nhất ở đây, làm mất lòng đối phương mất rồi.

Họ cúi đầu và cong lưng như thể đang chờ đợi xử trí cuối cùng, nín thở ngậm miệng không nói lời nào. Nhưng chậm chạp không thấy Sầm Qua mở miệng trách móc.

Ngược lại, ở nơi mà họ không nhìn thấy, Giang Bạch Lộ lặng lẽ nháy mắt phải với người đàn ông. Trong đường nhìn thẳng tập nhận được tín hiệu là đôi mắt nheo lại của Sầm Qua, anh ném cho cậu một cái nhìn không thiện cảm.

Liên Tiêu ngồi bên cạnh Sầm Qua cuối cùng không kiềm chế được, ngẩng mặt can nhắc nói đỡ cho Giang Bạch Lộ: “Sầm tổng đừng tức giận, em nghĩ cậu ta không cố ý đâu.”

Cậu ta vừa từ tốn nói từng chữ vừa liếc đôi mắt xinh đẹp chuyên chú nhìn Sầm Qua, giống như một cây cỏ non phơi cháy nắng trên sa mạc khát khao được trú ẩn trong bóng râm của cái cây lớn cao chót vót.

Tuy nhiên, Sầm Qua thậm chí không hề quay mặt sang nhìn cậu ta chút nào hết.

Giang Bạch Lộ tỏ vẻ không quan tâm, cậu có thể đoán được những người ngồi xung quanh mình đang nghĩ gì. Cậu đơn giản tự nhiên tiếp lời, dùng giọng điệu lấy lòng nói tiếp: “Đúng rồi, đúng rồi. Sầm tổng đừng chấp người như tôi, dù sao gia đình tôi không phải đại gia gì, ba tôi chỉ là nhà giàu mới nổi lập nghiệp từ khai thác than mà thôi.”

Vừa nói, cậu vừa mỉm cười như một làn gió xuân. Trong mắt của những người khác, cậu hết như một thằng ngốc thiếu hiểu biết, toi công uổng phí về bề ngoài có thể coi là trên mức trung bình trong giới giải trí.

Sầm Qua giống như nghe được điều gì đó chói tai, cau mày một cách vô thức.

Dưới ánh đèn sáng sữa, Giang Bạch Lộ thấy rõ nét mặt thay đổi của người đàn ông. Cậu hơi híp mắt, nhìn chằm chằm vào đường nét anh tuấn sắc sảo trên khuôn mặt của Sầm Qua, dần dần chờ người ra. Giống như đang nhìn Sầm Qua, cũng giống như xuyên qua khuôn mặt của anh, nhìn một ai đó.

Vào lúc này, có người hỏi cậu: “Cậu đang nhìn gì vậy?”

Cậu nghĩ, cậu chắc chắn sẽ không do dự mà trả lời: “Nhớ đến bạn trai cũ của tôi, trước đây khi anh ấy giúp tôi đánh nhau, về mặt lúc cởi áo khoác rồi xắn tay áo lên thật sự giống y hệt bộ dạng của Sầm Qua bây giờ.”

Vòng tròn ánh sáng trong chiếc đèn treo lắc lư trong đôi mắt, tạo nên một gợn sóng, sau đó từ từ lắng xuống, như thể đưa cậu trở lại vào buổi tối mùa hè đầy gió và âm ỉ ở đại học California mấy năm trước. Chén sứ phát ra tiếng đụng chạm lạnh lạnh, giống như giọt nước rơi vào mặt gương, rồi đột ngột bắn lên, kéo cậu quay về thế giới hiện thực.

Độ mở của con ngươi chậm rãi rõ nét, Giang Bạch Lộ phục hồi lại tinh thần, thấy người đàn ông ngồi đối diện hồ hững rút tay ra khỏi chén sứ.

20. Chương 20

Giữa bữa tối mọi người trò chuyện vui vẻ hòa thuận, chủ đề câu chuyện tập trung chủ yếu vào đạo diễn Trần và Sầm Qua. Liên Tiêu ngồi bên cạnh Sầm Qua, hơn nửa quá trình ăn uống, anh chẳng thèm bỏ thí cho cậu ta dù chỉ nửa ánh mắt. Cậu ta uống chút rượu, cuối cùng có chút không kiềm chế nổi, nhẹ nhàng dịch chuyển bắp chân phải, dựa vào chiếc quần âu của Sầm Qua.

Khó khăn lắm đầu gối mới chạm đến đầu gối của đối phương, giọng nói của Sầm Qua đột ngột hơi dừng lại, nét mặt lạnh đi. Một tay anh buông xuống nắm lấy đầu gối của Liên Tiêu, tràn đầy cảnh cáo mà gõ lên.

Giang Bạch Lộ ngồi phía đối diện, có vẻ như vì đầu ăn uống không để ý chuyện xung quanh, nhưng dường như nhìn nhiều lần chậm rãi lướt qua phía trước mặt. Cậu thấy rõ vẻ mặt thay đổi của Sầm Qua và biểu cảm trên mặt Liên Tiêu, lưu ý trong lòng. Mượn lúc cúi người xuống bàn nhặt đũa, cậu khẽ nhìn lướt qua phía dưới mặt bàn.

Vừa liếc mắt đã thấy không ít trò vui. Giang Bạch Lộ tỉnh bơ xịch người ngồi lên phía trước, chân phải duỗi thẳng về chỗ trống bên cạnh chân Sầm Qua, lặng lẽ chắn giữa Sầm Qua và Liên Tiêu.

Chẳng bao lâu sau, Liên Tiêu cúi đầu quét mắt nhìn điện thoại di động trên mặt bàn, giống như không hề cam chịu, một lần nữa nghiêng đầu phải sang một cách tự tin. Không ngờ lần này dễ dàng cọ vào ống quần Sầm Qua. Đối phương dường như hơi bất ngờ, đầu tiên là cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng thúc lên chân cậu ta dường như muốn ám chỉ cậu ta tiến thêm chút nữa.

Liên Tiêu bỗng chốc mừng rỡ, mưu toan dùng đùi phải của mình vắt ngang qua chân trái của người kia, thuận tiện quần lên cẳng chân anh. Nhưng khi đến gần hơn, cậu ta rõ ràng nhận thấy có gì đó không đúng lắm. Cậu ta không chạm tới chân người đàn ông bên cạnh, mà hình như cọ xát vào chiếc chân phía đối diện.

Cậu ta muốn lùi chân về nhưng không kịp. Giang Bạch Lộ đập mạnh chén rượu lên bàn, bỗngngước mắt lên, không kìm được hoảng sợ thốt ra: “Anh Liên, anh cọ chân tôi làm gì?”

Toàn bộ căn phòng bất ngờ im lìm, mọi người đều đổ dồn mắt vào Liên Tiêu. Chỉ mình Sầm Qua không hề quay đầu sang, ngược lại anh ngẩng đầu nhìn Giang Bạch Lộ một lúc lâu rồi cúi xuống chặc lưỡi một tiếng.

Giang Bạch Lộ giả bộ không có chuyện gì xảy ra mà rũ mi mắt. Một lát sau đó, cậu nhận đượctin nhắn của Sầm Qua gửi đến, giữa những dòng chữ nhuốm chút thói quen dè bủ của đối phương: “Khả năng gây rối của cậu còn giỏi hơn Tống Đường.”

Giang Bạch Lộ không tranh cãi, cũng không trả lời tin nhắn của đối phương. Cậu cất điện thoại di động vào trong túi, ánh mắt đưa về phía chệch sang so với chỗ của Sầm Qua, lườm Liên Tiệumột cái. Cậu ta bị cậu vạch trần tâm tư trước mặt mọi người, bây giờ mặt mày lúc xanh lúc trắng, rốt cục cũng nghiêm chỉnh có nề nếp, không làm bất kì động tác gì nữa.

Cậu gấp một miếng sashimi cho vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, thông thả chờ mùi vị còn lại của sashimi tan ra trong miệng. Lúc này, Sầm Qua hơi nghiêng đầu về phía đạo diễn Trần, vừa vãn về chiếc cúc tinh xảo trên ống tay áo sơ mi vừa rũ mắt trầm lặng không nói, dường như anh đang chăm chú lắng nghe những lời say xỉn của đạo diễn Trần.

Giang Bạch Lộ một lần nữa duỗi hai chân xuống dưới bàn, dấn xuống nền nhà tiến thẳng về phía Sầm Qua, lặng lẽ kẹp lấy cẳng chân Sầm Qua, ngả ngớn mà đẩy mớ ám chạm rãi chà xát.

Giây tiếp theo, người đàn ông gấp cái chân kia lên, thừa dịp Giang Bạch Lộ không cẩn thận, anhnhanh chóng nâng đế giày, không thiên vị mà dấn lên giày thể thao màu trắng của Giang Bạch Lộ.

Khóe miệng Giang Bạch Lộ hơi co giật, cậu vừa cúi đầu uống canh vừa tỉnh bơ rút bàn chân bị chà đạp của mình về nhưng không thể kéo nó trở lại.

Cậu dùng chiếc chân tự do còn lại nhẹ nhàng đạp vào trên chiếc giày đang dẫm lên chân cậu của anh. Sầm Qua hơi dừng lại, bất thành linh nhếch mũi nhọn của chiếc giày da chân bên kia luồn vào trong ống quần chỗ mắt cá chân của cậu, đùa bỡn dùng mũi nhọn giày da trêu chọc phần thịt ở cẳng chân Giang Bạch Lộ.

Cậu hiểu ngầm ngẩng đầu lên, đập vào trong mắt là khoe môi khê cười tràn đầy châm biếm của người đàn ông phía đối diện.

Giang Bạch Lộ: “...”

Đạo diễn Trần ngồi bên cạnh anh hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Thay vào đó vì uống quá nhiều rượu, cơn nghiện thuốc lá của ông trở dậy, ông lấy gói thuốc lá ra và hắng giọng: “Mọi người không phiền nếu tôi hút thuốc chứ.”

Những người khác đều xua tay nhing nọt trả lời: “Hút gì cũng được.”

Đạo diễn Trần cười ha ha, lớn tiếng nói: “Tôi chỉ hút ít thuốc lá thôi, không dám chơi thứ khác.” Cuối cùng, ông đưa bao thuốc lá sang một bên tay của Sầm Qua, “Sầm tổng hút một điếu không?”

Sầm Qua rút ra một điếu thuốc lá, kẹp ở đầu ngón tay một lúc lâu rồi ngậm vào miệng, ánh mắt rơi xuống chiếc bật lửa trong tay đạo diễn Trần. Anh chưa nói gì, Liên Tiêu ở một bên bỗng nhiên xích lại gần anh, cậu ta nắm một chiếc bật lửa không biết xuất hiện từ đâu trong tay, giọng điệu lấy lòng: “Sầm tổng, em giúp ngài đốt lửa.”

Đông Vi cong môi cười: “Thầy Liên Tiêu thật sự không phải bạn tâm giao gì cả, chỉ giúp Sầm tổng đốt lửa mà không giúp đạo diễn Trần của chúng ta. Lòng đạo diễn Trần của chúng ta có lẽ bị mất cân bằng rồi, đạo diễn Trần chú nói có phải không?”

Đạo diễn Trần không thích những quy tắc bản thủ trong giới giải trí, lúc này vắt hết óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra được rốt cuộc ai mang theo Liên Tiêu tới đây. Ông chỉ nhớ được đối phương là cá nhân có liên quan mà nhà đầu tư thứ hai nhét vào. Nếu ông muốn hoàn thành bộ phim điện ảnh này suôn sẻ thuận lợi, ông sẽ phải mất nhắm mắt mở cười trừ với Liên Tiêu.

Nhưng hết lần này đến lần khác, ý đồ của Liên Tiêu đối với Sầm Qua rất rõ ràng, thậm chí còn nhiều lần gây ra chuyện ngu ngốc. Đạo diễn Trần say rượu mất lý trí, cơn tức giận vọt thẳng lên đỉnh đầu, trực tiếp gạt ngang tay Liên Tiêu, trừng mắt quở trách đối phương: “Cậu đang làm gì vậy? Loại chuyện này chẳng lẽ còn đến lượt cậu làm?”

Nói xong, ông tự mình đốt lửa cho Sầm Qua.

Sầm Qua cắn đầu lọc thuốc lá ánh lên tàn lửa đỏ vàng, cụt hứng duyệt qua tin tức mới được cấp dưới trong công ty gửi qua điện thoại di động. Làn khói màu xám lượn lơ phả vào mặt Giang Bạch Lộ, cậu vô tình hít vào vài lần, bỗng bị sặc mà khê ho nhẹ.

Cậu không quan tâm quá nhiều, chỉ ngửa đầu uống canh, làm sạch qua loa cổ họng của mình. Nhưng cậu không chú ý, người đối diện dừng ánh nhìn trên người cậu trong chớp mắt, sau đó lấy điều thuốc trong miệng ra, kẹp ở đầu ngón tay phải.

Vào lúc này, thảo luận về kế hoạch quay phim chi tiết, thành viên tổ kịch đều đứng dậy đi về phía đạo diễn Trần và Sầm Qua để chúc rượu. Ghế ngồi bên bàn ăn trống trơn, chỉ mình Giang Bạch Lộ vẫn ngồi tại chỗ, có vẻ hơi khó xử. Cậu ngẫm nghĩ một lát, tự cầm chén rượu đứng dậy, hòa lẫn vào trong thành viên tổ kịch, về mặt và cử chỉ lười biếng chạm cốc với đạo diễn Trần, thuận miệng nói vài câu chúc mừng.

Sau đó cậu ngay lập tức lướt qua đạo diễn Trần, xen thẳng vào khoảng không giữa Liên Tiêu và Sầm Qua, về lơ dờ biếng nhác lúc trước biến mất sạch sành sanh, cậu cười tít mắt nghiêng chén rượu, giọng nói rất dịu êm: “Sầm tổng, tôi mời anh một chén.”

Sầm Qua lạnh nhạt nâng chén rượu sang, nụ cười của Giang Bạch Lộ không đổi, cậu dán miệng chén của mình vào miệng chén rượu của đối phương, thoáng khom lưng, chớp mắt mập mờ với người đàn ông, mở lời hỏi: “Đây có tính là hôn môi gián tiếp không?”

21. Chương 21

Hỏi cho vui, Giang Bạch Lộ không hề mong đợi nhận được bất kì câu trả lời nào của Sầm Qua. Hơn nữa, người đàn ông này mở miệng ra là chẳng nói được lời hay ý đẹp gì, cậu chỉ cần liếc sơ sơ qua đôi môi hơi hé mở của anh, cũng có thể đoán được lời đối phương muốn nói cũng chỉ là muốn chế giễu cậu mà thôi.

Thời gian cậu tiếp cận Sầm Qua hơi lâu, đang muốn đứng thẳng dậy để lùi ra ngoài thì khuỷu tay trái cầm chén rượu bất thành linh bị đụng vào. Giang Bạch Lộ bị đẩy bất ngờ nên không kịp đề phòng, chén rượu trong tay cùng lúc nghiêng về phía trước, rượu trong chén lắc lư rơi xuống, nhỏ giọt trên áo sơ mi và ống quần của Sầm Qua.

Người đàn ông ngay lập tức giận tím mặt.

Ai đó phía sau vội vã rút khăn tay, đẩy Giang Bạch Lộ ra tiến đến giúp Sầm Qua lau vết rượu trên quần áo. Sầm Qua không nhận được mà xô Liên Tiêu vừa bổ nhào tới, đứng dậy kéo cửa phòng, đi về phía nhà vệ sinh ở cuối hành lang. Người đàn ông mới bước chân trước, Liên Tiêu liền bước chân sau nôn nóng theo sát mà ra ngoài, nụ cười vui mừng trên khuôn mặt thậm chí còn chưa kịp phai mờ.

Giang Bạch Lộ đã hiểu ra rồi. Liên Tiêu ước gì có cơ hội được ở một mình với Sầm Qua. Hơn nữa, lúc trước cậu làm trò khiến Liên Tiêu mất mặt trước toàn bộ tổ kịch, vừa khéo cậu đi chúc rượu Sầm Qua, đối phương có lẽ muốn dùng một mũi tên ném hai con chim, một công đôi việc.

Khóe miệng cậu khẽ nhếch, cậu buông chén rượu xuống, xấu hổ giải thích: “Tôi đi nói lời xin lỗi Sầm tổng.” Nói xong, cậu bình tĩnh ra khỏi phòng dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của tất cả mọi người.

Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, Liên Tiêu theo bản năng đứng ở cửa phòng vệ sinh, chột dạ quay đầu nhìn xung quanh. Sau khi thấy rõ người bước đến, cậu ta tỏ vẻ không vui, trong chớp mắt khoanh tay chặn trước cửa toilet, hất cằm nói: “Cậu theo ra làm gì?”

Giang Bạch Lộ vẫn mang theo vẻ mặt như trước, nói ra lý do cũ: “Tôi đến xem Sầm tổng, nói lời xin lỗi anh ấy.”

Liên Tiêu hừ lạnh một tiếng, thậm chí không thèm liếc nhìn cậu. Lúc trước Sầm Qua đối xử lạnh nhạt với cậu ta thế nào, bây giờ cậu ta dùng nguyên xi như thế đối với Giang Bạch Lộ. Thậm chí trước mặt Giang Bạch Lộ, trong lòng cậu ta còn mơ hồ dấy lên cảm giác vượt trội như kẻ bề trên nhìn người bề dưới, “Không phải cậu có ý định gì đó với Sầm Qua chứ? Cậu cũng muốn bò lên giường Sầm Qua sao?”

“Cái gì mà ‘cũng’?” Giang Bạch Lộ bình tĩnh tự nhiên, “Chẳng lẽ anh Liên muốn trèo lên giường Sầm Qua?”

Vẻ mặt Liên Tiêu khê biến đổi, thấp giọng quát tháo dẹp đường: “Mẹ nó cậu đừng giả ngu, đào than chính là đào than, đọc nhiều sách hơn nữa thì cậu cũng chỉ có thể sử dụng phương pháp giả ngu trừng mắt đứng nhìn phải không?”

Ánh mắt Giang Bạch Lộ tỏ ra bất lực, “Ít nhất đào than đã đọc sách hơn hai mươi năm, còn học đại học ở nước ngoài, có bằng cấp ngoại quốc. Tôi nghe nói anh Liên chưa tốt nghiệp cấp ba, có lẽ anh vẫn chưa nhận được bằng tốt nghiệp trung học phổ thông, đúng không?”

Khuôn mặt Liên Tiêu cứng đờ, dần dần xuất hiện một chút thẹn quá hóa giận, “Cậu định phá hỏng chuyện tốt của tôi?”

“Anh Liên, có lẽ anh nhầm giữa chủ ngữ và vị ngữ rồi?” Giang Bạch Lộ hỏi, rất nhanh liền bậm ồ một tiếng, một chút xin lỗi ẩn trong giọng nói của cậu, “Xin lỗi, tôi gần như quên mất. Anh Liên chưa học hết cấp ba, có lẽ không biết chủ ngữ và vị ngữ là cái gì.”

Liên Tiêu: “...”

Thấy mặt đối phương tái mét, dường như chuẩn bị phát tác, Giang Bạch Lộ ngăn chặn cậu ta: “Không biết cũng không quan trọng. Quan trọng nhất là, tôi nghĩ anh nên biết, không phải tôi phá hỏng chuyện tốt của anh, mà là anh phá hỏng chuyện tốt của tôi.” Cậu chấp môi cười rộ lên, “Anh Liên, anh quỳ gối bên giường Sầm Qua, muốn trèo lên giường của anh ấy, mà không thèm mua một cặp kính mắt nhìn cho rõ, ai đang ngồi trên giường anh ấy?”

Khuôn mặt Liên Tiêu từ xanh thành tím rồi từ màu tím chuyển sang trắng bệch, nhưng cậu ta vẫn miễn cưỡng duy trì nụ cười nhạt treo trên khóe miệng, “Giang Bạch Lộ, ai chẳng biết Sầm Qua là trai thẳng, cậu ở chỗ này bịa đặt sau lưng Sầm Qua mà không nghĩ xem tiền bạc nhà cậu có chịu được mấy lần chèn ép của tập đoàn họ Sầm không?”

“Tôi lên giường của Sầm Qua hay không, đương nhiên là nói miệng không tin được.” Giang Bạch Lộ lấy

ví tiền của mình ra, rút ra một tấm ảnh kẹp giữa hai lớp ví da, một lần nữa mỉm cười, “Có ảnh chụp làm bằng chứng.”

Hai phút sau đó, tận mắt thấy đối phương biến mất cuối tầm nhìn, Giang Bạch Lộ thở phào nhện-hôm. Cuối cùng Liên Tiêu xem như là bị cậu đuổi đi, công lao chủ yếu vẫn phải nhờ vào tiếng chuông điện thoại reo vang thúc giục cắt ngang cuộc đối thoại. Cậu từ cửa phòng tắm rẽ vào, đối mặt với Sầm Qua hai tay cầm túi quần đứng bên cạnh cánh cửa, bình thần nhìn chằm chằm vào cậu.

Giang Bạch Lộ giật mình, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đường hoàng là người thừa kế của tập đoàn họ Sầm mà cũng ở trong toilet nghe trộm?”

Sầm Qua khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống nói: “Con trai của ông chủ than đá mà cũng có thể nói như thế?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu ngược mắt lên, phát hiện đôi mắt của người đàn ông vẫn dừng trên mặt cậu, không nhin được mà mở miệng hỏi: “Anh nhìn chằm chằm vào tôi làm gì?”

“Không có gì.” Sầm Qua khẽ cười nhạt, “Tôi chỉ muốn nhìn một chút, xem da mặt cậu dày đến mức nào, mới có thể tỉnh bơ nói ra chuyện bản thân bò lên giường đàn ông khác giống như một việc có giá trị đáng khen ngợi gì đó.”

“Vậy phải xem đối tượng được trèo giường là dạng người gì mới được.” Giang Bạch Lộ tháo dỡ tất cả lớp mặt nạ nguy trang trước mặt người đàn ông, không chút giấu diếm mà nói, “Nếu bò lên giường Liên Tiêu, dù tôi ở trên, cũng chẳng phải chuyện đẹp để đáng ca ngợi gì. Nhưng anh thì khác.” Cậu cong môi cười thật tươi, giọng nói nửa thật nửa giả, “Anh là người thừa kế của tập đoàn họ Sầm mà.”

Sầm Qua thông dong điềm tĩnh lắng nghe, bất ngờ là trong lòng anh không hề nổi giận. Thay vào đó, anh vô thức nghĩ, so với dáng vẻ lịch sự bình thường trước mặt người ngoài của Giang Bạch Lộ, hình dạng lúc này của cậu càng nhất quán và giống với cậu ấm con nhà giàu được nuông chiều từ bé của thủ đô Bắc Kinh hơn.

Tuy nhiên, dù không hề tức giận, nhưng anh cũng không vui. Câu nói cuối cùng của Giang Bạch Lộ khiến anh mơ hồ không hài lòng. Một lúc sau đó, sự khó chịu trong lòng vẫn cứ làm anh trào phúng thốt ra một câu: “Rốt cuộc cậu muốn bò lên giường tôi, hay là muốn bò lên giường của người thừa kế tập đoàn họ Sầm?”

Giang Bạch Lộ sững sốt trong chốc lát như thể không phản ứng được ngay lập tức, hoặc cũng có thể cậu cố tình giả ngu, “Chẳng lẽ đều không phải là anh sao?”

Sầm Qua nghe xong cảm thấy bức bối. Tuy anh rất chú ý mặt người như Liên Tiêu nhưng một câu nói của đối phương rất đúng. Giang Bạch Lộ thật sự rất am hiểu giả ngu trong những lúc cậu không có

cách để chống đỡ. Không chiếm được đáp án mà mình muốn, Sầm Qua bực mình chuyển chủ đề, giơ tay câu cổ cậu, kéo cậu đến, khuôn mặt tỏ vẻ khởi binh hỏi tội, dán sát tai cậu mà cong môi cười nhạt, “Giang Bạch Lộ, ai cho cậu lá gan, chụp ảnh tôi sau lưng tôi?”

Người đàn ông diễn trai trẻ tuổi vừa hỏi vừa nhúu chặt lông mày một cách thiếu kiên nhẫn. Anh vô thức từ chối bản thân nhớ lại ký ức một giây cuối cùng, như thế anh không cần tìm hiểu, thậm chí anh cũng không cho hai người đủ thời gian cần thiết để chuyển chủ đề theo cách tự nhiên nhất, càng không cho bản thân cơ hội tự hỏi “Câu trả lời anh muốn nghe nhất là gì?”.

22. Chương 22

Giang Bạch Lộ chà xát lỗ tai bị hơi thở của Sầm Qua làm cho nóng lên, cậu im lặng không nói gì.

Người đàn ông quá lười biếng để nghe lý do từ chối cậu đã nghĩ kỹ từ trước, trực tiếp vươn cái tay kia qua, ấn vào cơ thể cậu từ trên xuống dưới, cuối cùng cách một lớp vải lần mò ví tiền Giang Bạch Lộ nhét trong túi quần. Động tác anh khẽ ngừng lại, bàn tay dày rộng luồn từ mép túi vào trong.

Giang Bạch Lộ nhanh chóng đề tay anh lại, vậy mà cậu mơ hồ hơi căng thẳng: “Anh định làm gì?”

“Muốn làm?” Người đàn ông cố ý xuyên tạc ý của cậu, giọng nói trầm khàn nghiền ngẫm, “Muốn làm cũng được, trước tiên đưa ảnh chụp cho tôi.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu vẫn căng vai như cũ, không hề buông lỏng ra, “Ảnh chụp có thể cho anh, nhưng anh rút tay ra trước đã.”

Sầm Qua đưa tay về đồng thời cũng bỏ cánh tay vòng lên trên cổ cậu xuống, hừ lạnh nói: “Ví tiền có thứ gì mất mặt mà khiến cậu căng thẳng như thế? Có phải là...” Anh khẽ tắc lưỡi một tiếng, “Không phải cậu còn giữ ảnh chụp bạn trai cũ trong ví tiền chứ?”

Nói đến đây, người đàn ông dường như trở nên bất mãn, không hài lòng nheo mắt hỏi: “Giang Bạch Lộ, mẹ nó cậu để ảnh chụp tôi cùng chỗ với ảnh bạn trai cũ của cậu hả? Cậu muốn chết đúng không?”

Giang Bạch Lộ không nói đúng hay không đúng, chỉ hỏi một câu: “Có vấn đề gì không?”

Về mặt Sầm Qua lạnh lẽo, anh khẽ mắng, “Vấn đề gì ư? Cậu để tôi làm cậu mà còn cất giấu ảnh chụp bạn trai cũ của cậu?”

Giang Bạch Lộ cong khóe môi, “Anh để bụng sao? Vì sao anh...”

Sầm Qua bình thản ngược mắt lên, dường như đoán được nửa câu còn lại của cậu, ngắt lời cậu rất nhanh, “Tôi không để bụng. Không vì sao hết. Tôi không thích cậu.”

Giang Bạch Lộ: “...”

“Nếu thế, tôi nghĩ anh có lẽ phải cảm thấy vui mới đúng.” Cậu nhún vai, mỉm cười một cách vui vẻ, “Dù sao, bức ảnh chụp anh được tôi đặt lên trên ảnh chụp bạn trai cũ của tôi.”

Sầm Qua: “...”

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cậu với vẻ mặt lạnh lùng, tỏ ra tràn đầy áp suất thấp trong cơn bão táp.

Giang Bạch Lộ ho nhẹ một tiếng, rồi cục thu lại tâm tư bông đùa, thành thật nhận lỗi: “Tôi chỉ đùa thôi, ví tiền không có ảnh chụp bạn trai cũ, cũng không có ảnh chụp những người khác. Chỉ có bức hình của anh thôi.”

Nói xong, Giang Bạch Lộ lấy ra một tấm ảnh nhỏ từ ngăn chứa ảnh trong suốt của ví tiền, sau đó mở cái ví đang cầm trong tay ra ngay dưới mí mắt Sầm Qua để anh kiểm tra. Cuối cùng cậu liếc mắt nhìn về mặt Sầm Qua, tỏ ra vô cùng nịnh nọt mà nói: “Anh xem này, không có đúng không?”

Sầm Qua lướt nhìn ví tiền của cậu, im lặng không nói gì. Anh vươn tay cầm tấm ảnh có kích thước khoảng ba inch, rũ mi mắt nhìn sơ qua. Trong bức ảnh là dáng dấp đang nằm ngủ trên giường của anh, thời gian có lẽ là bình minh ngày trước, hoặc có thể do rèm cửa trong phòng kéo kín mít nên ánh sáng không tốt lắm. Cảnh vật trong phòng hơi tối, chỉ mình đường viền khuôn mặt anh là rõ ràng.

Lướt qua có chút giống căn phòng tình thú của quán bar. Mặc dù cách bố trí và bày biện đồ đạc bên trong bức ảnh tối đen hơi mờ nhạt nhưng dường như có chút quen thuộc mơ hồ. Ước chừng chụp lên ở căn phòng tầng trên của Đêm Xuân Một Khắc ngày hôm ấy.

Sầm Qua mím môi, ném tấm hình nhỏ vào túi áo sơ mi của anh, nói chắc nịch: “Tịch thu.” Cuối cùng, về mặt anh vẫn không vui mà bổ sung, “Sau này không được tự tiện chụp ảnh tôi.”

Giang Bạch Lộ ngoan ngoãn ồ một tiếng, đột nhiên cậu tiến lên một bước, vươn tay nhẹ nhàng kéo chiếc cà vạt trước ngực người đàn ông, không đầu không đuôi hỏi: “Bây giờ có thể không?”

Sầm Qua khó hiểu nhú mày, “Có thể cái gì?”

“Tôi đã đưa ảnh chụp cho anh rồi.” Giang Bạch Lộ khề cán môi, vẻ mặt chờ mong, “Có thể làm rồi sao?”

Sầm Qua: “...”

Hai phút sau, Sầm Qua mở cửa phòng tiệc lấy chiếc áo vest treo ở móc áo cạnh cánh cửa, hỏi han đạo diễn Trần vài câu rồi lập tức rời khỏi. Dù đạo diễn Trần tiếc nuối nhưng cũng chỉ có thể mở to mắt nhìn người đàn ông bước đi, sau đó ông mới nhận ra và hỏi: “Đông Vi, Giang tiểu công tử đi cùng chị đâu? Sao lâu thế rồi mà chưa trở về?”

Đông Vi thu hồi ánh mắt nhìn theo bóng lưng rời đi của Sầm Qua, thông thả mỉm cười trả lời: “Cháu nghĩ, cậu ấy cũng có việc gấp nên về trước rồi.”

Sầm Qua lái chiếc xe rời khỏi bãi đỗ xe của nhà hàng Nhật Bản, Giang Bạch Lộ ngồi ở ghế phụ lái, cậu vừa nghịch điện thoại di động vừa hỏi dò: “Anh muốn đến khách sạn nào?”

Sầm Qua nói thẳng: “Đi thẳng tới Đêm Xuân Một Khắc, ở đây gần chỗ đó.”

Giang Bạch Lộ sững sốt trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu nói: “Không được, tôi không đi.”

Sầm Qua mất kiên nhẫn dừng xe ở ven đường, kì lạ liếc mắt nhìn cậu: “Chỉ là một nơi để ngủ thôi, có gì mà phải kén chọn.”

“Ngoại trừ Đêm Xuân Một Khắc, chỗ nào cũng có thể.” Giang Bạch Lộ kiên quyết nói, sau khi nói xong cậu chợt nghĩ đến điều gì đó, tốt tính bổ sung một câu, “Thậm chí nếu anh chỉ muốn tiêu mấy chục đô la một đêm trong một khách sạn nhỏ, tôi cũng không có ý kiến gì cả.”

Sầm Qua liếc mắt sang nhìn cậu một cái, “Dù cậu muốn đi, tôi cũng sẽ không đi.”

“Vậy thì...” Giang Bạch Lộ kéo dài âm điệu, từ tốn nói, “Hay là đến nhà của tôi đi?”

Sầm Qua im lặng, rũ mắt cân nhắc trong chốc lát, “Nhà cậu ở đâu?”

“Ở khu biệt thự ngoại ô phía bắc thành phố.” Cậu bổ sung, “Cách trường đại học cũ của anh không xa.”

Sầm Qua: “Cậu sống một mình?”

Giang Bạch Lộ: “Không, tôi ở cùng ba tôi.”

Sầm Qua: “Như vậy, ba cậu không ở nhà?”

Giang Bạch Lộ: “Không, tan ca buổi tối ba tôi sẽ về nhà.”

“Ba cậu đang ở nhà mà cậu dám mang theo đàn ông trở về?” Sầm Qua ghét bỏ cau mày, “Hoặc là, trước

đây cậu cũng thường xuyên như thế, ba cậu mặc kệ cậu?”

“Tất nhiên là không.” Cậu lập tức phản đối, nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp, cặp mắt trong suốt chăm chú nhìn Sầm Qua, “Anh là người đầu tiên. Đây là...” Giọng nói cậu khẽ ngừng, giống như chuẩn bị nói ra một điều gì đó rất tuyệt vời, mặt mày tràn đầy niềm vui dịu dàng, “Đây là đãi ngộ mà bạn trai cũ nghèo kiết xác của tôi chưa bao giờ được hưởng thụ đâu.”

Sầm Qua không mấy may dao động, ngược lại, anh hừ lạnh một tiếng.

Giang Bạch Lộ mím môi nhìn về phía anh, ánh mắt nghi hoặc.

“Bạn trai cũ của cậu chưa từng được hưởng đãi ngộ như vậy...” Sầm Qua thản nhiên, “Chẳng lẽ không phải vì anh ta là người Mỹ sao?”

Giang Bạch Lộ sững sốt một giây, nhìn chăm chăm phần bệ bằng da thật của nội thất bên trong ô tô, im lặng hồi lâu, cuối cùng cậu mới do dự mở miệng trả lời: “Không phải Mỹ thuần. Thật ra anh ấy... anh ấy là con lai Trung Mỹ.”

Sầm Qua nhướn mày, vẻ mặt tỏ ra không vui, “Cho nên đây mới là lý do chân thực của cái gọi là ‘yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên’?”

“Không phải. Nói thế nào đây nhỉ?” Giang Bạch Lộ tập trung suy nghĩ một chút, “Tôi thật ra, thật ra vẫn luôn nghĩ, con lai cho tôi cảm giác khác biệt với những người khác. Nói tóm lại, có lẽ đó được xem như là một loại lực hấp dẫn không thể cưỡng lại. Nhưng kể đến tận cùng nguyên nhân thì...” Giang Bạch Lộ cong đôi mắt, “Bởi vì họ lớn lên đều rất đẹp. Dù sao, người nghiện sắc đẹp luôn không thể chống cự bất kì ai có vẻ ngoài đẹp đẽ.”

Sầm Qua cười nhạo một tiếng, từ chối cho ý kiến nhưng động tác tay không hề chần chừ, anh khởi động xe một lần nữa, tiến vào dòng xe cộ như thoi đưa trên đường quốc lộ.

Giang Bạch Lộ phản ứng, “Anh định đi đâu?”

Giọng nói của Sầm Qua đều đều, vẻ mặt không có chút đùa vui nào: “Đêm Xuân Một Khắc.”

Giang Bạch Lộ: “...”

23. Chương 23

Nửa tiếng đồng hồ sau đó, chiếc xe hơi Land Rover màu đen xuyên qua ánh đèn đường rực rỡ trong bóng đêm, lướt qua cổng chính của khu căn hộ tư nhân tấp tểch vàng ở trung tâm thành phố,

chậm rãi chạy vào bãi đỗ xe ngầm của khu phố. Sầm Qua cởi dây an toàn, quay đầu liếc mắt nhìn Giang Bạch Lộ vẫn ngồi yên trên ghế phó lái không nhúc nhích, anh mất kiên nhẫn thúc giục: “Còn ngồi được ra đó làm gì? Xuống xe đi.”

Giang Bạch Lộ chậm chạp quan sát bãi đỗ xe ngầm rộng rãi sáng sủa, từ tốn chớp mắt, “Đêm Xuân Một Khắc dọn sang chỗ khác rồi?”

Sầm Qua nghiêng người, thô bạo giúp cậu tháo dây an toàn, “Không phải.”

Giang Bạch Lộ hỏi tiếp: “Vậy mở chi nhánh rồi à?”

Sầm Qua càng thêm không kiên nhẫn, “Không có.”

Giang Bạch Lộ ồ một tiếng, “Vậy đây là đâu?”

Giọng nói của Sầm Qua đầy lạnh lùng: “Nhà của tôi.”

“Không phải anh nói đi Đêm Xuân Một Khắc sao?” Giang Bạch Lộ thay nổi nét mặt, mỉm cười nhướn đầu lông mày, “Anh đưa tôi đến nhà anh làm gì?”

Sầm Qua bình tĩnh nhìn cậu, chặc lưỡi nói: “Đừng nhiều lời vô ích, bảo cậu xuống xe thì cậu xuống xe đi.”

“Thế nhưng anh khẳng khẳng đưatôi đến nha, tôi không hề lừa anh, bảo anh mang tôi về nhà.” Giang Bạch Lộ vừa nói lải nhải vừa đẩy cửa xe bước ra. Xoay người liền thấy khuôn mặt đột ngột biến thành màu đen của người đàn ông, cậu lập tức mỉm cười đổi giọng, “Được rồi, Sầm tổngtuyệt đối không muốn mang tôi về nhà, là tôi mặt dày quần lầy đòi theo tới.”

Sầm Qua: “...”

Anh nheo mắt đầy nguy hiểm, giơ tay túm cổ áo Giang Bạch Lộ: “Cậu thích ăn đánh đúng không?”

Giang Bạch Lộ mím môi, lẩm bẩm nói: “Nói anh dẫn tôi đến, anh không vui. Nói tôi tự theo đến,anh cũng không vui. Sầm tổng thật là khó hầu hạ.”

Sầm Qua cười nhạt, “Tôi bây giờ chỉ muốn chặn miệng cậu.”

Giang Bạch Lộ hiểu rõ gậy đầu, nhưng mượn lực xách cổ áo cậu của đối phương, cậu bất thànhlình nâng mặt tiến gần đến, hôn một cái lên môi Sầm Qua rồi nhanh chóng dứt ra, dùng tay làm động tác kéo khóa miệng.

Khuôn mặt Sầm Qua đột ngột như sương giá, đôi ngươi màu hổ phách nhìn chăm chăm vào cậu, im lặng không nói lời nào. Nếu một giây trước gương mặt lạnh lùng của anh còn ẩn chứa ý bốn cọt cậu, thì lúc này thật sự có chút tức giận.

Sự chuyển biến của đối phương làm cho Giang Bạch Lộ ngẩn người, một lát sau đó cậu mới hồi phục tinh thần, mím môi chịu lỗi: “Xin lỗi.”

Những cảm xúc hỗn loạn dâng lên trong đôi mắt của Sầm Qua, sau đó anh cố gắng bình tĩnh lại, “Tôi nói lại với cậu một lần nữa. Tôi và cậu không yêu nhau, cho nên, cậu đừng thử làm loại chuyện đó để lấy lòng tôi.”

Giang Bạch Lộ không nói gì nữa.

Hai người đi thang máy lên tầng hai mươi lăm. Sau khi ra khỏi thang máy, cả một tầng rộng lớn như vậy chỉ có cánh cửa của một căn hộ duy nhất. Sầm Qua giơ tay lên dùng đầu vân tay mở khóa cửa, bước vào nhà cởi giày. Giang Bạch Lộ đi theo sau đối phương, ánh mắt nhẹ nhàng quét qua khóa vân tay bên ngoài cánh cửa.

Căn hộ rộng rãi theo phong cách phương tây tối đen, Sầm Qua ấn công tắc điện trên tường, toàn bộ đèn trong nhà được bật lên. Giang Bạch Lộ thay dép đi trong nhà mà người đàn ông vừa ném sang cho cậu, sau khi vào cửa cẩn thận ngắm nghía phong cách và vị trí sắp xếp đồ nội thất trong căn hộ.

Thật bất ngờ, nhà Sầm qua không giống với một người đàn ông bận rộn công việc, căn nhà bao trùm bởi tông màu lạnh, luôn trông rất hoang vắng và không được ưa chuộng. Ngược lại, căn hộ này của đối phương, hoàn toàn được trang trí bởi những màu sắc ấm áp, mềm mại và nhẹ nhàng.

Nhìn bóng lưng cúi xuống mở cửa tủ lạnh của đối phương, cậu không tự chủ được nhớ lại căn hộ nhỏ xa xưa cậu từng sống trong thời gian học đại học năm thứ ba và năm thứ tư ở nước Mỹ. Cậu nằm trên ghế sofa cũ mềm chơi điện thoại di động, sau khi tắm rửa xong, chàng sinh viên để trần nửa người trên dính đầy bọt nước đi đến cúi xuống mở tủ lạnh, xoay người hỏi cậu: “Em uống bia không?”

Cậu chống sofa ngồi dậy nhưng con mắt vẫn dính lấy điện thoại di động, “Có.”

Chàng sinh viên cúi đầu liếc mắt nhìn bên trong tủ lạnh, nhưng chỉ thấy một lon bia cuối cùng, không nói hai lời lấy ra một chai sữa đá, quay lại ném vào trong lòng cậu. Anh vừa mở bia vừa cười giải thích: “Bia chỉ còn một lon thôi, em lùn như thế, uống sữa đi.”

Giọng nói của Sầm Qua kéo cậu trở lại hiện thực, Giang Bạch Lộ ngược mắt lên, vô thức hỏi: “Cái gì?”

Người đàn ông xoay người lại, “Tôi hỏi cậu muốn uống gì?”

Giang Bạch Lộ suy nghĩ một chút rồi đáp: “Bia đi.”

Sầm Qua lấy ra một lon bia, ném nó vào lòng cậu, rồi cầm một lon khác cho mình. Một lát sau cậu mới kéo nắp lon ra, ngửa đầu uống một ngụm, đột nhiên cậu hơi giật mình vì lạnh, đoán nói: “Bây giờ chưa đến mùa hè phải không?”

Dường như triết để quên mất chuyện không vui xảy ra trong bãi đỗ xe ngầm, Sầm Qua buồn cười liếc mắt nhìn cậu một cái, lời nói khỏi miệng tràn đầy giễu cợt: “Chẳng lẽ cậu không phật hiện tôi lấy nó từ tủ lạnh ra?”

Giang Bạch Lộ không tiếp tục tranh luận với anh, chỉ đột ngột hỏi một câu không đầu không đuôi: “Anh cảm thấy tôi thấp à?”

Sầm Qua chẳng buồn nghĩ ngợi đáp: “Thấp.”

Giang Bạch Lộ im lặng đứng dậy khỏi sofa, đi đến bên cạnh người đàn ông, giơ tay đo đạc một chút, uyển chuyển nói: “Hình như tôi chỉ thấp hơn anh vài centimet.”

Sầm Qua không đồng ý, ánh mắt nhìn cậu giống như đang nhìn một con vịt cạn bị rơi xuống nước đang vùng vẫy giãy dụa, “Thấp hơn một centimet cũng là thấp.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Sầm Qua ngồi xuống sofa, giọng điệu biếng nhác: “Cậu hỏi điều này làm gì?”

Giang Bạch Lộ lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến thôi.”

Sầm Qua nhìn thật kỹ cậu, dường như muốn xâm nhập vào bên trong cậu để cậu không thể che giấu.

Giang Bạch Lộ bị ánh nhìn của anh làm cho ngập ngừng, “Sao anh lại nhìn tôi như thế?”

“Cậu hỏi tôi cậu thấp hay không...” Sầm Qua cong khóe môi, mỉm cười nói: “Có phải cậu muốn uống sữa không?”

Giang Bạch Lộ bỗng mở to mắt, trái tim đập lỡ mất một nhịp.

Sầm Qua bắt mắt nhú mày, “Vẻ mặt của cậu là thế nào vậy?”

Giang Bạch Lộ im lặng.

Sầm Qua hơi ghen lời, nhú mày càng chặt, “Không phải cậu thật sự muốn uống sữa chứ? Nhà tôi không có sữa cho cậu uống.” Anh dừng một chút, dưới ánh nhìn chăm chú của Giang Bạch Lộ, khuôn mặt anh lạnh

đi, “Cậu đừng nhìn tôi, tôi sẽ không đi xuống dưới mưa sữa cho cậu uống vào đêm hôm khuya khoắt. Tôi không hầu hạ ông bà tổ tiên như thế, lại càng không nhắc đến cậu chỉ là...”

Giang Bạch Lộ đặt bia trong tay xuống, xấu hổ cắt ngang lời anh nói, “Tôi chỉ là...” Cậu hơi ngừng lại, không kìm nổi mà liếm môi, con ngươi đen bóng mơ hồ ẩn dấu ánh sáng, “Tôi chỉ là cảm thấy bộ dạng vừa rồi của anh giống như đang tỏa sáng.” Tựa như thực hiện lời tuyên thệ trang trọng trước linh mục nhà thờ, giọng nói của cậu vừa thành thực vừa kiên định, “Tôi muốn làm chuyện ấy với anh ngay bây giờ.”

Hết chương 23

24. Chương 24

“Muốn làm cũng được.” Sầm Qua liếc mắt nhìn cậu một cái, giọng nói hờ hững, “Đi tắm trước đã.”

Lời nói chui vào trong lỗ tai Giang Bạch Lộ, nhiệt huyết sôi trào bỗng nguội hơn một nửa. Sau khi vào phòng tắm, mắt cậu lướt qua vòi hoa sen trên tường, cuối cùng dừng ở mép chiếc bồn tắm lớn sạch sẽ và sang trọng, cậu thông thả ung dung nằm ngâm mình trong bồn tắm.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau đó, Sầm Qua đã có chút không kiềm chế nổi mà đẩy cửa giục dã: “Tắm lâu thế sao, cậu định tắm đến sáng năm à?” Rốt cục, thấy Giang Bạch Lộ nằm trong bồn tắm lớn, anh nhướn mày hỏi, “Tôi đã cho phép cậu dùng bồn tắm của tôi chưa?”

Giang Bạch Lộ từ trong nước đứng lên, chân mày khóe mắt còn nhiễm chút hơi nước mỏng, giọng nói tỏ ra hơi hoảng hốt: “Không phải anh không muốn làm sao?”

Sầm Qua im lặng một giây, khuôn mặt đen thui từ ngoài cửa đi vào, “Tôi nói không muốn làm bao giờ?”

Lúc này Giang Bạch Lộ mới chú ý, đối phương đã tắm rửa ở một căn phòng tắm khác, chiếc áo choàng tắm kiểu nam giới mềm mại quần lông léo trên người anh. Cậu nhắc chân bước ra khỏi bồn tắm, chân trần dẫm xuống sàn nhà ướt sũng, không lay động nhìn chằm chằm vào đôi mắt Sầm Qua.

Sau đó, cậu tiến hành một lời mời thăm lặng trước một con sư tử đang gặm nhẹ chờ đợi bữa ăn.

Sầm Qua nheo mắt, bước lên túm lấy cổ tay cậu dắt lên phía trước. Giang Bạch Lộ thất thủ loạn choạng bị anh kéo đến trước người. Sầm Qua giật chiếc khăn mặt to từ trên giá xuống, trùm lên đầu cậu, động tác thô lỗ giúp cậu lau từ đỉnh đầu xuống ngón chân.

Giang Bạch Lộ mặc anh chi phối, thậm chí không nhìn được mà bật cười, “Anh biết bây giờ anh giống gì không?”

Sầm Qua hỏi: “Giống gì?”

Giọng nói nghèn nghẹn của Giang Bạch Lộ truyền từ trong khăn ra, mang theo chút vui vẻ rõ rệt: “Giống một con sư tử vụng về chân tay đang nhỏ lông con gà.”

Sầm Qua kéo khăn mặt che trước mặt cậu ra, nắm cằm Giang Bạch Lộ nâng khuôn mặt ướt nước của cậu lên, ánh mắt giống như đang nhìn một tên ngốc bị bệnh down bẩm sinh, “Cậu đang nói cậu chính là một con gà?”

“Một con gà không may rơi vào trong tay một con sư tử.” Giang Bạch Lộ sinh động bổ sung, nhìn anh không hề né tránh, cực kỳ tự nhiên cong môi lên, “Hoặc có thể nói, một con gà sắp bị một con sư tử hung ác độc địa nuốt chửng vào bụng.” Hai tay của cậu đặt lên đầu vai người đàn ông, ngón tay cái gặt nhẹ bên trong rãnh xương quai xanh của đối phương, giúp anh lau bọt nước đọng lại trong đó.

Con người của Sầm Qua dần dần chuyển sang sẫm hơn, anh giơ tay tóm lấy chiếc tay không an phận của cậu, “Có một điều cậu sai rồi.” Người đàn ông rũ mắt, đường nhìn lướt dọc theo bờ ngực mịn màng của cậu, “Con gà không hề bất hạnh rơi vào trong tay con sư tử, mà là âm mưu tự dâng mình lên tận cửa đã lâu.”

Anh kẹp chặt cổ tay Giang Bạch Lộ, dường như không thể chờ nổi nữa, bước nhanh về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ lờ mờ ánh sáng, người đàn ông ấn cậu trên chiếc giường êm ái mãnh liệt thực hiện vận động nguyên thủy. Hai tay Sầm Qua chống hai bên má cậu, cố sức tiến vào, gắng sức rút ra. Bộ phận phía dưới của hai người dính chặt không một chút kẽ hở, tiếng đâm chọc dày đặc tình dục chen lẫn tiếng nước nhóp nhép mượt mà, thậm chí lấn át âm thanh thở dốc đứt quãng của Giang Bạch Lộ.

Tính khí của người đàn ông như có như không thúc vào điểm mẫn cảm trong cơ thể cậu, mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống mí mắt cậu. Giang Bạch Lộ bỗng dưng mở mắt, hai chân thon dài trần trụi theo bản năng ma sát trên ga trải giường, thúc giục người đàn ông.

Nhưng Sầm Qua cực kỳ ác ý dừng động tác, dường như thu hồi khuôn mặt thờ ơ lạnh lùng khi chưa lên giường trước kia, bộ não lý trí bị mù quáng bởi tình dục và ham muốn, phóng thích tiềm thức càng theo bản năng của mình trong bóng tối. Anh cúi đầu cắn vành tai Giang Bạch Lộ, tiếng nói trầm khàn khuếch trương bên trong màng nhĩ cậu, giống như nhẹ nhàng chà xát trên giấy nhám: “Lúc nào quán vào Đông Vi hả?”

Giang Bạch Lộ không thể kiềm chế mà nâng hai đùi lên, móc lấy lưng người đàn ông, “Hôm...hôm nay.”

Sầm Qua tiện thể đẩy tính khí của mình về trước một chút nhưng vẫn cố tình hoặc vô ý né tránh điểm nhạy cảm của cậu như trước, “Cậu tưởng là Đông Vi thật sự có ý với cậu ư? Hẹn cậu đi ăn cậu cũng đi.” Giọng nói của người đàn ông hơi ngừng lại, duỗi tay vịn về thường thức núp vú của cậu, anh cúi đầu cười ra tiếng, “Cô ta chỉ muốn thông qua cậu để quán lên người tôi mà thôi.”

Giang Bạch Lộ qua loa gật đầu đồng ý, bất mãn thốt lên: “Làm tôi, mạnh vào.”

Sầm Qua ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí không theo quy tắc mà rút ra một khoảng dài, để trước lối vào ướm sùng của cậu, hỏi: “Buổi tối hôm nay, lúc ngồi đối diện tôi, cậu nhìn tôi thì nghĩ đến ai?”

Trong đầu Giang Bạch Lộ hỗn loạn, tầm mắt chập chờn nhồi đầy khuôn mặt của người đàn ông. Âm thanh và ý thức dường như bị tước thành hai thế giới, hết lần này đến lần khác giống như một chiếc máy ghi âm không thể suy nghĩ, lặp lại không mệt mỏi: “Nghĩ đến anh... Nghĩ đến anh...”

Người đàn ông khẽ cười, bàn tay dày rộng ấn vào hai bờ vai cậu, giống như một con sư tử dẫm lên người cậu nhìn từ trên cao xuống, bất chợt hoang dại đẩy thẳng vào, nặng nề và chạm điểm nhạy cảm của cậu, “Tốt nhất không phải là đang nghĩ về tên bạn trai cũ người Mỹ của cậu.”

Lông mi Giang Bạch Lộ run rẩy kịch liệt, thất lưng bị đâm chọc nhẹ nhàng nảy lên rồi khẽ khàng rơi xuống.

Sáng sớm hôm sau bị đánh thức bởi đồng hồ báo thức, Giang Bạch Lộ mở mắt, đập vào mắt vẫn là cảnh tượng Sầm Qua cắn điều thuốc lá và ngồi trên giường duyệt tin tức trên điện thoại di động. Đầu óc cậu ngơ ngẩn trong chốc lát, từ trong chăn bò dậy.

Sầm Qua bớt chút thời gian liếc mắt nhìn cậu, lấy điều thuốc đang cháy trong miệng ra, ấn nó vào cái gạt tàn trên đầu giường. Giang Bạch Lộ vất qua ngồi lên đùi anh, giờ tay cướp đầu lọc thuốc lá nhét vào trong miệng, giống như một cậu bé ngớ ngẩn mù quáng, cổ sức hít vào một hơi.

Sau đó cậu cong lưng ho sặc sụa.

Sầm Qua chê cười cậu: “Không biết hút thì đừng hút.”

Sau khi Giang Bạch Lộ hết ho, hiếm thấy mà bác bỏ anh: “Ai nói tôi không biết hút thuốc lá?”

Nói xong, cậu dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp điều thuốc, đưa đến bên môi, nhẹ nhàng ngậm vào rồi hút một ngụm. Một tay cậu đặt lên đầu vai người đàn ông, cơ thể nghiêng về phía trước. Phần ngực trần trụi cách một lớp chăn dán lấy ngực đối phương, cậu nâng cằm đặt lên hàm dưới cứng rắn của Sầm Qua, hơi hé miệng, quay sang người đàn ông mà chậm rãi phun ra làn khói màu trắng.

Giang Bạch Lộ lười biếng nghiêng sang một bên, tiện thể kê cằm lên bờ vai Sầm Qua, đôi môi như có như không khẽ khàng cọ vào tai anh, “Ai nói tôi không biết hút thuốc? Chẳng qua thời gian bỏ thuốc lá của tôi quá dài mà thôi.”

Đáy mắt Sầm Qua lóe lên sự bất ngờ nhàn nhạt, “Học từ ai? Bạn trai cũ người Mỹ của cậu?”

“Đương nhiên không phải anh ấy.” Giang Bạch Lộ rũ mi mắt lẩm bẫm, một lát sau cậu gương mặt lên, con mắt ngậm cười, “Không cần giáo viên, tự học thành tài.”

Sầm Qua hiển nhiên không tin vào những lời nói dối hết lần này đến lần khác của cậu, đoạt lấy điều thuốc lá trong tay cậu, ấn vào gạt tàn, giơ tay bóp má Giang Bạch Lộ, “Sau này đừng để tôi ngửi thấy mùi thuốc lá trên người cậu.”

Giang Bạch Lộ tiện thể treo lên cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của anh, cầu thả nhấn rõ từng chữ: “Dù sao chúng ta không hôn môi.”

Sầm Qua buông tay ra, “Vây cũng không được.”

Giang Bạch Lộ chống cằm nhìn anh, “Tại sao ngài Sầm có thể hút mà ngài Giang lại không thể? Ngài Sầm, xin hãy cho ngài Giang một lý do.”

Sầm Qua nhíu mày, một lúc lâu sau, anh mất kiên nhẫn đáp: “Được rồi, sau này tôi sẽ không hút thuốc lá trước mặt cậu, cậu cũng không thể hút thuốc. Nghe không?”

Giang Bạch Lộ gật đầu, “Ngài Giang nói cậu ấy biết rồi. Để khuyến khích ngài Sầm không hút thuốc lá trước mặt ngài Giang, và vì thỏa thuận không hôn môi của ngài Giang và ngài Sầm trước đây, cho nên ngài Giang quyết định hôn lên xương quai xanh của ngài Sầm làm phần thưởng.”

Cậu cong mắt lên, cúi người hôn chụt một cái lên xương quai xanh của Sầm Qua.

Sầm Qua giật mình, phản ứng đầu tiên là muốn lạnh mặt giận dữ. Tuy nhiên, giây tiếp theo anh cảm thấy kì lạ mà phát hiện, tâm trạng anh rối như tơ vò, có thể nói là hỗn loạn đủ kiểu cảm xúc, nhưng không hề có chút tức giận nào hết.

Giang Bạch Lộ: Nhớ năm xưa tôi cũng là một hoàng tử hút thuốc ở đại học thành phố phía bắc nước Mỹ, nhưng mà bạn trai cũ của tôi quá nghèo để hút thuốc lá.

25. Chương 25

Thứ sáu, Giang Bạch Lộ khiến cho một đồng nghiệp lâu năm trong công ty không hài lòng. Cậu không để bụng, buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn dành cho nhân viên công ty, được người ngồi cùng bàn ăn cho biết, anh ta không phải nhằm riêng vào cậu, chẳng qua gần đây tâm trạng anh ta không tốt, bình thường nếu đụng độ, thấy từ xa thì đi đường vòng là được.

Giang Bạch Lộ gật đầu đồng ý, thuận miệng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Người ngồi cùng bàn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, tiến đến gần bên tai cậu thần bí nói: “Không phải

trước đây anh ta là nhiếp ảnh riêng của Đông Vi sao? Hôm qua có người nghe thấy anh ta nói chuyện điện thoại trên hành lang, hình như là phía Đông Vi tìm nhiếp ảnh gia mới, quyết định ngừng quan hệ hợp tác với anh ta.”

Giang Bạch Lộ ồ một tiếng, “Ồ đây cho phép làm nghề tay trái?”

“Thật ra không cho phép đâu, chủ yếu phải nhìn thái độ của lãnh đạo. Các nhân viên công ty đích thực không thể nhận làm nghề tay trái.” Đối phương dừng một chút, “Nhưng có một vài tạp chí có thể mời Đông ảnh hậu chụp hình, ít nhiều là nhờ tài ăn nói thuyết phục của anh ta. Cấp trên tự nhiên mắt nhắm mắt mở.”

Giang Bạch Lộ cắn một miếng cải thìa xanh biếc, nở nụ cười, “Có nghĩa là, có thể làm nghề tay trái, nhưng còn phải dựa vào cấp bậc của anh để ảnh hậu trong giới giải trí đúng không?”

Đối phương gật đầu, liếc mắt nhìn cậu, “Thế nào? Chưa hết thời gian thử việc, đã nghĩ đến những thứ này rồi?”

Giang Bạch Lộ buông mắt gấp xương cá ra, mắt tập trung trả lời: “Chuyện đó ư? Thật không nghĩ đến.”

Tuy cậu không muốn nhưng không ngăn được nghề tay trái vội vàng tìm đến cậu. Trong giờ nghỉ trưa, chuông báo cuộc gọi của điện thoại di động vang lên, Giang Bạch Lộ lướt nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, trong đầu chợt vụt qua tin đồn nghe được vào bữa cơm trưa, cậu ngay lập tức hiểu rõ vài phần.

Cậu nhận cuộc gọi, mở miệng đầy tự nhiên gọi: “Chị Đông.”

Đông Vi không hề quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, có một chuyến đi chụp ảnh riêng vào cuối tuần, cô muốn mời Giang Bạch Lộ đi cùng đồng thời phụ trách toàn bộ công tác chụp ảnh của hành trình, thù lao đương nhiên sẽ không thấp hơn một tháng tiền lương của cậu.

Giang Bạch Lộ bông đùa: “Em chưa gửi đến tác phẩm nào, chị cũng dám dùng em?”

Đông Vi thẳng thắn: “Một nửa là xuất phát từ sự tin tưởng đối với cậu, một nửa là muốn cảm ơn Sâm tổng.”

Giang Bạch Lộ hỏi ngược lại: “Cảm ơn cái gì?”

“Cậu không phải người trong giới giải trí, có lẽ vẫn chưa biết.” Trong giọng nói của Đông Vi tỏ ra khá hài lòng, “Sâm tổng dùng hai quảng cáo thương mại lớn bồi thường cho hai vai diễn bị mất mấy tháng trước của chị.”

Đôi khi, quảng cáo thời trang trong tay nghệ sĩ còn quan trọng hơn vai diễn điện ảnh. Mặc dù Giang Bạch

Lộ không lặn lội trong giới giải trí nhưng trước đó cậu đã làm công việc nhiếp ảnh liên quan ở nước Mỹ, ít nhiều cũng có nghe nói. Sầm Qua hào phóng ra tay, Đông Vi lại xem đó là công lao của cậu, trên thực tế, cậu chưa từng nhắc đến chuyện của Đông Vi với Sầm Qua.

Một lần duy nhất cũng là Sầm Qua trên giường chủ động nói tới.

Cậu không lập tức phủ nhận, dứt khoát tiếp nhận lòng biết ơn của đối phương, lúc này mới đồng ý: “Vào cuối tuần nào?” Nói xong, đúng lúc nhiếp ảnh gia mấy ngày trước bị Đông Vi chấm dứt quan hệ hợp tác vội vã đi ngang qua trước mặt cậu, nghe thấy hai tiếng cuối tuần đây ẩn tượng thì khẽ dừng chân, anh ta nghi ngờ nhìn lướt qua cậu.

Giang Bạch Lộ tựa vào lan can hành lang, bình tĩnh ung dung nở nụ cười thân thiện với anh ta.

Sau khi xoay người lại, cậu cúp điện thoại muốn gửi tin nhắn cho Sầm Qua, mười ngón tay gõ một dòng chữ trong hộp thư, giữa chừng suy nghĩ một chút, cậu lại xóa bỏ. Trước khi hết giờ làm cậu hẹn Tần Nhất Hành cùng nhau ăn cơm tối.

Tần Nhất Hành lái xe đến đón cậu, Giang Bạch Lộ mở cửa ghế phó lái và ngồi vào, nghe thấy đối phương quay sang hỏi: “Ăn cơm tây không?”

Giang Bạch Lộ ngay lập tức từ chối lời đề nghị nát bét của đối phương: “Cho tôi xin, tôi ở nước ngoài ăn tròn sáu năm ăn cơm tây, bây giờ tôi thà ngồi ở vỉa hè bên ngoài đại học Bắc Kinh ăn đồ nướng còn hơn.”

Tần Nhất Hành nhú mày, dường như đang chìm sâu vào suy nghĩ.

Giang Bạch Lộ liếc mắt nhìn hắn, trêu ghẹo: “Sao vậy? Bây giờ ông chủ Tần ghét đồ ăn vỉa hè rồi sao? Nhớ kỳ nghỉ hè năm còn học đại học tôi trở về nước, cậu suốt ngày dẫn tôi đi ăn đồ ăn quán vỉa hè ở đại học Bắc Kinh.”

Tần Nhất Hành cạn lời, không còn gì để chống đỡ, “Tôi chỉ đang tự hỏi, còn bao nhiêu quán nướng ngon ở đại học Bắc Kinh.”

Hai người thống nhất với nhau xong, Tần Nhất Hành quay đầu xe, trực tiếp đón lấy ánh hoàng hôn chói lóa mà chạy thẳng đến đại học Bắc Kinh.

Khoảng một giờ sau, Tần Nhất Hành cởi tây trang cà vạt, Giang Bạch Lộ cởi áo khoác ngoài đồng thời ngồi xuống ở quán đồ nướng trên con phố nhộn nhịp nhộn nháo. Khi Tần Nhất Hành gọi món ăn, Giang Bạch Lộ cúi đầu chăm chú xắn tay áo. Kéo được một nửa, cậu đột ngột ngẩng đầu lên, không đầu không đuôi hỏi: “Cậu cũng học đại học Bắc Kinh, đúng không?”

Tần Nhất Hành không thể hiểu được logic trong lời nói của cậu, “Cái gì gọi là ‘cũng’? Ngoại trừ tôi cậu còn quen biết người nào tốt nghiệp đại học Bắc Kinh à?”

Giang Bạch Lộ: “Sầm Qua.”

Tần Nhất Hành: “Cái gì?”

“Tôi nghe nói...” Giang Bạch Lộ chống cằm, “Sầm Qua cũng tốt nghiệp đại học Bắc Kinh.”

“Thế hả?” Tần Nhất Hành ngạc nhiên nhướn mày, “Chẳng trách từ trước đến nay quan hệ của tập đoàn họ Sầm và đại học Bắc Kinh rất tốt, mấy năm trước nhà trường trùng tu thư viện và ký túc xá cũ kỹ từ thời dân quốc để lại, phí bảo trì được tập đoàn họ Sầm tài trợ.”

Người không thể nói gì để chống đỡ đổi thành Giang Bạch Lộ, “Cậu học đại học Bắc Kinh bốn năm, không biết Sầm Qua là bạn học của cậu?”

Tần Nhất Hành không may cảm thấy xấu hổ, ngược lại hùng hồn nói, “Chẳng có gì lạ cả. Dù sao hàng năm đại học Bắc Kinh tuyển hàng chục nghìn sinh viên, tôi cần quen hết tất cả mọi người sao?”

Giang Bạch Lộ: “Nhưng không phải ai cũng có vẻ ngoài giống Sầm Qua. Anh ấy là con lai mà.”

Tần Nhất Hành: “...”

“Cho nên tuy tôi chưa từng gặp anh ta nhưng có nghe tiếng anh ta từ miệng Dụ Quân Lân.” Tần Nhất Hành vô thức bổ cứu. Nói xong hắn thấy Giang Bạch Lộ rũ mi mắt, yên lặng ngẩn ngơ nhìn mặt bàn, dường như không hề hứng thú với đáp án của hắn.

Tần Nhất Hành cảm thấy lạ lùng, giơ tay khua khua trước mặt cậu, “Giang Bạch Lộ, cậu đang nghe phải không?”

Giang Bạch Lộ ngẩng đầu lên, muốn nói lại thôi nhìn về phía hắn, “Mặt bàn không được lau, dính rất nhiều dầu mỡ, cậu...”

Tần Nhất Hành: “...”

Khuôn mặt hắn cứng đờ, giơ hai tay vừa chống trên mặt bàn lên xem, mặt đen như đáy nồi.

26. Chương 26

Sau khi ăn thịt nướng, hai người bước đi dọc theo con đường của trường đại học đến chỗ đỗ xe.

“Tôi vẫn nhớ nhà cậu rất gần đại học Bắc Kinh, tôi lái xe đưa cậu về.” Hai năm qua Tần Nhất Hành không đến nhà Giang Bạch Lộ nhưng không hề quên địa chỉ nhà cậu.

Giang Bạch Lộ gật đầu, nói, “Nhưng tôi không về nhà, cậu đưa tôi đi thẳng đến Jade Garden ở trung tâm của thành phố.”

Tần Nhất Hành: “Được thôi, cậu ẩm Giang mua phòng ở Jade Garden lúc nào vậy?”

Giang Bạch Lộ: “Không mua, Sầm Qua ở Jade Garden.”

Tần Nhất Hành: “...”

Tần Nhất Hành: “Hai người sống chung với nhau rồi?”

“Không sống chung.” Giang Bạch Lộ cười nói dịu dàng, thậm chí còn tốt tính nháy mắt mấy cái với Tần Nhất Hành, “Đều do tôi da mặt dày quần lầy anh ấy không buông.”

Tần Nhất Hành tạm thời không còn gì để nói. Cuối cùng từ giọng nói bông đùa của đối phương hắn cũng có thể xác nhận, cậu không theo đuổi được người thì sẽ không chịu bỏ qua. Hắn lái xe đưa Giang Bạch Lộ đến cửa khu phố, trước khi cậu xuống xe, chợt nhớ đến điều gì đó, “Đêm nay cậu hẹn trước với anh ta rồi?”

Giang Bạch Lộ tự nhiên quay đầu sang, đáp: “Không hẹn trước.”

Tần Nhất Hành nhướn mày ngạc nhiên, “Không hẹn trước mà cậu cũng dám đến tìm anh ta. Bất động sản trong thành phố này của Sầm Qua không chỉ có một căn hộ tư nhân ở Jade Garden. Cậu muốn chờ, phải chờ đến bao giờ?”

Giang Bạch Lộ mở rộng cửa xuống xe, xoay người vút cho đối phương một nụ cười ung dung thoả mái, “Chờ bao lâu còn phải xem tâm trạng của tôi tốt hay xấu, còn đối phương đến hay không...” Cậu hơi ngừng lại, khẽ nhún vai, “Vây đơn thuần dựa vào vận may thôi.”

Tần Nhất Hành không thể không thở dài, “Cậu cần gì phải úp mặt nóng lên mông lạnh vậy, cuối cùng không chỉ dùng giỏ tre múc nước uống công vô ích mà còn bị mất luôn cái giỏ của bản thân.”

Giang Bạch Lộ im lặng, vịn cửa xe cúi đầu nhìn hắn một lúc, mới từ tốn mở miệng: “Tiểu Tần, có người yêu chưa?”

Tần Nhất Hành vô cùng phối hợp: “Vẫn chưa có đâu, sao nào, cậu ẩm Giang định mai mối cho tôi?”

“Chưa nói đến chuyện mai mối.” Giang Bạch Lộ vút cảm cười tươi rói, “Người chưa từng yêu đương giả bộ

đến kiểm tra chuyên gia tình trường cũng rất ra dáng đấy.”

Tần Nhất Hành: “...”

“Bạn trai cũ của cậu, chính là cái người cậu yêu nhiều năm ở nước Mỹ ấy.” Hấn khẽ chắc lưỡi, “Chỉ dựa vào kế sách đẹp trai không bằng chai mặt của cậu mà theo đuổi được?”

Giang Bạch Lộ thành thực nói: “Đương nhiên không thể.”

Tần Nhất Hành hừ nhẹ một tiếng, “Không thể thì làm sao...”

Giang Bạch Lộ ồ một tiếng, bất thành linh cắt ngang lời hấn, “Tần Nhất Hành, có phải cậu hiểu lầm gì về tôi và bạn trai cũ của tôi không? Năm xưa yêu đương với anh ấy, rõ ràng anh ấy là người theo đuổi tôi trước tiên.”

Khuôn mặt của Tần Nhất Hành hơi vặn vẹo một chút.

Kể từ lần đầu tiên Giang Bạch Lộ đến Jade Garden, đếm trên đầu ngón tay, có lẽ cậu đến đây được hai hay ba lần. Mặc dù nhiều lần ngồi ở trong xe Sầm Qua không lộ diện, bảo vệ trực ban của phòng an ninh vẫn ấn tượng sâu sắc với cậu, trực tiếp cho người đi vào.

Điều này phải nhắc đến chuyện qua đêm ở nhà Sầm Qua lần trước. Hôm đó Giang Bạch Lộ tăngca chỉnh sửa ảnh chụp đến hơn bảy giờ, không kịp ăn cơm tối. Thu dọn đồ đạc xong, cậu bắt taxi đến đại học Bắc Kinh ăn khuya. Khi đi ngang qua cổng trường học, thấy một chiếc Land Rover màu đen đậu ở ven đường. Dựa vào ánh trăng màu ngà mờ nhạt, liếc mắt quan sát biển số sau đuôi xe hơi, cậu nhận ra xe của Sầm Qua, ngay lập tức dừng lại và ngồi xuống bên đường.

Khoảng tám giờ tối, Sầm Qua kết thúc bữa cơm với hiệu trưởng và một số giáo sư của đại học Bắc Kinh. Khi bước qua cửa chính của trường, anh nhìn thấy một bóng đen ngồi xổm bên cạnh chiếc xe.

Đèn đường trên đỉnh đầu đã bị hỏng từ lâu, mặt trăng tròn vành vạnh trốn ở trong những đám mây dày. Cái bóng đen quay lưng về phía anh, cong lưng cúi đầu ẩn dấu trong màn đêm tối. Cho rằng đó là một tên ăn mày lang thang đầu đường xó chợ, Sầm Qua lấy ra vài tờ tiền đưa cho đối phương, “Làm phiền tránh ra, tôi muốn lái xe.”

Đầu của kẻ lang thang hơi lay động, không hề giơ tay ra lấy tiền hay nhúc nhích.

Sầm Qua nhíu mày bước về phía trước, “Cậu không đi tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Sầm Qua tự hỏi liệu đối phương bị bệnh tâm thần hay chỉ đơn giản là khiếm thính. Anh đứng ở

phía sau kẻ lang thang, rũ mắt nhìn thẳng xuống, thấy một vệt sáng đáng ngờ từ vòng tay của đối phương. Ánh sáng trắng óng ánh đập vào mặt kẻ lang thang, mơ hồ phác họa đường nét quen thuộc. Hai tay đối phương ôm vào ngực dường như khe khẽ run rẩy.

Sầm Qua hơi cúi lưng, lạnh lùng muốn nhìn xem kết quả thế nào. Kẻ lang thang duy trì một cơ thể cứng nhắc đã lâu bỗng run rẩy dữ dội, cậu xoay người lại, màn hình điện thoại di động cầm trong tay hiện ra chữ ‘Pass’ in đậm rất lớn giờ ngay dưới mí mắt anh.

Cùng lúc đó, mặt trăng trên đỉnh đầu tách mây ló rạng, ánh trăng màu ngà rơi vào khuôn mặt của kẻ lang thang, tỏ rõ nụ cười rạng rỡ và hàng lông mi khẽ lay động vì hưng phấn của cậu.

Sầm Qua không còn gì để nói. Một giây trước khi lý trí chiếm lĩnh chủ quyền, trong đầu hiện lên dáng dấp cảm động anh khi lên giường của cậu, hành động nhanh hơn suy nghĩ mà xách áo đối phương lên, lượm ‘kẻ lang thang’ đang ngồi xổm bên cạnh chiếc xe của mình trở về.

Hai người đàn ông lăn trên chiếc giường rộng lớn quen thuộc của phòng ngủ chính đến tận hừng đông, khó khăn lắm mới kết thúc một trận chiến đấu kịch liệt thỏa thuê đầm đìa mồ hôi. Sầm Qua đặt cậu trong chiếc chăn mềm mại, tinh lực dư thừa muốn tiếp một hiệp nữa, Giang Bạch Lộ giả vờ muốn thoát khỏi cơ thể đang đè lên người mình của đối phương để xuống giường.

Trong bóng tối, người đàn ông thò tay ra, chuẩn xác tóm lấy mắt cá chân gầy gò của cậu. Tuy anh không dùng lực mạnh nhưng cũng đủ để Giang Bạch Lộ không dễ dàng giãy ra được, “Đi đâu?”

Giang Bạch Lộ cong đầu gối, cố gắng đá văng bàn tay của Sầm Qua, nhưng tay đối phương vẫn không nhúc nhích nắm chặt chân nhỏ của cậu. Cậu thở hổn hển giữa mặt nằm trên chăn, cặp mắt sáng bóng nhìn chăm chăm vào anh trong đêm đen, “Tôi đói bụng.”

Sầm Qua rút tay lại, nhạo báng: “Cậu thật sự là kẻ lang thang vài ngày chưa có cơm bỏ bụng?”

Giang Bạch Lộ túm lấy lòng bàn tay anh đặt lên phần bụng bằng phẳng và rắn chắc của cậu, khe khẽ lầm bầm: “Anh sờ xem, xẹp lép rồi.”

“Rõ rồi.” Sầm Qua rũ mi mắt cười nhạt, bất mãn vì vật căng trướng đau nhức phía dưới, “Cậu không có thai, làm sao mà phồng lên được?”

Giang Bạch Lộ từ trong chăn ngồi dậy, nhấc chân đá Sầm Qua sang một bên rồi bò xuống giường, xô dép của đối phương, trần trụi bước ra ngoài. Sầm Qua đen mặt ngồi trên giường, chưa thỏa mãn mà nói: “Giang Bạch Lộ, mẹ nó cậu muốn tạo phản hả?” Nhưng anh vẫn không chút suy nghĩ mà bật đèn trong phòng ngủ giúp cậu.

Cảnh vật trong tầm mắt đột ngột sáng lên, Giang Bạch Lộ đứng tại chỗ quay đầu lại, bộ dạng thành thật biết lỗi trông mong nhìn Sầm Qua mà không nói gì. Nhìn đến mức người đàn ông cảm thấy trái tim mình như bị đệm thịt mềm mại của mèo con chưa mọc dài móng vuốt khuấy động, hơi hột như gãi ngứa, nhưng lại

khiến anh có cảm giác đánh không được mắng cũng không xong, dứt cho một quả táo tàu ngọt ngào cũng cảm thấy không giữ được mặt mũi.

Giây tiếp theo, Giang Bạch Lộ nhìn anh nhẹ nhàng nuốt nước bọt.

Sầm Qua mất kiên nhẫn khẽ chửi một câu gì đó, từ đầu giường móc lấy quần lót mặc vào, rồi ném một chiếc quần lót khác vào trong lòng Giang Bạch Lộ, bỏ lại một câu “Mặc vào”, sau đó anh xuống giường tìm dép. Ánh mắt quét ngang khắp sàn nhà, không thấy bất kì bóng dáng của chiếc dép nào, lòng Sầm Qua càng buồn bực. Ngước mắt lên thấy dép của anh đang chụp vào chân Giang Bạch Lộ, đá một cái lên phần thịt căng chân mềm mại của cậu, trong giọng nói uể oải có chút không vui: “Đưa dép cho tôi.”

Giang Bạch Lộ ngoan ngoãn cởi dép ra, dùng bàn chân đẩy sang cho anh. Sầm Qua đi dép lê bước ra ngoài phòng ngủ. Đi được hai bước, anh quay đầu nói: “Còn không đuổi theo.”

Giang Bạch Lộ tốt tính bước theo sau, thấy người đàn ông đi thẳng tới tủ lạnh trong phòng khách, giơ tay mở cửa tủ lạnh liếc mắt nhìn vào, sau đó anh hơi ngừng lại, cuối cùng khẽ tặc lưỡi nhìn chiếc tủ lạnh trống không mà nói: “Tủ lạnh không có gì ăn được.”

Nói xong, một lúc lâu sau đó không thấy Giang Bạch Lộ trả lời, Sầm Qua nhú mày quay người lại, “Sao cậu không nói gì, có phải đói đến mức không có sức mở miệng rồi không. Chẳng phải lúc trước lên giường vẫn kêu rất nhiệt tình à?”

Lúc này Giang Bạch Lộ dường như khó khăn lắm mới hoàn hồn, nhẹ nhàng ừm một tiếng, đột nhiên đề cập đến một vấn đề không liên quan: “Lần đầu tiên đến đây tôi đã muốn hỏi, căn hộ này của anh do anh tự trang trí và sắp xếp đồ đạc đúng không?”

Sầm Qua khoanh tay, không đáp mà hỏi: “Cậu nhìn ra được à?”

Giang Bạch Lộ dường như không nghe thấy câu hỏi của đối phương, giống như đọc thoại màn hình chăm chăm vào chiếc tủ lạnh trong phòng khách: “Tôi là người không chuyên. Khi còn bé ba tôi không có tiền, chúng tôi sống trong một căn nhà ống cũ kỹ hơn mười mét vuông. Chỉ có nhà nghèo vì muốn tiết kiệm không gian mới có thể đặt những đồ đạc lớn như tủ lạnh trong phòng khách thay vì phòng bếp. Nhưng mà...”

Cậu chần chờ vài giây, ánh mắt chậm rãi quét qua căn hộ rộng rãi thênh thang nhưng đồ nội thất lại chen chúc chật chội, “Sầm Qua, tại sao anh lại đặt tủ lạnh trong phòng khách?”

Sầm Qua hiếm thấy chìm vào im lặng, đôi mắt màu hổ phách nheo lại quan sát cậu.

“Chẳng lẽ là...” Giang Bạch Lộ cảm thấy kì lạ suy nghĩ một chút, đoán nói tiếp, “Chẳng lẽ là yêu cầu của thầy phong thủy?” Cậu khẽ nhú mày, lộ ra một cái nhìn cảm thông, “Thầy phong thủy nào mà lại không chuyên nghiệp như thế, chắc anh bị lừa rất nhiều tiền phải không?”

Sầm Qua lạnh lùng nhìn trừng trừng vào cậu, “Giang Bạch Lộ, cậu còn muốn ăn nữa không?”

Giang Bạch Lộ thành thật ngậm miệng, đôi mắt ngoan ngoãn, “... Muốn.”

27. Chương 27

Trong căn hộ không có gì để ăn, Sầm Qua kẹp bảng menu của nhà hàng takeaway gần đó đặt trên chiếc bàn thấp ở phòng khách ném cho cậu, “Tự cậu gọi đồ ăn đi.”

Giang Bạch Lộ liếc nhìn đồ tây và pizza trên danh sách, cảm thấy cơn thèm ăn cũng bằng không. Ném thực đơn xuống rồi trở về phòng ngủ, cậu kéo ra một chiếc áo dài tay màu trắng và một chiếc quần dài màu đen từ trong đồng quần áo chất cao trên thảm, mặc vào người.

Sầm Qua ôm hai tay dựa vào cánh cửa nhìn cậu, lạnh nhạt hỏi: “Cậu định làm gì?”

Giang Bạch Lộ kéo lưng quần lên, chú ý tay áo và ống quần dài hơn bình thường một chút, bây giờ mới biết mình mặc nhầm đồ. Cậu vội vàng ngẩng đầu lên, cười cong mắt dừng cảm đề nghị trước mặt người đàn ông đang giận tái mặt: “Cho tôi mượn đồ nhé.”

Sầm Qua bỗng nhiên cạn lời, “Giang Bạch Lộ, mẹ nó mỗi lần cậu lên giường với tôi, đều phải mặc một hai chiếc quần áo của tôi, nhà cậu không có tiền để cậu mua quần áo hả?”

Giang Bạch Lộ cười nói: “Đồ của anh nhiều thế, tôi mặc một hai chiếc cũng chẳng sao đâu.”

Sầm Qua gần như cười khẩy, “Đồ lần trước cậu lấy đi còn chưa trả tôi đâu.”

Giang Bạch Lộ: “...”

“Nếu anh tính toán như thế, lần đầu tiên tôi lên giường với anh, đêm đó tôi cởi một chiếc áo khoác lông trong phòng anh, anh cũng không trả lại cho tôi.” Cậu khơi chuyện cũ ra.

Khuôn mặt Sầm Qua hơi giật thột, nhớ lại toàn bộ chuyện trải qua từ đầu đến cuối đêm hôm đó, nhớ đến hành vi không biết xấu hổ của Giang Bạch Lộ, bỗng chốc cơn giận dâng trào, “Cậu còn mặt mũi nhắc tới buổi tối hôm ấy?”

Giang Bạch Lộ không hề sợ hãi, thậm chí cậu còn vươn tay gõ gõ lồng ngực rắn chắc khỏe mạnh của anh, cố tình hạ thấp giọng nói, kín đáo thốt ra từng chữ: “Một cây làm chẳng nên non.”

Sầm Qua cúi đầu nhìn người trước mặt, chỉ thấy khuôn mặt hơi cúi xuống và đường khoe mắt cong lên

như có như không của Giang Bạch Lộ. Mặc dù con mắt Giang Bạch Lộ xinh đẹp hơn người bình thường nhưng cũng chỉ có thể coi là dễ nhìn mà thôi.

Trong quá khứ, khi nhìn thẳng vào cậu từ phía chính diện, Sầm Qua không cảm thấy cậu có chỗ nào khiến người ta chú ý. Hôm nay hiếm thấy quan sát đối phương từ trên xuống, nhìn vào khóe mắt Giang Bạch Lộ từng chút một, mới phát hiện đuôi mắt cậu lơ mờ vênh lên, ba phần lả lơi bảy phần yêu kiều, không an phận và thành thật giống như ngày xưa.

Thật ra đây mới giống tính cách trong ngoài bất đồng của Giang Bạch Lộ.

Người đàn ông dùng đôi mắt sâu thẳm tập trung nhìn đến mức có một luồng nhiệt từ bụng dưới xộc thẳng lên cổ họng, anh cứng nhắc chuyển đề tài: “Ý cậu là chiếc áo lông cũ đã phai màu cậu mặc vào buổi tối hôm đó?” Sầm Qua nói xong cười nhạo, “Đã sớm vứt vào đồng rác rồi.”

Giang Bạch Lộ sững sờ ngẩng đầu lên, “Anh vứt đi rồi?”

“Sao hả?” Sầm Qua hờ hững nhướn mày, “Không thể vứt?”

“Đương nhiên là không thể vứt.” Ánh sáng trong đôi mắt của Giang Bạch Lộ trở nên ảm đạm, vẻ mặt tỏ ra thất vọng, “Dù thế nào cũng mất mấy trăm đô la để mua đây.”

Sầm Qua không mấy may tin tưởng, mở miệng châm chọc: “Cậu ầm trẻ tuổi con nhà đại gia mà cũng tiếc tiền?”

Giang Bạch Lộ khẽ lẩm bẩm: “... Dù sao cũng là của người khác tặng.”

Không hiểu sao trong lòng Sầm Qua không vui, gờ tay bóp cằm cậu, làm cậu ngẩng đầu lên, kìm nén thôi thúc muốn hỏi đối phương là ai, anh trầm giọng nói: “Chẳng phải chỉ là một chiếc áo khoác thôi à, tôi mua một cái khác đền cho cậu là được.”

Giang Bạch Lộ yên lặng nhìn đối phương một lát, chắc chắn nói: “Anh không mua được.”

Sầm Qua nhướn mày cười nhạt, “Sao thế? Phiên bản số lượng có hạn trên toàn thế giới à?”

Giang Bạch Lộ đáp ứng: “Cũng không phải thế...”

Sầm Qua theo đuổi không ngừng: “Vậy đó là gì?”

“Bởi vì kiểu quá cũ và lỗi thời nhiều năm trước đây.” Giang Bạch Lộ dừng một chút, chậm rãi mở miệng, “Bây giờ ngừng sản xuất lâu rồi.”

Sâm Qua: “...”

Anh bực mình thả tay ra, “Tôi đền cho cậu một chiếc áo khoác kiểu dáng mới nhất.”

Giây tiếp theo, khuôn mặt của Giang Bạch Lộ một lần nữa lọt vào trong tầm mắt của người đàn ông, sự mất mát biến mất thay vào đó là khuôn mặt rạng ngời, “Vây...” Giọng nói của cậu tỏa ra sự vui mừng đầy thỏa mãn, “Vây thật sự không thể tốt hơn.”

Lông mày Sâm Qua nhíu lại, không khỏi nghi ngờ, bản thân bị cậu chơi xỏ. Nhưng dòng suy nghĩ, anh thấy Giang Bạch Lộ cảm điện thoại di động định đi ra ngoài, ông tay áo và ống quần quá dài chỗ cổ tay và mắt cá chân lùm xùm buông xuống, đang đưa dao động theo động tác bước đi của đối phương.

Anh cau mày một cách vô thức, giơ tay túm lấy ống tay áo của Giang Bạch Lộ, đầu gối không thể kiểm soát mà cong xuống, dĩ nhiên ma xui quỷ khiến muốn ngồi xổm xuống giúp đối phương xắn ống quần quá dài kia lên.

Trong khi ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu anh, bàn tay nắm lấy Giang Bạch Lộ hơi siết chặt, đè nén xung động khó hiểu của mình, anh nhắc chân giẫm lên ống quần xuề xòa trên thảm của Giang Bạch Lộ, “Cậu muốn chưa đi được mười bước đã ngã chổng vó?”

Giang Bạch Lộ nhẹ nhàng ồ một tiếng, dường như bây giờ mới nhớ đến, hơi ngồi xổm xắn ống quần lên. Sau khi đứng dậy cậu cẩn thận kéo ống tay áo đến giữa cổ tay, ngược mắt hỏi: “Ra ngoài ăn khuya không?”

Sâm Qua im lặng một giây, lưỡi biếng chế giễu: “Mẹ nó tôi ăn no rửng mỡ mới có thể hơn nửa đêm ra ngoài ăn bữa khuya với cậu.”

Giang Bạch Lộ nhẹ giọng nói: “Anh thật sự không đi sao?”

“Tôi không thừa sức lực và thời gian cho cậu.” Người đàn ông nhặt áo khoác trên sofa ném vào người cậu, ra lệnh đuổi khách, “Tự cậu đi ăn đi, ăn xong bắt taxi về nhà, đừng trở lại đây nữa.”

Giang Bạch Lộ gật đầu, đồng ý xong thật sự ôm áo khoác của cậu và đi giày rời khỏi. Sâm Qua vô thức cảm thấy có cái gì đó không ổn, từ camera giám sát nhìn đối phương vào thang máy, đồng thời kiên trì hiếm thấy chờ cho đến khi chữ số màu đỏ bên cạnh thang máy chậm rãi nhảy đến tầng một, anh mới xoay người bước nhanh qua phòng ngủ, đi tới ban công, neho mắt nhìn xuống dưới nhờ vào ánh đèn đường.

Mãi cho đến khi bóng đen trong phạm vi đường nhìn thu nhỏ lại một mình ra khỏi tòa nhà, dần dần hòa vào bóng tối nồng đậm và gió đêm mát lạnh, không nhanh không chậm bước về phía cửa khu phố mà chưa từng quay đầu lại, Sâm Qua mới nhàn nhạt nhấp môi, thầm nghĩ bản thân quá đa nghi.

Tuy nhiên, người đàn ông chợt nhớ đến tỷ lệ những vụ cướp giết và cường bức tăng cao ở khu phố trung tâm sầm uất trong thời gian gần đây, mắt kiên nhẫn nhíu mày. Anh quay người đi về phòng ngủ, muốn tìm

điện thoại xem thời gian. Khi chạm vào thân máy màu đen của chiếc điện thoại di động trên đầu giường, anh hơi dừng lại...

Đây không phải là điện thoại di động của anh.

Điện thoại di động của Giang Bạch Lộ ở đây, là cố ý hay cậu ta thật sự để quên? Sầm Qua nhớ lại khuôn mặt và cử chỉ của đối phương trước khi rời đi, nhớ tới Giang Bạch Lộ bước ra, anh rõ ràng thấy Giang Bạch Lộ cầm điện thoại di động trong tay...

Khuôn mặt Sầm Qua đen thui, cúi đầu chửi thề. Anh giật cửa tủ quần áo kéo đồ ra mặc vào, thay giày rồi vội vàng bước ra khỏi cửa.

Mười phút sau đó, dưới ánh trăng sau nửa đêm, Sầm Qua đi đến cửa phòng an ninh của khu phố, tiếng côn trùng kêu râm ran trong gió, cùng với giọng nói của Giang Bạch Lộ và bảo vệ trực đêm gián đoạn truyền ra.

“Tôi và... cãi nhau, trong lúc kích động chạy ra đây.” Đây là thanh âm của Giang Bạch Lộ.

“Ra ngoài vào nửa đêm lạnh lắm, người giàu có thường kiêu căng và ngạo mạn, rất sĩ diện. Tôi khuyên cậu trở về, nói lời xin lỗi... đi.” Đây là giọng của bảo vệ.

“Yên tâm, không đến nửa tiếng đồng hồ anh ấy chắc chắn sẽ đuổi theo tôi.” Giang Bạch Lộ nói.

Theo âm cuối của Giang Bạch Lộ, Sầm Qua từ bóng râm bước ra, đập vào mắt chính là Giang Bạch Lộ ung dung nhàn nhã ngồi xổm trên mặt đất, cùng với ngón tay đang chỉ vào anh của cậu, và giọng điệu nhẹ nhàng nháy nhót, “Anh xem, tôi đã nói rồi mà, chưa đến mười phút anh ấy đã đuổi kịp tôi rồi.”

Sầm Qua cong môi cười nhạt, ánh mắt quét về phía cậu giống như muốn xé xác cậu thành hàng trăm mảnh.

28. Chương 28

Nhờ vào chuyện xảy ra đêm hôm đó, tối hôm nay Giang Bạch Lộ mới có thể thuận lợi đi qua chỗ bảo vệ. Khuôn mặt quen thuộc lộ ra khỏi cửa sổ phòng an ninh, nhiệt tình chào hỏi cậu.

Giang Bạch Lộ không hề ngốc như Tần Nhất Hành nghĩ và cũng không hề làm việc không cần thiết như lời cậu nói ngoài miệng.

Mặc dù bất động sản trong tay Sầm Qua không chỉ có ở Jade Garden, nhưng gần đây số lần Giang Bạch Lộ lên giường với anh có thể nói là khá nhiều, mỗi lần đều làm trong căn hộ này của đối phương. Ngoài ra, cậu đã cẩn thận quan sát, bên trong căn hộ được trang trí đầy đủ, khắp nơi đều có dấu vết sinh hoạt của

Sầm Qua, không giống như một căn hộ chỉ dùng để thỉnh thoảng ở lại qua đêm.

Đêm đó, cậu cố tình cầm chiếc điện thoại di động của Sầm Qua mà rời đi. Cuối cùng trước cửa khu phố đợi được Sầm Qua, tuy rằng đối phương tức giận nhưng không hề chất vấn cậu. Trong một chớp mắt, cậu rõ ràng xuyên qua đôi mắt dừng đứng của Sầm Qua, nhìn thấu trái tim vô thức mềm mại của đối phương.

Giang Bạch Lộ quen đường đi vào tòa chung cư, lên thang máy đến tầng Sầm Qua ở. Dù trong lòng cậu biết rõ khả năng cao là đối phương không ở nhà vào lúc này, nhưng vẫn ôm hi vọng mà gõ tay gõ cửa. Im ắng chờ đợi một lát sau, không có người ra mở cửa, cậu ngồi xếp bằng, dựa lưng vào bức tường trắng xóa, mở điện thoại di động đã sạc đầy pin, chạm vào giao diện trò chơi, thông thả điểm tĩnh mở hệ thống xếp hạng.

Tần Nhất Hành thật sự nghĩ rằng Giang Bạch Lộ quá ngớ ngẩn. Chạy xe được nửa đường, cuối cùng hắn vẫn không nhìn được mà tắt xe vào lề đường, gọi điện thoại cho Dụ Quân Lâm, quanh co lòng vòng hỏi thăm tung tích của Sầm Qua.

Đối phương trong điện thoại nói: “Ồ Đêm Xuân Một Khắc uống rượu.”

Tần Nhất Hành hỏi tiếp: “Mấy người?”

Dụ Quân Lâm nói ra mấy cái tên, Tống Đường và Sầm Qua đều có mặt.

Tần Nhất Hành khê chắc lưỡi, Tống Đường vui chơi như một kẻ điên, cả đêm không về là chuyện bình thường. Hắn vội vàng nói với Dụ Quân Lâm: “Tôi cũng đến.”

Dụ Quân Lâm nhàn nhạt nói với hắn: “Đến đây đi, buổi chiều gọi cậu cậu không đi, bây giờ lại muốn đến.”

Tần Nhất Hành cúp điện thoại, không khởi động xe ngay lập tức. Nghĩ đến Giang Bạch Lộ, hắn gửi tin nhắn đến hỏi cậu: “Có đi uống rượu không? Sầm Qua cũng có mặt.”

Giang Bạch Lộ bận rộn chơi trò chơi, không đếm xỉa đến nội dung tin nhắn hắn gửi tới.

Tần Nhất Hành chờ mãi không thấy tin nhắn trả lời của Giang Bạch Lộ, nghĩ ngợi một lúc, để Giang Bạch Lộ đến quấy rối còn không bằng tự hắn đi quấy nhiễu một trận, để họ sớm kết thúc cuộc vui, Sầm Qua trở về sớm một chút, hắn liền lái xe chạy đến Đêm Xuân Một Khắc.

Khoảng chín giờ tối, Tần Nhất Hành tìm cách gọi Dụ Quân Lâm đi. Dụ Quân Lâm vừa rời khỏi, mặc dù Tống Đường rất vui, muốn lôi kéo Sầm Qua chơi đùa với mình cậu ta nhưng Sầm Qua không có hứng thú đùa với Tống Đường, mất hứng mà đi khỏi quán bar.

Anh uống rượu, thuê người trong quán bar lái xe quay về Jade Garden. Sau khi bước vào thang máy ở bãi đậu xe, Sầm Qua vô thức lấy điện thoại di động ra khỏi túi, bật sáng màn hình và nhìn vào nhưng

không thấy bất kì cuộc gọi nhớ hay tin nhắn văn bản chưa đọc nào. Anh cảm thấy hơi kì lạ.

Trong thời gian gần đây, Giang Bạch Lộ giống như một chiếc bếp lò mượn gió xuân đốt cháy hừng hực, siêng năng chăm chỉ tìm anh, nhưng ngày hôm nay lại khác thường không liên lạc với anh. Sầm Qua nhũn mày, bước ra khỏi thang máy, còn chưa kịp giãn đầu lông mày ra, đã thấy một người gục đầu xuống ngồi ở cạnh cửa chờ anh.

Người đàn ông cau mày sâu hơn. Giẫm lên sàn gạch sạch bóng bằng phẳng đi tới trước mặt đối phương mà ngồi xổm xuống, anh mới phát hiện Giang Bạch Lộ nhắm mắt lại, như thể cậu đã ngủ thiếp đi.

Đôi môi của người kia hơi hé mở, hơi thở êm dịu kéo dài, lông mi dài và dày tự nhiên rũ xuống, tạo thành một hàng bóng mờ dưới mí mắt. Ánh mắt anh chuyển động, nhặt lên chiếc điện thoại di động xiêu vẹo trong lòng Giang Bạch Lộ, bật điện thoại, điện thoại di động tự động tiến nhập kết thúc một vòng của trò chơi, đang ở giao diện chờ đợi vòng chơi tiếp theo.

Không hiểu sao Sầm Qua hơi tức giận, bàn tay dày rộng vỗ nhẹ lên má Giang Bạch Lộ, muốn đánh thức cậu. Nhưng lông mi của đối phương chỉ hơi run rẩy, miệng khẽ chớp chớp, không chút nào có dấu hiệu tỉnh dậy.

Sầm Qua tiêu hao hết sự kiên trì, nặng nề bóp mũi đối phương.

Cuối cùng Giang Bạch Lộ giãy dụa mở mắt ra, gơ tay gạt ra bàn tay của đối phương. Đầu tiên cậu mở miệng ngáp một cái thật dài, sau đó híp mắt nhìn anh, giọng nói còn mang theo chút buồn ngủ nhè nhẹ: “Anh về rồi à.”

Sầm Qua trầm giọng hỏi cậu: “Đến lúc nào?”

Giống như người mới ngủ dậy, tốc độ hoạt động của não chậm chạp, Giang Bạch Lộ xòe bàn tay ra đếm ngón tay, lầm nhảm: “Ba giờ trước.”

Sầm Qua dường như càng thêm không vui, “Lúc đến tại sao không gọi điện cho tôi?”

Giang Bạch Lộ trầm lặng một lát, “Không phải anh đang ở trong quán bar à? Quán bar ồn ào như thế gọi cho anh anh có thể nghe thấy không?”

Sầm Qua cúi kính nói lỏng cổ áo, “Gọi một lần không gặp sao cậu không gọi hai lần? Hai lần không gặp sao cậu không gọi đến khi có người nhận mới thôi?”

Sau khi nói xong, Sầm Qua ngay lập tức nhận ra bản thân hơi thô lỗ, không chút nghĩ ngợi đổ chuyện tâm trạng khác thường này cho tác dụng của rượu. Chợt nhớ đến hành động cụt hứng của Tần Nhất Hành đêm nay, bây giờ anh mới hiểu rõ, âm thầm mắng chửi Tần Nhất Hành trong bụng. Sau đó anh đứng dậy mở cửa, quay đầu nhìn Giang Bạch Lộ vẫn ngồi dưới đất như cũ, ý bảo cậu nhanh chóng đứng lên.

Giang Bạch Lộ không hề nhúc nhích, cậu ngẩng đầu, duỗi tay về phía anh.

Sầm Qua yên lặng nhìn cậu một lát, gơ tay cố sức nắm lấy tay cậu. Cơ bắp trên cánh tay mạnh mẽ siết chặt, kéo người từ dưới sàn lên, nhưng anh vẫn chậm chạp không buông tay cậu ra.

Giang Bạch Lộ quay đầu ra sau, gơ cánh tay trái chăm chú phủ bụi trên mông cậu. Sau một lúc, xoay người lại thì mới chú ý tay phải của cậu vẫn bị đối phương siết chặt trong lòng bàn tay. Cậu hơi co giật, con mắt nhìn Sầm Qua lộ ra vẻ nghi hoặc nhàn nhạt.

Sầm Qua hoàn hồn, trong giây phút đối diện với cặp mắt đen bóng của Giang Bạch Lộ, ma xui quỷ khiến túm lấy cậu kéo về phía trước, tiếp theo mở khuôn nhập khóa vân tay, không giải thích mà nắm tay cậu đặt lên mặt trên...

Lặp lại ba lần như thế, trên màn hình mới hiển thị thông báo sao chép vân tay thành công.

Giang Bạch Lộ hé môi, dường như muốn hỏi gì đó, hoặc có thể cậu đã ngạc nhiên tột cùng, cuối cùng không thể hỏi được gì cả.

Sầm Qua buông lỏng tay cậu ra, ánh mắt chăm chú khóa lấy cậu, giống như muốn bắt lấy mọi biến hóa nhỏ nhất trên khuôn mặt cậu, lại giống như là rơi vào sự bế tắc trầm lặng tựa như cậu.

Cuối cùng, Giang Bạch Lộ chần chừ mở miệng hỏi: “Anh... Giúp tôi sao chép dấu vân tay làm gì? Ngay cả khi tôi đến tìm anh, cũng chỉ là buổi tối tìm anh để lên giường mà thôi.”

Khuôn mặt Sầm Qua lạnh đi, trong lòng thầm mắng uống rượu hỏng việc, rồi tự kiểm điểm bản thân, mẹ nó toàn bộ đều do rượu làm hại. Sau đó anh mới bình tĩnh lại, mang giọng điệu giải quyết công việc chung mà nói: “Bắt đầu từ ngày kia tôi phải đi công tác một tuần, cậu đến đây giúp tôi cho chó ăn.”

Giang Bạch Lộ chớp mắt, hết sức ngạc nhiên: “Chó... ở đâu vậy?”

Sầm Qua liếc nhìn cậu một cái, “Lần trước đi công tác tôi gửi về cho gia đình nuôi. Hai ngày này ba tôi ra nước ngoài nghỉ phép, ngày mai sẽ có người đưa chó về.”

Giang Bạch Lộ gật đầu nói không thành vấn đề, sau đó cậu cười tủm tỉm đi theo sau Sầm Qua mà vào nhà. Trong thời gian này, cậu cầm điện thoại di động của mình lên mà nhìn một chút, bởi vì thời gian dài không có người thao tác, giao diện trò chơi đã tự động rời khỏi màn hình game lúc trước, trở lại giao diện chính của nhân vật trong trò chơi.

Cậu vui vẻ mỉm cười, nhét điện thoại di động vào trong túi quần. Sầm Qua không chơi game, có lẽ anh vĩnh viễn không biết, nếu giao diện hiển thị trò chơi không hoạt động trong vòng năm phút, nó sẽ tự động quay lại giao diện chính của nhân vật.

Thiếu chút nữa bị lộ tẩy, Giang Bạch Lộ vỗ nhẹ ngực âm thầm cảm thấy may mắn.

29. Chương 29

Sầm Qua gọi điện thoại về nhà, cha anh ra nước ngoài để đi Hawaii nghỉ hè từ tháng trước, người nhận điện thoại là quản gia, sáng dậy ông đang định dắt chó đi dạo trong vườn hoa.

Sầm Qua không giải thích nhiều, ngắn gọn nói: “Chú giúp cháu liên lạc với tài xế của ba cháu, bảo anh ta đưa chó của ba cháu đến Jade Garden trong hai tuần.”

Mặc dù quản gia không hiểu nguyên nhân nhưng vẫn đáp ứng: “Được.”

Anh gác điện thoại, chuyển sang quay số của trợ lý, yêu cầu trợ lý lùi toàn bộ lịch trình của tuần sau lại một tuần, sau đó chuyển lịch công tác của tuần sau sang tuần này.

Trợ lý cũng không hiểu lý do, nhưng không hề hỏi gì hết.

Ban ngày Giang Bạch Lộ chạy đến chỗ Đông Vi làm xong nghề tay trái trở về, ăn xong bữa tối cậu liền bắt taxi đến Jade Garden. Đông Vi mời toàn bộ nhân viên công tác ăn cơm, Giang Bạch Lộ lấy cớ có việc quan trọng phải làm để từ chối.

Sau khi xuống xe, bị cản ở cửa khu phố, phòng an ninh đối một khuôn mặt lạ trực ban. Giang Bạch Lộ ngồi xổm bên cạnh cánh cửa gọi điện thoại cho Sầm Qua, gọi năm cuộc đối phương mới nhận điện thoại.

Ở đầu dây bên kia Sầm Qua lạnh lạnh nói: “Hai mươi phần trăm pin bị cậu gọi cho tụt xuống chỉ còn bảy phần trăm.”

Giọng điệu của Giang Bạch Lộ vô tội: “Không phải do anh nói sao?”

Sầm Qua tức giận hỏi: “Tôi nói cái gì?”

Giang Bạch Lộ hùng hồn đáp: “Anh nói nếu không có ai tiếp điện thoại, gọi cho đến lúc có người nhận mới thôi.”

Sầm Qua ghen lời, đen mặt hỏi: “Có chuyện gì không?”

Giang Bạch Lộ không trả lời anh ngay, ngược lại tỏ ra kì lạ hỏi: “Anh đang làm gì, sao lâu thế mới nhận điện thoại?”

Sầm Qua khẽ cười: “Cậu nghĩ là, tôi đang làm gì?”

Giang Bạch Lộ chậm chạp hỏi: “Không phải vừa cùng người đẹp nào đó lên giường chứ?”

Sầm Qua cười nhạt chế nhạo: “Điều gì gây cho cậu ảo giác tôi chỉ có thể bắn ra trong năm cuộc gọi nhỡ? Ở trên giường tôi kéo dài bao lâu cậu còn không biết sao?”

Giang Bạch Lộ ồ một tiếng, nói: “Tôi đến cửa Jade Garden rồi.”

Nhớ đến tối hôm qua nhờ đối phương trông chó, Sầm Qua lạnh mặt dùng đầu ngón chân đá văng con chó Alaska to bự đang cố ý giơ móng vuốt giẫm lên ống quần anh, “Lên đây đi.”

Giang Bạch Lộ: “Bảo vệ không cho tôi vào.”

Sầm Qua bảo cậu đưa điện thoại di động cho bảo vệ, nói vài lời trong điện thoại. Điện thoại di động lần nữa trở về tay Giang Bạch Lộ, bảo vệ mở cánh cửa bị khóa bên hông. Giang Bạch Lộ vừa cầm điện thoại di động bước vào trong vừa nói: “Bao giờ anh đưa tôi thẻ từ ra vào chung cư?”

Sầm Qua nhướn mày, “Tôi đồng ý đưa cậu thẻ từ ra vào lúc nào?”

Giang Bạch Lộ không khỏi cảm thấy kì lạ, “Anh đã nhập dấu vân tay của tôi trên khóa vân tay-của căn hộ nhà anh, hẳn là cần phải đưa cho tôi một tấm thẻ từ ra vào chung cư, đúng không?”

Trả lời cậu là hành động cúp điện thoại của người đàn ông cùng với tiếng tút tút vang lên trong lỗ tai.

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu không tức giận chút nào, chỉ mỉm cười bước nhanh hơn. Chuyện thẻ từ ra vào, tóm lại tránh được trong một lúc nói chuyện điện thoại nhưng không thể trốn được cuộc đối chất mười phút sau đó.

Mười phút sau, khi cậu mở cửa nhà Sầm Qua, thấy người đàn ông mặc quần áo ở nhà đứng trong phòng khách chờ cậu. Giang Bạch Lộ đi qua, Sầm Qua thậm chí không cho cậu cơ hội mở miệng, cầm thẻ từ trong tay ném lên mặt bàn, híp mắt dùng giọng điệu giải quyết công việc chung nói: “Tôi nói trước, thẻ từ cho cậu mượn dùng trong vòng một tuần. Một tuần sau, tôi quay trở về, trả lại thẻ từ cho tôi, tôi cũng sẽ xóa dấu vân tay cậu trên khóa vân tay.”

Giang Bạch Lộ: “...”

“Được thôi.” Cậu cười tủm tỉm đồng ý, cúi người lấy thẻ từ nhét vào trong túi quần, đường nhìn lại rơi vào người Sầm Qua. Lúc này cậu mới để ý anh không mặc quần áo ở nhà mà là một bộ áo nỉ thể thao màu nâu

cũ.

Giang Bạch Lộ không khỏi nhìn thêm vài lần.

Sầm Qua nhú mày hỏi: “Cậu nhìn cái gì?”

Đôi mắt Giang Bạch Lộ không hề rời khỏi quần áo trên người anh, dường như đã nhìn ra gì đó, làn môi vô thức mở ra khép lại: “Bình thường thấy anh không mặc tây trang thì cũng là áo sơ mi, đây là lần đầu tiên thấy anh mặc áo hoodie.”

Sầm Qua cười hừ một tiếng, ngồi xuống sofa, “Sao nào? Chẳng lẽ chỉ cậu mới được mặc?”

“Không phải thế.” Giang Bạch Lộ ngồi xuống tay vịn ghế sofa, giơ tay khê túm ống tay áo anh, “Hôm qua anh còn chê cười tôi mặc quần áo cũ, không ngờ anh cũng mặc.” Cậu cúi người tiếp cận đến, hai tay chống ở đầu vai người đàn ông, dường như từ trên lướt xuống, chăm chú nhìn đường viền trên cổ áo của Sầm Qua, lặp lại câu nói trước đây của đối phương: “Làm mất rồi à, tôi mua cho anh một chiếc mới.”

Sầm Qua liếc mắt nhìn cậu, “Mất cậu nhìn đi đâu đấy?”

Giang Bạch Lộ xấu hổ bặm môi cười rộ lên, bỗng dưng đứng dậy lướt qua anh, nhào lên trên người chú chó Alaska khổng lồ lông lá xù xì đang nằm giữa sofa, giơ tay ôm nó mà vuốt ve xoa nắn.

Chú chó một phút trước còn thờ ơ lạnh lùng nhìn cậu, lúc này giống như một bé cún to lớn, trông người giờ bốn chân lên trời, để lộ cái bụng mềm mại nằm trong lòng Giang Bạch Lộ ủ qua ủ lại.

Sầm Qua vô cùng phiền muộn, thậm chí mơ hồ nhức đầu.

Anh đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy rượu ra uống, không quên quay đầu châm chọc cậu: “Tối nay cậu ôm nó ngủ cùng một chỗ đi.”

Giang Bạch Lộ nghe thấy thế buông chó lớn ra, tiến đến bên cạnh anh, vui vẻ không dứt, hỏi: “Anh... đây là biến tướng của việc mời tôi ngủ lại đêm nay sao?”

Sầm Qua lạnh nhạt đáp: “Đương nhiên không phải.”

Trong từ điển của Giang Bạch Lộ chưa bao giờ có cái gọi là biết khó mà lui, cậu vẫn hăng hái tiến lên, thậm chí còn dựa sát vào người đối phương một chút nhưng bị anh cau mày tránh thoát, “Người đầy lông chó, cách xa tôi ra.”

Giang Bạch Lộ ngạc nhiên, vừa lùi về phía sau vừa nhỏ giọng lầm bầm: “Chó nhà anh không phải con

để mà là nhật được ở ven đường?”

Cậu dừng lại cách Sầm Qua năm bước, hai đùi thẳng tắp khép kín, không hề chớp mắt nhìn anh. Ánh sáng lấp lánh lóe ra từ đôi mắt cậu, giống như một sự cảm dỗ có chủ tâm, cũng giống như một lời mời tinh quái, “Tối nay anh có muốn làm không?”

Cậu nhấn mạnh lại từng chữ, âm đuôi nhẹ nhàng cao lên: “Đêm trước ngày đi công tác, anh không muốn làm sao?”

Sầm Qua quét mắt nhìn cậu, bỗng chốc sau đó, nhàn nhạt nói: “Trước tiên tắm rửa hết lông chó trên người cậu đi.”

Giang Bạch Lộ tắm rửa xong, đèn trong phòng khách đã tắt. Sầm Qua ngồi trên sofa uống rượu, con chó Alaska lông xù đề đuôi cuộn tròn ngủ trong góc, TV phát kênh thể thao, trên màn hình là vòng loại trực tuyến của một giải vô địch bóng đá châu Âu gần đây.

Giang Bạch Lộ ngồi xuống bên cạnh Sầm Qua, giơ tay cầm ly rượu trong tay anh, ngửa đầu uống một ngụm lớn, sau đó cậu sắc súa ho khan.

Sầm Qua nhắc một ly rượu khác trên bàn lên nhấp một ngụm, mỉm cười nói: “Cậu tưởng rượu là nước khoáng à?”

“Tôi nghĩ đó là bia.” Cậu giơ tay lau sạch vết rượu ở khóe miệng, nghiêng đầu, dựa vào ánh sáng từ màn hình TV mà nhìn Sầm Qua, “Rượu gì vậy, mạnh như thế?”

Sầm Qua lười trả lời, ánh mắt thờ ơ nhìn trận bóng đá trên TV.

Giang Bạch Lộ chống ly rượu của mình trên miệng ly rượu của Sầm Qua, giơ tay nhẹ nhàng nghiêng ly rượu của đối phương, chất lỏng trong suốt chậm rãi theo mép ly đối phương chảy vào trong ly cậu. Giang Bạch Lộ đưa miệng ly lên môi, những chất lỏng đó đều chảy vào giữa khe hở bờ môi cậu.

Sầm Qua không thèm nhìn, châm biếm cậu: “Uống rượu còn phải uống phần thừa của tôi?”

Giang Bạch Lộ lặng lẽ nhét chiếc ly rỗng vào tay kia của Sầm Qua, vươn tay ôm cổ người đàn ông. Đột nhiên cậu nhắc mông lên, đặt môi lên môi anh, đầu lười nhẹ nhàng luồn qua, chuyển rượu nóng chảy ngấm trong miệng vào bên trong đôi môi của đối phương.

Cuối cùng rời khỏi môi anh, nhưng vẫn duy trì khoảng cách hơi thở quấn quýt triền miên trộn lẫn với đối phương, trước khi người đàn ông nổi giận, cậu cong khóe miệng, nói, “Bây giờ, cũng xem như là anh uống rượu thừa của tôi.”

Sầm Qua bất động tại chỗ. Bỗng chốc sau đó, hầu kết của người đàn ông khẽ khàng chuyển động, anh nuốt hết rượu trong miệng vào dạ dày. Con người màu hổ phách khóa chặt cậu giữa bóng tối và ánh sáng, giữa đồng tử dường như có gió bão nổi lên. Giống một con sư tử sẵn sàng sẵn mồi, bất kỳ lúc nào cũng có thể cắn đứt cổ cậu.

Giang Bạch Lộ cho rằng Sầm Qua tức giận vì chuyện miệng đối miệng truyền rượu, thu lại vẻ căm dỗ sáng ngời trên khuôn mặt cậu, rũ mắt tỏ ra thành thật nhận lỗi.

Không ngờ đối phương giờ tay tóm lấy vai cậu, giam cầm cậu trong vòng tay, gần đến mức giữa lúc hô hấp đan xen, chóp mũi hai người thỉnh thoảng lại va chạm. Anh không hề nói rõ mà ngậm làn môi bị rượu thấm ướt của cậu, tư thế mưa rền gió cuốn cần xé cướp đoạt.

Giang Bạch Lộ luống cuống sững sờ chờ người ra, giống như chàng trai mới hôn môi lần đầu tiên, thậm chí mơ hồ không biết đặt tay ở đâu.

Sầm Qua xấu xa nắm cằm dưới của cậu mà tách ra, cúi đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Há miệng.”

Giang Bạch Lộ ngoan ngoãn hé môi, để Sầm Qua đi vào.

Sầm Qua đè cậu lên sofa điên cuồng hôn môi cậu, một chân đặt ở mép sofa, chân kia cong lên tách mở đầu gối cậu, kịch liệt xâm nhập vào giữa hai chân cậu.

Giang Bạch Lộ lập tức có phản ứng, hương rượu và tình dục vọt thẳng lên não, đầu óc nửa tỉnh nửa mê. Trong màn đêm đen, cậu cố sức mở mắt ra, muốn nhìn khuôn mặt của người đàn ông. Vỡng mạc tràn đầy hình ảnh của chiếc hoodie nâu quen thuộc.

Dần dần màu nâu dày đặc phủ kín bộ não cậu, tiếng còi của trọng tài và tiếng hò hét của khán giả trong trận đấu trên TV chậm rãi lùi xa cậu. Không phân biệt rõ được quá khứ hay hiện tại, không rõ bản thân đang ở trong nước hay nước ngoài, thậm chí cậu không phân biệt được khuôn mặt của người đàn ông đang nằm trên người cậu.

Ngoại trừ màu nâu sẫm lớn, cậu không thể thấy gì cả.

Giang Bạch Lộ mở môi, nhẹ nhàng thì thầm: “Chris...”

Người đàn ông đột ngột dừng lại, giống như bị tạt một xô nước lạnh giữa trời đông buốt giá, đồng gỗ ướt đầm phát ra tiếng xì xì tất tưởi, lạnh thấu xương.

Sầm Qua nặng nề bóp cổ tay cậu, nhấn vào từng chữ, khuôn mặt rét buốt, “Mẹ nó, cậu đang gọi tên ai?”

30. Chương 30

Giang Bạch Lộ bỗng nhiên tỉnh táo, không hề chớp mắt nhìn đối phương, im lặng rất lâu. Ngày thường ăn nói hùng hồn dẻo miệng, bây giờ cậu không thể thốt ra một lời nào.

Sầm Qua lại càng phi thường tức giận, không thể khống chế. Trong tiềm thức, anh hi vọng đối phương có thể nói đối đôi ba câu, qua loa gạt mình, không hề mong muốn cậu im lặng kiệm lời giống như cam chịu nhận lỗi như lúc này, thậm chí còn không thể bào chữa.

Giận dữ tới cùng bật ra câu nói kia, sau khi tỉnh táo lại, xâu chuỗi những lời nói của đối phương và mạnh mẽ trong quá khứ, rất dễ đoán được cái tên Giang Bạch Lộ vừa gọi là tên của ai.

Sầm Qua lạnh lùng dùng tay kéo môi, lý trí nói với anh, lúc này không được nể nang phải túm kẻ đã lên giường của anh còn đứng núi này trông núi nọ lên rồi đuổi ra khỏi cửa. Nhưng trong đầu lại không khống chế nổi mà nhớ đến hình ảnh Giang Bạch Lộ cúi đầu ngủ gật ở bên cạnh cánh cửa, người đàn ông bất giác chần chừ một chút.

Chỉ trong giây phút anh do dự đó, Giang Bạch Lộ chợt nhíu mi, để lộ vẻ mặt khó chịu lại từng bước xâm nhập vào trái tim anh, chiếm giữ hơn một nửa khả năng suy nghĩ của anh.

Sầm Qua rũ mí mắt, dường như chuyển thấp xuống, cuối cùng dừng lại trên tay Giang Bạch Lộ. Lúc này anh mới ý thức được lực nắm của năm ngón tay anh mạnh như thế nào, gần như ngay lập tức buông lỏng tay ra.

Trên chiếc cổ tay trắng nõn mảnh mai của Giang Bạch Lộ, vết bóp màu hồng rõ ràng xông vào đôi mắt. Giang Bạch Lộ không phải bé gái yếu đuối mềm mại, đối với cậu vết bầm như thế thật sự không được coi là vết thương. Nhưng Sầm Qua vẫn hơi xót xa ân hận mà mím môi, trong đầu thậm chí lướt qua câu nói ‘thấy mà phát hoảng’ vô cùng khoa trương.

Gần như trong khoảnh khắc đó, Sầm Qua nhận ra bản thân lại mềm lòng. Tuy nhiên, anh không muốn rơi vào thế yếu trước mặt Giang Bạch Lộ, nét mặt hờ hững không thể hiện bất cứ điều gì. Anh chỉ hơi cau mày, giờ đầu ngón tay quét qua vết thâm màu hồng đã thành màu xanh rồi dần dần chuyển thành màu tím trên cổ tay Giang Bạch Lộ, hời hợt hỏi: “Có đau không?”

Cổ tay Giang Bạch Lộ run lên nhẹ nhẹ, cậu cúi đầu trả lời: “Đau.”

Một lần nữa, Sầm Qua vươn tay, không nặng không nhẹ nắm lấy cổ tay tím tái của cậu, nói từng chữ một, giống như chất vấn mà cũng giống như cảnh cáo: “Nếu biết đau, cậu hãy nhớ lấy, đừng để chuyện như thế xảy ra lần thứ hai.”

Giang Bạch Lộ sửng sốt, dường như không rõ ý của anh.

Tựa như nhận ra sự bối rối trên khuôn mặt cậu, Sầm Qua thản nhiên quét mắt nhìn cậu, trong đôi mắt

màu hổ phách là hồ nước sâu hun hút, hiển nhiên tâm trạng của anh đã bình tĩnh lại, “Tôi không quan tâm cậu không quên được bạn trai cũ hay là có thói quen gọi tên bạn trai cũ lúc lên giường với người đàn ông khác. Tôi và cậu không yêu nhau, tôi sẽ không đòi hỏi cậu thực hiện những nguyên tắc mà một mối quan hệ yêu đương phải có, tôi cũng không quan tâm cậu gọi bất kì tên người đàn ông nào trên giường của một người đàn ông khác. Bây giờ tôi sẽ nói rõ ràng ra.”

Sầm Qua dừng một chút, trầm giọng nói: “Đừng để tôi phát hiện khi tôi và cậu đang duy trì quan hệ giường chiếu, cậu vẫn dây dưa với người đàn ông khác. Ngoài ra...” Anh không hài lòng nheo mắt lại, giống như một con báo ẩn nấp trong màn đêm của rừng nhiệt đới, bất cứ lúc nào cũng có thể vồ lấy con mồi, “Đừng để tôi lại nghe thấy, cậu gọi tên người đàn ông khác trên giường.”

“Xin lỗi.” Giang Bạch Lộ thành thật nhận lỗi, giơ cánh tay móc lấy cổ đối phương, đồng thời dán sát cơ thể vào người anh, thì thầm hỏi nhỏ, “Cần viết giấy cam đoan không?”

“Không cần.” Sầm Qua nhàn nhạt trả lời cậu, bật ra một tiếng cười nhạo, “Nhưng phải trừng phạt, tối nay cậu nên cầu nguyện cho độ bền của cái mộng của cậu cao chút đi.”

Giang Bạch Lộ ngay lập tức nhập vai, bụng dưới trần trụi dán vào cơ bụng cứng rắn của Sầm Qua nhẹ nhàng ma sát, khe hé môi phả hơi thở ấm áp vào gáy Sầm Qua, giọng nói tràn đầy ngoan ngoãn nghe lời nhưng lại có chút rêu rao: “Vậy phải xem, rốt cuộc độ bền cây chày của anh cao hơn, hay là độ bền chiếc cối của tôi cao hơn.”

Sầm Qua trầm lặng một giây, giơ tay đẩy cậu ra.

Giang Bạch Lộ không hiểu nguyên do ngã xuống ngồi trên mép giường, ngược mắt nhìn anh.

Sầm Qua xoay người đi khỏi phòng ngủ, tiếng lục lọi truyền vào từ phòng khách. Một lát sau, người đàn ông thông thả bước về, ném một tuýp thuốc mỡ màu trắng vào lòng cậu, liếc nhìn cậu từ trên cao xuống: “Trước đó, bôi thuốc đã.”

Tuýp thuốc lạnh lẽo dán vào da thịt cậu, Giang Bạch Lộ hơi giật mình, kẹp lấy thuốc mỡ giơ dưới ánh đèn mà nhìn. Khi thấy dòng chữ lưu thông máu, làm tan vết thâm tím, cậu cong môi nở nụ cười. Cậu cúi đầu cười vui vẻ, mở nắp tuýp thuốc mỡ, liếc mắt thấy cái bóng mờ nhạt bên chân Sầm Qua, không nhận được mà mím môi.

Đối mặt với Sầm Qua mà gọi tên Chris, không phải cậu cố tình thử, mà chỉ là ngoài ý muốn, nhưng bất ngờ là, Sầm Qua dĩ nhiên mềm lòng với cậu.

Anh chưa từng mềm lòng với Tống Đường mà lại mềm lòng với cậu. Đúng là thu hoạch ngoài dự đoán. Nhưng mà, Giang Bạch Lộ hơi nhíu mày, mềm lòng còn chưa đủ. Cậu rất tham lam, chỉ mới mềm lòng, vẫn còn thiếu nhiều lắm.

Còn hơn không truy cứu và không trách mắng, hời hợt bỏ qua, Giang Bạch Lộ càng mong muốn đối phương

có thể cứng rắn xét hỏi cậu đã trải qua bao nhiêu mối quan hệ trong quá khứ, chỉ trích cậu đứng núi này trông núi nọ.

Giang Bạch Lộ ngẩng mặt lên, con ngươi đen sẫm tỏa ra chút mát mát và thất vọng nhẹ nhàng dưới ánh đèn êm dịu.

Sầm Qua hơi ngạc nhiên, cũng hiểu sai ý, khẽ tắc lưỡi, không kiên nhẫn cướp lấy tuýp thuốc trong tay cậu, nặn thuốc mỡ màu trắng ra, khom lưng thô lỗ quét lên cổ tay cậu. Đầu ngón tay anh dùng sức xoa lên làn da cậu, không hề ngẩng đầu lên mà chê cười: “Bôi thuốc mà cũng lè mà lè mề, liên tục nhìn vào tôi, cậu đúng là cậu ấm con nhà giàu bị chiều hư rồi.”

Trả lời anh là cảm xúc mềm mại nhẹ nhàng rơi vào khóe môi người đàn ông, cùng với độ cong dễ dàng cảm nhận được của đôi môi Giang Bạch Lộ.

31. Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sầm Qua đi Châu Âu công tác một tuần. Sầm Hỉ lên Wechat liên tục dây dưa dai dẳng, năn nỉ anh giúp cậu mua một đôi giày thể thao phiên bản giới hạn có chữ ký của một ngôi sao bóng rổ nào đó, Sầm Qua thiếu kiên nhẫn mà đồng ý.

Dòng bên của Sầm gia mở rộng ra khỏi gia tộc rất nhiều, trong số những người anh em họ, chỉ mình Sầm Hỉ là được ba Sầm Qua yêu thích nhất. Nhà Sầm Hỉ không ở thủ đô Bắc Kinh, năm kia cậu lên Bắc Kinh học đại học, thỉnh thoảng ba Sầm Qua sẽ cho người đón Sầm Hỉ đến nhà chơi.

Ngôi nhà của gia đình họ Sầm vô cùng rộng rãi tráng lệ, ngoại trừ phòng riêng của Sầm Qua là Sầm Hỉ không có gan bước vào, phòng đọc sách của ba Sầm cậu cũng đã lên lên vào, tiện thể còn nhìn thấy một số tài liệu ảnh chụp mà chủ nhân chưa kịp cất vào ngăn khóa kéo.

Sau đó, bị bắt gặp, ba Sầm không chất vấn gì cậu, tránh né Sầm Qua mà gọi cậu vào phòng đọc sách, giọng điệu nghiêm khắc căn dặn cậu chú ý mồm miệng, không được nói lung tung.

Sầm Hỉ thành thật gật đầu, gơ lòng bàn tay cao hơn đỉnh đầu liên tục thề đã biết. Ba Sầm khẽ gật đầu, sau đó xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn đối xử với Sầm Hỉ giống như cậu con trai nhỏ tuổi.

Sầm Qua không quan tâm chuyện Sầm Hỉ thấy gì đó trong phòng sách, càng không để tâm thái độ ôn hòa của ba anh với Sầm Hỉ. Đừng nói là để phòng vài năm sau Sầm Hỉ cướp đoạt đồ vật của anh, ngay cả toàn bộ công việc của tập đoàn họ Sầm năm xưa, đều là ba Sầm Qua vừa đâm vừa xoa, nhất định phải dồn hết cho anh.

Sự tồn tại của Sầm Hỉ không tạo nên bất kỳ uy hiếp nào với anh. Mỗi khi thấy anh miệng cậu như quét mật, cười tít mắt gọi anh vô cùng thân thiết ngọt ngào, Sầm Qua cũng ngầm thừa nhận sự hiện diện của đối phương.

Ngày thứ ba anh đến Paris, vào bữa tiệc tối với đối tác, trợ lý của giám đốc công ty đối tác mang theo đôi giày chơi bóng tối. Vị giám đốc kia biết rằng ông chủ tập đoàn họ Sầm đích thân đến để tiến hành đàm phán kinh doanh, đặc biệt chọn một nhân viên người Pháp gốc Hoa trong công ty ông ta đi cùng.

Người trợ lý trẻ tuổi điển trai, da trắng chân dài, đôi ngươi đen nhánh, đuôi mắt hơi nhếch lên, không duyên không cớ có vài phần rất giống Giang Bạch Lộ.

Sầm Qua vươn tay tiếp nhận, ánh mắt lười biếng nhìn người trợ lý của đối phương, quét qua khuôn mặt và cổ áo cậu ta, cuối cùng rơi vào tay áo sơ mi bên ngoài cổ tay vừa nhỏ vừa trắng của cậu ta rồi dừng lại khoảng vài giây.

Giám đốc chú ý đến đường nhìn của Sầm Qua, cười vang, vỗ vai trợ lý bảo: “Còn không rót rượu cho Sầm tổng.”

Trợ lý đẹp trai trẻ tuổi hiểu ý, cẩn thận săn sóc nhấc chai rượu tiến gần đến Sầm Qua. Sầm Qua bình thản dời tầm mắt khỏi cổ tay cậu ta, nhưng một lát sau đó, anh lại không tìm được mà liếc nhìn.

Giám đốc ngồi phía đối diện trên bàn ăn, thấy tất cả sự thay đổi của khuôn mặt Sầm Qua, bỗng chốc lộ ra một nụ cười hiểu rõ và tiềm ẩn.

Khoảng hai hay ba giờ sau đó, Sầm Qua trở lại căn phòng khách sạn do công ty đối phương sắp xếp vài ngày trước, thấy cậu trợ lý người Pháp gốc Hoa đang ngồi xồm trên tấm thảm xa xỉ cạnh giường anh.

Bước chân Sầm Qua hơi ngừng lại, anh không hề xách cổ áo đối phương lên và ném ra ngoài như ngày thường, ngược lại, anh từ từ đi đến trước mặt cậu trợ lý kia mà ngồi xồm xuống, giọng điệu thờ ơ dùng tiếng Anh hỏi: “Ai bảo cậu đến đây?”

Trợ lý ngẩng đầu trả lời: “Sếp tôi.”

“Cậu nghe lời thật đấy.” Sầm Qua cười hừ một tiếng, rũ mắt xuống quét qua cổ tay khoát lên mép giường của cậu ta, nhìn rất chuyên chú.

Theo đường nhìn của anh, trợ lý nhìn qua năm ngón tay mở ra trên ga trải giường màu tím xanh. Ngón tay thon dài mảnh mai lõm xuống ga trải giường tối màu mềm mại giống như viên ngọc trắng nửa bọc nửa hở trong tơ lụa tím than.

Trợ lý không hề hoảng sợ, “Sầm tổng thích tay em?”

Sầm Qua nghe xong nhíu mày, lạnh lùng đứng dậy đuổi người, “Cho cậu năm giây, rút khỏi phòng tôi. Nếu không, hợp tác của tôi và quý công ty sẽ không thể tiếp tục.”

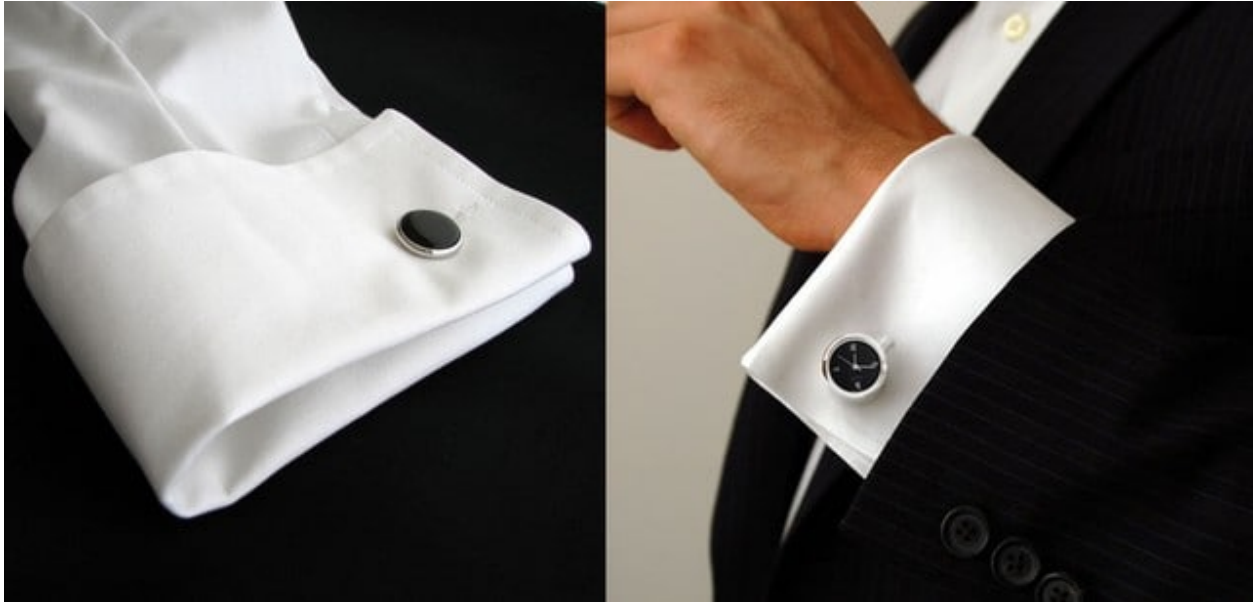
Trợ lý ngẩn người, một chút lúng túng và xấu hổ lóe trên trong đáy mắt. Cậu ta đứng dậy cúi đầu bước ra ngoài.

Sầm Qua chẳng thèm ngẩng đầu lên. Anh ngồi lên giường, bình thản nhìn chằm chằm vào hộp giày đựng đôi giày thể thao phiên bản giới hạn có chữ ký của ngôi sao nổi tiếng khoảng hai giây, ngón tay lướt qua giao diện hộp thoại Wechat của Giang Bạch Lộ trên màn hình điện thoại di động. Sau đó anh đặt điện thoại di động xuống, đứng dậy đi đến mở cửa tủ quần áo, giơ tay chuẩn bị lấy áo ngủ thì động tác bất chợt khựng lại giữa không trung.

Giây tiếp theo, anh buông tay xoay người ra khỏi phòng ngủ, nhanh chóng xuyên qua phòng khách mở cửa, giọng điệu không tốt lắm gọi chàng trai trẻ tuổi chưa đi xa lại, nhíu mày trầm giọng hỏi: “Cậu mua đôi khuy măng sét trên cổ tay áo cậu ở đâu vậy?”

Hết chương 31

Khuy măng sét:

32. Chương 32

Ngày kết thúc công tác trở về, Sầm Qua dẫn cấp dưới đến trung tâm thành phố để liên hoan. Nhưng không ngờ là, anh lại bắt gặp Giang Bạch Lộ và một người đàn ông xa lạ trên đường bước ra khỏi nhà hàng tình nhân rất nổi tiếng, cậu còn dắt theo con chó Alaska xinh đẹp và mạnh mẽ của nhà anh theo cùng.

Giang Bạch Lộ lại càng không ngờ được.

Cậu ngại mỗi ngày chạy đến nhà Sầm Qua quá phiền phức, nên tự mình đưa con chó về nhà cậu. Nuôi mới được vài ngày, chó đã dính chặt lấy cậu như sam. Ban ngày cậu đi làm, con chó gặm dép của cậu thả vào trong ổ, đề đầu nằm sấp lên dép cậu mà lim dim ngủ. Buổi tối đi ngủ, thậm chí nó còn muốn leo lên giường chen chúc ngủ cùng cậu.

Cuối tuần Lương Hiết hẹn cậu ra ngoài gặp mặt, Giang Bạch Lộ đồng ý mà dắt chó theo. Nhiều năm cậu không trở về Bắc Kinh, nên cậu thật sự không biết địa chỉ mà Giang tổng gửi cho cậu làm một nhà hàng tình nhân nổi tiếng ở trung tâm thành phố.

Cậu kéo chó bước vào cửa, phục vụ nghênh tiếp muốn nói lại thôi mà giúp cậu dắt con chó Alaska, trong lòng không nhịn được nghĩ thầm, lần đầu tiên nhìn thấy có người hẹn hò còn mang theo chó.

Một phục vụ bàn khác dẫn cậu đến bàn cơm đặt trước. Một người đàn ông trẻ tuổi nhã nhặn mặc áo sơ mi trắng, ngồi bên cửa sổ quay lưng về phía cậu, dường như đợi đã lâu.

Giang Bạch Lộ vòng qua ngồi xuống. Hai tay Lương Hiết chấp lại, dựa vào cửa sổ, cậu ta gật đầu nhìn cậu, “Ba tôi đặt chỗ ở nhà hàng này theo ý của ông ấy.”

Cậu không quan tâm, khoát khoát tay, cong khóe môi mỉm cười, “Tôi cũng không thoát được ý định của ba tôi đâu.”

Ánh mắt hai người khách sáo đan xen vào nhau, giống như phần lớn tình cảm sơ giao đã bị những tháng năm xa cách hòa loãng, cả hai lịch sự đối đáp trò chuyện. Cho đến khi nửa ly rượu vang đỏ được đưa vào dạ dày, Giang Bạch Lộ chống cằm, giọng điệu rời rạc hỏi cậu ta: “Cậu còn nhớ lúc nhỏ cậu nợ tôi một lần cưới ngựa không?”

Lương Hiết tỉnh bơ nhìn cậu, sau đó nở nụ cười, “Nhớ rõ. Hai người chúng ta đánh nhau, ai thua phải làm ngựa cho đối phương cưới.”

Giang Bạch Lộ tắc lưỡi ngạc nhiên: “Làm khó cậu còn nhớ rõ. Mấy ngày trước ba tôi nhắc đến cậu, tôi suýt quên tên cậu là gì rồi.”

Sống lưng thẳng tắp của Lương Hiết bỗng hơi cong xuống, cậu ta thả lỏng người dựa vào lưng ghế, “Còn tôi vẫn nhớ rõ tên của cậu.”

Giang Bạch Lộ ngược mắt nhìn cậu ta, “Gọi là gì?”

Lương Hiết thản nhiên trả lời: “Giang Bạch Điếu.”

Giang Bạch Lộ cười mắng: “Đi chết đi, tôi biết cậu không nói được lời hay ý đẹp gì mà.”

Cậu đặt hai tay lên trên bàn, nheo mắt cười nói: “Nói thật nhé, tôi ra ngoài gặp cậu không phải muốn tìm hiểu cậu, chỉ là nhớ đến thứ cậu nợ tôi mà thôi.”

Lương Hiết nói: “Được thôi, vừa khéo, dùng tiền cơm đêm nay bồi thường được không.”

Giang Bạch Lộ nghe xong gật đầu, từ tốn quan sát cậu ta, “Rốt cuộc cậu được lời rồi.”

Lương Hiết nhướn mày, “Cậu ám Giang có thể dùng bắt nạt những sinh viên không có tiền lương như chúng tôi được không?”

Giang Bạch Lộ ngạc nhiên quét mắt nhìn cậu ta, “Cậu vẫn đang đi học? Cậu học trường nào?”

Lương Hiết ngấm ngấm ly rượu thủy tinh trong tay, nhìn chất lỏng màu đỏ sẫm chuyển động trong ly, nói: “Nghiên cứu sinh ở đại học Bắc Kinh.”

Giang Bạch Lộ ngẩn người, rũ mi mắt lầm bầm nói: “Đại học Bắc Kinh sao? Thảo nào lần trước gặp nhau ở cổng đại học Bắc Kinh.”

Ngoài cửa sổ ánh đèn rực rỡ sáng lên, món súp trong bát đã nguội dần. Hai người tính tiền, đi lấy lại con chó gửi ở chỗ nhân viên phục vụ. Chó bị dùng hai chân sau đề lên tấm thảm, tui thân chờ mong nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Vừa thấy Giang Bạch Lộ, nó nhảy xồm lên bổ nhào tới, cào ổng quần và chen vào lòng cậu.

Giang Bạch Lộ ôm đầu con chó, tượng trưng nhào nặn nó hai cái, đẩy nó ra khỏi người mình, không nặng không nhẹ vỗ vài cái lên đầu nó, sau đó cậu mới cầm dây dắt chó quay đầu nói với Lương Hiết: “Đi thôi.”

Đối phương nhìn thấy, hơi sững sốt, vừa xoay người bước ra ngoài vừa hỏi cậu: “Chó của cậu à?”

Giang Bạch Lộ lắc đầu, “Không phải.”

Lương Hiết đi ra khỏi nhà hàng trước rồi quay người đứng tại chỗ chờ cậu, “Tôi lái xe đưa cậu về?”

Giang Bạch Lộ vừa mở ứng dụng gọi taxi trong điện thoại di động vừa thuận miệng nói: “Không được đâu.

Con chó bự này vài ngày không tắm rồi, nó mà ngồi lên xe cậu thì lông rụng với làm bẩn đồ đạc mất.”

Khi cậu đang nói, một chiếc xe tải vận chuyển hàng hóa cỡ lớn ầm ầm chạy ngang qua, cơn gió đem theo khói đặc cuồn cuộn lên đường cái, mùi hăng khó ngửi và bụi bám tràn vào khoang mũi. Ngay cả câu nói ấy của cậu cũng bị gió nuốt chửng hòa tan trong không khí.

Lương Hiết hạ thấp đầu lông mày, hỏi: “Cái gì?”

Giang Bạch Lộ ngẩng đầu lên, làn môi hơi hé ra muốn lặp lại lời nói vừa rồi của cậu lần nữa, tầm nhìn ngoại vi nơi khóe mắt chợt ngừng lại. Sau đó, mọi sự chú ý của cậu đều bị con phố đối diện hút mất...

Sầm Qua đã một tuần không gặp, mặc tây trang giày da, vóc người cao chót vót đứng dưới đèn đường phía bên kia, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cậu.

Trái tim trong lồng ngực Giang Bạch Lộ đập dữ dội, thét gào ầm ĩ, bốn phía xung đột, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích trong ngực. Thậm chí dòng máu trong cơ thể cậu cũng sôi trào nổi loạn.

Cậu nhẹ nhàng giơ tay dè lên ngực, vẻ mặt bình tĩnh quay đầu nhìn Lương Hiết bên cạnh, nở một nụ cười đẹp đẽ dưới ánh đèn neon lấp lánh, “Cảm ơn vì đã mời tôi bữa tối.”

33. Chương 33

So với Giang Bạch Lộ, nét mặt Sầm Qua chẳng có vẻ gì là vui vẻ, giống như nhiễm một lớp bụi đen do khí thải của chiếc xe tải xả vào mặt, một luồng khí lạnh lưu động tỏa từ trong ra ngoài.

Đèn báo hiệu trên đường phố chuyển từ màu xanh sang màu đỏ, Giang Bạch Lộ và Lương Hiết đứng ở lối vào nhà hàng, nhìn người đàn ông phía đối diện quay lại nói vài lời với cấp dưới mặc tây trang đi giày da giống anh, bỏ họ lại và băng qua những vạch trắng trên con đường, bước thẳng đến.

Đi đến trước mặt hai người, trong đầu anh chợt hiện lên hình ảnh nụ cười tươi đẹp như làn gió xuân của Giang Bạch Lộ, bỗng nhiên cảm thấy sự bức mình nín nghẹn đầy bụng không có chỗ trút ra. Anh không thèm liếc nhìn chàng trai trẻ tuổi bên cạnh cậu, trực tiếp rũ mắt nhìn đỉnh đầu của con chó ngu xuẩn đang vẫy đuôi bên chân Giang Bạch Lộ, câu hỏi lạnh lẽo đổ ập xuống Giang Bạch Lộ: “Ai cho cậu chưa xin phép tôi đã dắt chó của tôi ra ngoài?”

Giang Bạch Lộ mím môi, khuôn mặt xinh đẹp cúi gằm xuống, vô cùng tự giác nhận lỗi: “Xin lỗi.”

Sầm Qua bị một câu xin lỗi của cậu chặn miệng, không còn gì để nói, theo tiềm thức cảm nhận được, mỗi lần nhìn thấy dáng dấp ngoan ngoãn dễ bảo này của cậu, ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu anh dĩ nhiên là dẫn người trở về, đặt trên giường cuồng nhiệt dạy dỗ.

Lương Hiết đứng một bên quét mắt nhìn qua nét mặt hai người, đột nhiên cậu ta mở miệng chen ngang, đôi mắt hướng về phía Sầm Qua: “Ngài Sầm, ngài còn nhớ tôi không?”

Mạch suy nghĩ của Sầm Qua bị gián đoạn, thản nhiên nhú mày, “Cậu là?”

Giọng nói của Lương Hiết đầy kính cẩn: “Tôi là sinh viên của thầy Hứa.”

Sầm Qua liếc nhìn cậu ta một cái, vẻ mặt lạnh nhạt xa cách gật đầu.

Lương Hiết thu hồi ánh mắt, trầm ngâm quét mắt nhìn chó bự khôn ngoan ôm rịt lấy chân Giang Bạch Lộ, cười với cậu, gọi biệt danh mà khi còn bé cậu ta đánh nhau với Giang Bạch Lộ trên tấm thảm ở phòng khách hay gọi: “Điểu ngốc (chim ngốc), cậu cũng quen ngài Sầm à?”

Giang Bạch Lộ bình tĩnh liếc mắt nhìn cậu ta, trước mặt Sầm Qua, cậu vẫn duy trì nét mặt thản nhiên mà gật đầu, thậm chí còn đùa giỡn: “Ngài Sầm thuê tôi nuôi chó giúp ngài ấy.”

Lương Hiết nói chuyện với cậu thêm một lát, cuối cùng lấy lý do buổi tối còn có việc phải làm, cậu ra cất bước đi trước. Trong lúc đó, cậu ta không còn nhắc đến việc chở Giang Bạch Lộ về nhà nữa.

Mãi đến khi bóng lưng của đối phương biến mất cuối đường nhìn, Sầm Qua mới cười lạnh với Giang Bạch Lộ: “Cậu rảnh quá nhỉ. Hôm qua đi ăn với nữ ngôi sao trong giới giải trí, hôm nay lại cùng nghiên cứu sinh đại học Bắc Kinh ra ngoài ăn uống.”

Trong làn gió đêm nhẹ nhàng đầu mùa xuân, Giang Bạch Lộ khẽ nheo mắt, niềm vui lợt lạt xen lẫn trong giọng nói: “Mặc dù kết quả thi đại học của tôi be bét, nhưng vẫn có bạn thi đậu đại học Bắc Kinh.”

“Cậu nghĩ tôi là đồ ngốc sao?” Sầm Qua nặng nề vạch trần cậu, “Bạn mà đến ăn ở nhà hàng tình nhân?”

Giang Bạch Lộ ngẩng đầu nhìn về khuôn mặt đẹp trai bức bối của Sầm Qua, nháy mắt với anh, giọng nói vừa nhẹ nhàng lại vừa từ tốn, mới nghe, dường như là phàn nàn một cách thân mật, cũng giống như đang nghiêm túc tự thuật lại sự thật, như thể bông tuyết trắng muốt nhẹ nhàng trôi nổi, đột nhiên lững lờ rơi vào lòng, chậm rãi tan thành nước, ngấm vào sâu trong trái tim: “Ai bảo anh không muốn đi ăn cùng tôi.”

Cậu dừng lại một chút, như thật như giả, nở nụ cười chân thành, “Tôi lớn thế này rồi, chưa từng ăn cơm ở nhà hàng tình nhân đâu.”

Về mặt Sầm Qua hơi ngớ ra, rất nhanh khôi phục như thường, anh cười nhạo: “Bạn trai cũ của cậu chưa từng dẫn cậu đi ăn ở nhà hàng tình nhân?”

“Không có.” Giang Bạch Lộ lắc lắc đầu, làm như không làm sao được, cũng có vẻ như cam chịu số phận bất hạnh, khề khàng thở dài, “Dù sao anh ấy nghèo mà.”

Nét mặt người đàn ông tỏ ra kì lạ mà phức tạp nhìn cậu.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, khóe môi Giang Bạch Lộ hơi cong lên, đôi mắt khẽ nhếch, giơ tay lên thú nhận, thành thật mở miệng: “Được rồi, tôi nói đùa thôi. Lương Hiết là đối tượng hẹn hò ba tôi tìm cho tôi, nhà hàng gặp mặt là do cậu ấy chọn.”

Cậu nói xong sự thật, đã thấy sắc mặt Sầm Qua càng thêm âm u ảm đạm, anh cực kỳ bất mãnheo mắt, “Giang Bạch Lộ, trong mười câu nói của cậu thì có mấy câu nói thật?”

Giang Bạch Lộ ngơ ngẩn, “Anh...”

Miệng cậu khẽ hé mở, khó khăn lắm mới bật ra một từ đã bị Sầm Qua mất kiên nhẫn cắt ngang, âm điệu nặng nề, thậm chí mơ hồ có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Mẹ nó lần đầu tiên cậu gặp đối tượng tương lai, cậu ta đã gọi tên cúng cơm của cậu?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu giải thích: “Điều gốc không phải tên cúng cơm của tôi.”

Sầm Qua cười nhạt, ánh mắt nhìn vào cậu giống như đang nhìn một người chết đuối giãy dụa trong nước, “Trên điều dưới y[1], không phải tên cúng cơm của cậu thì là cái gì?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu không tiếp tục cãi cọ, chỉ ngồi xồm xuống xoa nắn chổ bị âm thầm lặng lẽ nằm sấp bên chân cậu mà nhìn bốn phía, sau đó cậu ngẩng mặt lên, đôi ngươi đen láy không chớp nhìn chằmchằm vào Sầm Qua, bất ngờ hỏi: “Anh biết tên cúng cơm của tôi?”

Sầm Qua liếc nhìn cậu một cái, không có biểu cảm thừa thãi nào, “Sao hả? Tôi không thể biết?”

Giống như dẫn đo suy nghĩ cách dùng từ, Giang Bạch Lộ chậm rãi mở miệng, “Tôi chỉ tò mò, làm sao anh biết được?”

Một chút giật thột lướt qua con ngươi Sầm Qua, nhưng nhanh chóng rơi vào sâu trong đôi mắt màu hổ phách của anh. Khuôn mặt của người đàn ông không biến đổi, lời ít ý nhiều nói: “Nghe Tổng Đường nói.”

Giang Bạch Lộ giơ tay chống cằm, nở nụ cười, “Trí nhớ không tệ.”

Trả lời cậu chính là một bàn tay lớn rơi vào phía sau cổ áo của cậu, cùng với một lực kéo nhấc cậu lên, khiến cậu phải thả tay ôm cổ chổ bị ra mà đứng dậy.

Sầm Qua nhắc người đến trước mặt mình, bụng đầy bất mãn nhắc nhở cậu: “Đừng tưởng cậu lảng sang chuyện khác là có thể xóa bỏ món nợ tối nay.”

Giang Bạch Lộ nhìn thẳng vào con người màu hổ phách tràn đầy lạnh lùng của Sầm Qua, hỏi: “Món nợ nào?”

Hỏi xong câu đó, cậu rũ mi mắt suy nghĩ một chút: “Nếu ý anh là chuyện tôi đi gặp mặt người khác vào đêm nay...”

Cậu mím môi, con người sạch sẽ như một hồ nước cạn trong veo phẳng lặng. Thành khẩn mà vô tội, hồn nhiên ngây ngô, càng không nhắc tới toan tính, “Trong khoảng thời gian này, tôi chỉ là phải trở thành bạn giường duy nhất của anh, không ngủ cùng người khác là được. Giống như lời anh nói, chúng ta không có quan hệ yêu đương, chuyện tối nay không thể tính vào thỏa thuận bằng miệng của chúng ta.”

Giang Bạch Lộ nói xong những lời này, cậu chợt nhớ lại, khi còn học cấp ba, có lần cậu được chọn vào đội hùng biện của nhà trường, đại diện trường học tham gia cuộc thi biện luận của thanh thiếu niên phạm vi toàn quốc. Khi ấy cậu đứng trên sân khấu thi đấu, mở miệng ra thì một nửa là nói có sách, mách có chứng, một nửa là bịa đặt, lưu loát nói tràng giang đại hải khiến cho đối thủ đội bạn chết lặng người không thể nói nên lời.

Ngày hôm nay, nhiều năm sau đó, cậu đứng ở ven con đường tấp nập, nhìn khuôn mặt dần dần đóng băng của người đàn ông điển trai, nhưng không có niềm vui và sự nhiệt tình dâng lên trong lòng như khi đứng trên khán đài biện luận năm xưa, chỉ có thể tùy miệng gửi lời, đầu óc phát sốt.

Giống như kết quả của nhiều lần chung sống và thăm dò, rút cuộc đành phải đẩy toàn bộ chồng chip^[2] chất đồng cao cao để vực dậy lợi thế trong ván đánh cuối cùng ở sòng bạc. Mà cậu giống như dân chơi bài được ăn cả ngã về không, nhắm tịt hai mắt mạnh tay độ sức, cố gắng tiếp thêm lửa vào đồng củi gỗ. Cậu toàn toàn không biết mình có thể chờ đợi được điều gì, có thể là ngọn lửa hừng hực đột ngột bùng phát lên, hoặc chỉ là đốm lửa vụt tắt không thể đốt cháy đồng củi khô.

Khuôn mặt của Giang Bạch Lộ bình tĩnh và dịu dàng, đôi mắt đen tỏa sáng, như thể không nhìn thấy đường nhìn lạnh lẽo và sắc bén của người đàn ông, “Hơn nữa, không thể ngủ với người khác là yêu cầu đơn phương của anh. Tôi thích anh, nên mới có thể tuân theo yêu cầu của anh. Nếu như tôi không hề thích anh thì thỏa thuận bằng miệng đó không có nghĩa lý gì hết.”

Hết chương 33

Chú thích:

[1] Trên điều dưới y: chữ Niếu () tên cúng cơm của Giang Bạch Lộ, được tạo thành từ chữ Điều () ở trên và chữ Y () viết ở dưới.

[2] Chip (Casino chips) (còn gọi là Casino tokens, chips, checks, hoặc cheques trong Tiếng Anh) là một dụng cụ

đánh bạc sử dụng trong các sòng bài, thường được sử dụng trong các sòng bạc để chơi trò chơi may rủi như poker, blackjack, roulette,... Nó có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp tiền hoặc đá quý vì các lý do an ninh.

34. Chương 34

Tuy nhiên, cuộc sống hiện thực thường không được như mong muốn.

Cuộc đối thoại ven đường buổi tối hôm đó cuối cùng kết thúc bằng một câu nói cười mà như không của Sầm Qua “Cậu đang đe dọa tôi sao?”.

Sầm Qua giật dây dắt con chó Alaska của nhà anh trong tay của Giang Bạch Lộ, không thèm quay đầu mà rời đi, thậm chí nhịp chân còn mang theo chút bất cần hờ hững. Tuy nhiên, anh không hề thờ ơ như phong thái cử chỉ biểu hiện trước mặt Giang Bạch Lộ.

Sau khi vào bãi đậu xe, anh hùng hăng giật mở cửa xe ghế sau, đẩy mạnh con chó vẫn luôn quay đầu ra sau đây lưu luyến vào bên trong. Cuối cùng anh gờ tay đóng sầm cửa, đen mặt đá một cái lên vành bánh xe, dường như bị Giang Bạch Lộ đâm trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận, nhưng anh không mấy may tự hiểu.

Anh bực bội nóng nảy ngồi vào trong xe, giật mạnh ngăn kéo đặt đĩa nhạc, muốn mở âm nhạc làm dịu tâm trạng của mình, đập vào mặt là mấy chiếc đĩa nhạc thịnh hành do Giang Bạch Lộ mang đến vài tuần trước.

Người đàn ông âm thầm chửi thề thô tục, lấy vài cái đĩa ra và ném chúng vào trong hộp đựng găng. Anh thô bạo tìm kiếm đĩa nhạc vi-ô-lông trong chiếc hộp nhỏ này, lục tung lên nhưng lại phát hiện toàn bộ đĩa nhạc đều là các bài hát tiếng Trung phổ biến những năm gần đây. Động tác của anh tạm ngừng, cuối cùng nhớ ra rằng anh đã ngừng nghe những đĩa nhạc thuần túy này cách đây vài năm.

Gần như bị Giang Bạch Lộ làm cho tức giận đến mức ký ức đảo điên. Sầm Qua nhú chặt đầu lông mày, đàn áp cơn giận của bản thân, bình thần khởi động xe hơi rời khỏi trung tâm thành phố, chạy thẳng đến khu biệt thự trên đồi phía đông thành phố.

Chín giờ tối, anh đưa con chó Alaska vào căn biệt thự của gia đình. Vừa khéo gặp Sầm Hỉ cuối tuần trở về ở, cậu ngồi trong phòng khách cùng với quần gia xem chương trình tìm kiếm tài năng rất nổi tiếng gần đây. Sầm Qua trả chó cho quần gia, gờ tay kia lên, ném túi giấy vào trong lòng Sầm Hỉ, xoay người bước lên tầng trên.

Sầm Hỉ nhận ra tâm trạng Sầm Qua không tốt, mừng hóm ôi đôi giày thể thao của bản thân. Vốn không muốn chọc vào đối phương, nhưng mở túi giấy ra thấy món quà nho nhỏ bên cạnh hộp đựng giày thì cậu ngăn người, lúc phục hồi lại tinh thần đã vô thức mở miệng gọi Sầm Qua: “Anh ơi.”

“Có chuyện gì?” Sầm Qua quay đầu lại, nét mặt dường như đang ủ rũ.

Sầm Hỉ ngay lập tức dần nụ cười toe toét trên mặt xuống, giơ hộp quà trên tay lên, khô khan hỏi: “Anh bỏ quên... khay măng sét?”

Không hỏi còn tốt, một lời của cậu thốt ra, không biết giữa sáu chữ đó có chữ nào giảm phải baimin không, không chỉ không làm cho sắc mặt Sầm Qua hòa hoãn lại mà còn khiến ánh mắt dõi theo cậu của đối phương u ám và kinh khủng hơn.

Sầm Hỉ rụt cổ, kiên trì hỏi tiếp: “Không, không phải của anh ạ?”

Sầm Qua lặng lẽ nhìn cậu một lát, hầu hết nhẹ nhàng chuyển động, cong môi cười khẩy, “Là của anh, bây giờ tặng cho em rồi đó.”

Sầm Hỉ: “...”

Vài ngày liên tiếp, áp suất không khí lạnh quanh người Sầm Qua không hề tiêu tan. Nhân viên trong công ty cảm thấy bất an, làm việc gì cũng thấp thỏm dè dặt, chỉ sợ không cẩn thận làm mất lòng ông chủ.

Trước đó Sầm Qua chỉ cho rằng khuôn mặt và mồm miệng của Giang Bạch Lộ khiến anh phiền lòng. Tuy nhiên, hơn nửa tuần trôi qua, anh mới nhận ra rằng sự khó chịu trong lòng anh không hề giảm bớt. Anh gắt gỏng, nóng nảy không ngớt, nhưng không thể tìm được nguồn gốc của kíp nổ đang kích thích tâm trạng mình, tính khí càng trở nên thất thường, không thể đoán trước.

Cho đến tối thứ năm hôm đó, một số CEO của các công ty thường hợp tác với nhau tụ họp chơi bài ở câu lạc bộ cao cấp. Anh đồng ý lời mời, thiếu hăng hái ngồi hút thuốc ở quầy bar.

Có một tay chơi lão luyện ôm tình nhân nhỏ ngồi xuống phía sofa đối diện anh, phô trương vênh vang nắm tóc cậu người mẫu, ấn mặt đối phương xuống đống quần đã mở khóa của anh ta.

Sầm Qua hơi nheo mắt lại, rốt cuộc mơ hồ túm được ngòi nổ trong lòng.

Phương thức ở chung với bạn giường không nên giống như cách anh đối xử với Giang Bạch Lộ.

Giả sử những hành động vô cùng thân mật lúc trước của anh khiến Giang Bạch Lộ ảo tưởng, đến mức làm cho cậu bật ra những lời nói vô lý và buồn cười đó trên đường cái, anh không ngại để Giang Bạch Lộ tỉnh táo lại.

Sầm Qua lấy điều thuốc trên môi ra, lơ đãng phun ra một vòng khói đẹp. Trong làn khói thuốc lơ lửng lơ, anh rũ mắt xuống, vẽ mặt lạnh nhạt mở khung gửi tin nhắn của giao diện SMS.

Ba mươi giây sau đó, Giang Bạch Lộ ngồi đối diện Tần Nhất Hành nhận được tin nhắn đầu tiên mà Sầm Qua gửi đến sau ngày anh cụt hứng bỏ về hôm ấy: “Tối nay cậu qua đây, nếu không, chấm dứt quan hệ, sau này khỏi cần đến nữa.”

Giang Bạch Lộ trầm lặng hồi lâu, khóe môi nhếch lên chế giễu chính mình: “Thua sạch rồi.”

Tần Nhất Hành không hiểu nguyên do, “Cái gì?”

Giang Bạch Lộ cười nhạt giải thích: “Trách tôi nhất thời xung động, có chút sốt ruột, tôi công phá hỏng một thế bài đẹp, mất tất cả các chip.”

Tần Nhất Hành tỏ ra ngạc nhiên, “... Cậu bắt đầu đánh bạc từ bao giờ thế?”

Giang Bạch Lộ quay mặt sang chỗ khác, cười nhưng không trả lời.

Tần Nhất Hành không còn gì để nói, “Thua sạch chip mà cậu còn cười được...”

Cùng lúc đó, những chiếc xe ô tô ngoài cửa sổ từ trong bóng tối chậm rãi chạy qua, đèn pha sáng chói phía trước xe hơi vụt qua lớp kính, ánh mắt Tần Nhất Hành dừng trên mặt Giang Bạch Lộ, giọng nói chợt im bặt.

Hắn tinh tường thấy được, ánh sáng ảm đạm trong con người Giang Bạch Lộ, nụ cười chẳng hằn lên đáy mắt.

—

Tiểu Giang: Thua sạch rồi, cho tôi thêm tiền nữa đi.

35. Chương 35

Giang Bạch Lộ đứng hẹn đi đến.

Sầm Qua cầm thuốc lá đứng ở phía trước cánh cửa chờ cậu, ánh mắt nhìn cậu giống hệt như lần đầu tiên họ gặp mặt.

Giang Bạch Lộ từ trong thang máy bước tới, Sầm Qua quay người lại ấn đầu lọc thuốc lá cháy gần hết vào gạt tàn trên tủ giày, nhàn nhạt mở miệng: “Nếu cậu vẫn muốn duy trì mối quan hệ trước đó với tôi, thì tôi có thể coi như chưa từng nghe thấy những lời cậu nói vào buổi tối ngày đó.”

Khách quan mà nói, Giang Bạch Lộ là bên theo đuổi, Sầm Qua thuộc bên được theo đuổi. Điều này có nghĩa là cả hai không ngang hàng.

Từ đầu đến cuối, Sầm Qua chiếm ưu thế trong mối quan hệ này, Giang Bạch Lộ phải rất thụ động và cần phải thể hiện một mức độ vâng lời nhất định.

Ít nhất vào lúc này, cậu cần nó.

Cho đến bây giờ Giang Bạch Lộ chưa bao giờ là người nhất định phải chiếm phần thắng mới thôi, cậu bình tĩnh gật đầu, “Có thể.”

Sầm Qua nghe thấy thế, buông mắt yên lặng nhìn cậu một lát, giống như đang đánh giá độ tin cậy trong lời nói của cậu, nhưng cũng giống như sững sờ vì phản ứng không chút do dự của cậu. Một lát sau đó, anh mới nghiêng người lùi ra sau một bước, khẽ hất cằm ý bảo cậu tiến lên.

Giang Bạch Lộ chú ý đến thay đổi rất nhỏ của người đàn ông.

Cậu vào phòng tắm tắm rửa, đối phương không nói không hỏi mà ngồi trong phòng sách xử lý công việc. Cậu tắm xong quần áo khoác tắm gỗ cửa phòng đọc sách, anh chẳng thèm quay đầu lại, giọng điệu giải quyết công việc chung mà bảo cậu trở về chờ trong phòng ngủ. Giang Bạch Lộ xoay người rời khỏi, đi qua chiếc giường đã lâu không có hơi người, thoáng liếc mắt thấy ga trải giường sạch sẽ và một chiếc chăn xếp ngay ngắn trên đệm giường mới tinh.

Năm phút đồng hồ sau, Sầm Qua hờ hững đẩy cửa bước vào, cởi áo choàng tắm trên người, đẩy mạnh cậu vào trong chăn, sau đó hôn môi cậu, tiến vào cậu. Hai người làm tình mãnh liệt và hòa hợp giống như lúc trước, mùi mồ hôi và tinh dịch hòa quyện vào nhau, môi lưỡi và nước bọt đan xen quần quýt. Không phân biệt ai với ai, cũng mặc kệ đất trời mù mịt.

Làm đến nửa đêm thì chấm dứt, Sầm Qua khom lưng nhặt áo choàng tắm rớt trên đất đưa cho cậu, muốn mở miệng nói gì đó. Giang Bạch Lộ đẩy áo choàng tắm ra, cơ thể trần truồng bước xuống giường, đi về phía phòng tắm.

Một lát sau, tiếng nước tí tách từ phòng tắm truyền ra. Sầm Qua ngồi trên giường, ánh mắt rơi xuống cánh cửa kính mờ ở cuối phòng ngủ, cau mày thật chặt.

Giang Bạch Lộ đóng vòi hoa sen, bước ra, quay người lấy quần áo vắt ngang trên lưng ghế dựa mặc vào.

Sầm Qua liếc nhìn cậu: “Cậu lại chưa ăn tối?”

Giang Bạch Lộ trả lời anh: “Ăn rồi.”

“Ăn tối rồi sao muộn thế còn đi ra ngoài?” Sầm Qua thu lại ánh mắt đang lướt trên tấm lưng trần bị chiếc áo che phủ của cậu, cười nhạo một tiếng, “Cậu không ngủ được, bảo vệ trực ca đêm ở cổng còn muốn ngủ.”

Giang Bạch Lộ mặc xong quần áo, xoay người qua, vẻ mặt tự nhiên đối diện anh, “Tôi phải về thôi.”

Động tác vén chăn của Sầm Qua khê khựng lại, bàn tay nắm mép chăn cũng vô thức siết chặt, nhưng bản thân anh không hề nhận ra, chỉ trầm giọng hỏi: “Mười hai giờ đêm rồi cậu quay về thế nào?”

Giang Bạch Lộ cúi người cầm điện thoại di động đặt ở đầu giường, giọng nói cực kỳ thản nhiên: “Bắt taxi.”

Ánh mắt Sầm Qua sắc bén quét về phía cậu, nét mặt bình tĩnh trước khi cơn bão xuất hiện. Một lúc lâu sau, anh không giận mà còn cười rộ lên, “Giang Bạch Lộ, cậu đang thử tôi sao? Lẽ nào cậu không hiểu lời nói của tôi?”

“Tôi đồng ý lên giường với cậu.” Anh lặng lòng bổ sung, “Không hề đồng ý yêu đương với cậu.”

“Như anh đã nói” Giang Bạch Lộ tiếp lời anh, “Anh không muốn yêu đương với tôi, vậy thì chúng ta không nên ngủ chung giường như một cặp đôi đang yêu nhau tha thiết.”

Cậu đi tới bên giường, nhấc một chân lên và quỳ lên chiếc chăn mềm mại, một tay nhẹ nhàng vịn vai Sầm Qua, nghiêng đầu, di chuyển một cách trơn tru và tự nhiên hôn lên hình xăm cá voi đại dương màu xanh tuyệt đẹp ở trên lưng Sầm Qua, “Ngài Sầm, từ giờ trở đi, như ý nguyện của anh.”

Giang Bạch Lộ đứng dậy, lùi ra sau, khẽ mỉm cười với người đàn ông ngồi trên giường, nhẹ giọng hứa hẹn: “Tôi thích anh, vì vậy tôi làm theo quyết định của anh. Từ hôm nay trở đi...”

Cậu rũ mắt, chân trần bước ra khỏi phòng ngủ, “Chúng ta không yêu đương, chỉ làm tình.”

Người phía sau chẳng hề có phản ứng, Giang Bạch Lộ chậm rãi cất bước, tiếng hít thở cũng nhẹ nhàng chậm xuống, trái tim trong lồng ngực lại phát ra tiếng đập dữ dội như trống đánh.

Đi ngang qua chiếc gương thật dài, cậu không tìm được mà nín thở, ngược mắt nhìn lên. Sầm Qua trong gương cứng đờ người, giống như bị người dùng gậy đánh vào đầu, vẻ mặt vô cùng xấu xí.

Đầu vai kéo căng của Giang Bạch Lộ ung dung buông lỏng. Ván bàn tuy tệ hại, nhưng vẫn còn chỗ cho một sự chuyển biến.

Về phần tiền đi taxi, sẽ tìm Sầm Qua hoàn tiền sau.

36. Chương 36

Sầm Qua cứ tưởng Giang Bạch Lộ nói dối, ban đêm dè dặt xuống giường mạnh bạo làm, sau đó thản nhiên dựa vào đầu giường, lạnh lùng nhìn Giang Bạch Lộ tắm rửa xong rồi tự động rời khỏi. Ánh mắt mấy lần lướt qua khuôn mặt cậu, giống như một vị phụ huynh xử lý một đứa trẻ con bướng bỉnh, không buông tha bất kì một chuyển biến nhỏ nào trên mặt cậu.

Chỉ chờ lúc cậu mất kiên nhẫn.

Tuy nhiên, Giang Bạch Lộ còn bình tĩnh và nhẫn nại hơn anh đánh giá nhiều. Người bình thường từ xa xỉ xuống tiết kiệm thì khó, sướng quen rồi khổ không chịu được, nhưng Giang Bạch Lộ chưa từng than vãn một câu, cũng chẳng bao giờ nhờ Sầm Qua đưa cậu về nhà. Cho dù Sầm Qua để ý đến hay không, nửa đêm về đến nhà, cậu đều đúng hạn gửi tin nhắn cho đối phương.

Tuy nhiên, lúc đi ngang qua ngoài cửa, thoáng nhìn lại chiếc giường chỉ có một chiếc đệm, cậu giả vờ nghi hoặc hỏi: “Mấy ngày trước thấy bên trong phòng sách rải đệm, bạn anh đến ở à?”

Đổi lấy là cái nhìn lạnh lùng và khuôn mặt đen đi của Sầm Qua, anh trách mắng: “Nhìn lung tung cái gì, còn không qua đây?”

Giang Bạch Lộ cởi giày leo lên giường nhưng không nằm xuống ngay lập tức, cũng không ngồi bên đùi Sầm Qua, mà cậu dựa ở đầu giường tự mình chơi điện thoại di động.

Sầm Qua ngược mắt lên và thúc giục cậu.

Giang Bạch Lộ qua loa có lẽ ừm một tiếng, con mắt vẫn tập trung, trước sau không rời khỏi màn hình điện thoại di động.

Sầm Qua lười dùng miệng lưỡi, đuổi thẳng cánh tay cướp lấy chiếc điện thoại trong tay cậu, rũ mắt nhìn màn hình, một dòng trạng thái tin tức mới tuyên bố phát lệnh truy nã của cảnh sát địa phương đập vào mặt. Động tác chạm vào phím khóa màn hình của người đàn ông khựng lại, anh vô thức nhìn vào nội dung weibo thêm vài lần nữa.

Giang Bạch Lộ nghiêng người qua, cảm tự nhiên đặt lên đầu vai rắn chắc và cứng rắn của đối phương, bổ sung một câu: “Hình như cách đây vài ngày có một vụ giết người cướp của ở trung tâm thành phố, hiện nay hung thủ vẫn đang lẩn trốn.”

Sầm Qua không mấy may dao động đẩy mặt cậu ra, cảnh cáo cậu một câu: “Nhớ kỹ những lời cậu nói, đừng làm những hành động nhầm chán đó với tôi.”

Nói xong, anh ném điện thoại di động của Giang Bạch Lộ lên đầu giường, tắt đèn ngủ, dựa theo ánh trăng mỏng manh chiếu xuyên qua khe hở giữa rèm cửa sổ, thuận thực cởi quần áo cậu.

Giang Bạch Lộ cực kỳ phối hợp giờ tay chạm vào ngực và bụng dưới của đối phương, không mất nhiều thời gian, kèm theo tiếng rung nhẹ của chiếc giường lớn, hơi thở gấp gáp vang lên trong bóng tối, ánh trăng rơi xuống bức tường, tạo nên những hình ảnh lắt lư và nhấp nhô chông chéo lên nhau.

Mười một giờ ba mươi phút tối, Giang Bạch Lộ đúng giờ rời khỏi nhà Sầm Qua. Tiếng đóng cửa truyền vào, Sầm Qua giật ngán kéo ở đầu giường ra, lấy bật lửa và bao thuốc lá, châm một điếu thuốc và kẹp giữa ngón tay. Anh đứng dậy đến phòng sách mà ngồi xuống, mở máy tính xách tay vẫn chạy sau vài tiếng đồng hồ chưa tắt máy, bắt đầu duyệt báo cáo công việc cấp dưới ở công ty gửi đến.

Đây không phải là sau khi lên giường với Giang Bạch Lộ nên phải tăng ca xử lý công việc. Ít nhất một tuần trước đây, hai người làm tình xong, đều trực tiếp đắp chăn nằm ngủ.

Từ khi Giang Bạch Lộ không ngủ lại nhưng vẫn kiên trì nhắn tin cho anh mỗi tối sau khi trở về nhà, mặc dù hầu hết thời gian Sầm Qua quá lười chẳng buồn mở ra xem, nhưng anh chưa từng phát giác bản thân đã tạo thành thói quen đứng dậy làm việc một giờ sau khi đối phương rời đi.

Về điểm này, ngay cả người đàn ông cũng cảm thấy không thể hiểu nổi.

Chỉ là tối nay, thời gian trôi qua dài đằng đẳng, những mẫu thuốc lá trong gạt tàn đã cao gần gấp đôi so với trong quá khứ, chiếc điện thoại di động mà anh ném ra rìa không hề nghe thấy bất kì tiếng động nào.

Cuối cùng, sự kiên trì của Sầm Qua cạn sạch, nắm lấy chiếc điện thoại di động nằm úp sấp trên mặt bàn, con người nhìn vào màn hình khóa di động khếch đại lên rồi đột nhiên ngưng tụ.

Tại thời điểm này, thời gian trên điện thoại di động hiển thị một giờ sáng, trễ hơn ba mươi phút so với thời điểm tin nhắn văn bản nhận được tối qua, không có bất kì lời nhắc tin nhắn chưa đọc nào trên thanh thông báo.

Anh vô thức hướng ánh mắt về phía máy vi tính, thoát khỏi phần mềm văn phòng, nhìn vào thời gian hiển thị trên thanh công cụ phía dưới góc phải màn hình.

Vẫn là một giờ sáng.

Trong đầu không tự chủ được hiện lên nội dung tin tức Weibo trên điện thoại di động của Giang Bạch Lộ, đầu ngón tay Sầm Qua khẽ động đây, nhấn vào hộp chứa tin nhắn. Điểm tròn màu đỏ nhắc nhở tin nhắn chưa đọc rõ ràng dừng phía trên bên trái tên của Giang Bạch Lộ. Đường cong hơi sít chặt bất giác nổi lông vài phần, anh mở tin nhắn chưa đọc của Giang Bạch Lộ ra.

Nhưng một giây sau, thấy rõ ngày nhận tin nhắn, anh cau mày –

Đó là tin nhắn chưa đọc gửi từ buổi sáng hôm qua.

Người đàn ông chợt đứng dậy, chiếc ghế xoay bên dưới tạo ra âm thanh ầm ập trên nền nhà. Sầm Qua phục hồi tinh thần, bình thần buông điện thoại di động xuống, xoay người bước vào phòng tắm, mở vòi nước phía trên bồn rửa mặt, khoát nước lên mặt. Sau đó anh nâng cằm lên, liếc mắt nhìn người phía trong cái gương.

Người đàn ông bên trong gương cũng ngước mắt lên, trong con ngươi màu hổ phách đẹp đẽ không có bất kì dao động và tâm tình gì. Sầm Qua gơ tay trát kem cạo râu lên cằm, mở dao cạo tự động, lơ đãng đẩy theo đường cong của chiếc cằm.

Đẩy lên phần giữa quai hàm, anh cúi kính nhắm mắt, tắt dao cạo râu ném vào trong bồn rửa mặt, kéo chiếc khăn mặt ẩm ướt treo bên tường xuống, lau sạch kem cạo râu. Anh xoay người vào trong phòng sách, cầm điện thoại di động gọi điện cho Giang Bạch Lộ.

Giai điệu bận rộn trong điện thoại di động vừa vãn vang lên mười hai lần, sau đó cuộc gọi kết thúc...

Điện thoại không có người nghe.

Liên tục ba cuộc gọi nhỡ, đều không có ai nhận. Hàm dưới của Sầm Qua căng ra, vẻ mặt hơi trầm xuống, anh nhìn chằm chằm vào danh sách cuộc gọi trên điện thoại, nhặt quần áo đã lấy sẵn trước khi tắm rửa mà mặc vào, nắm lấy chiếc chìa khóa xe ô tô trên tủ giày và đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau khi xuống dưới đi được một quãng, anh mới nhớ ra, anh không biết địa chỉ cụ thể của nhà Giang Bạch Lộ. Sầm Qua vừa bước nhanh qua phòng an ninh vẫn sáng rực đèn vừa tìm số điện thoại của Dự Quân Lân. Điện thoại di động mới đưa lên tai, một tiếng nói từ bên cạnh truyền tới –

“Anh đi đâu vậy?”

Sầm Qua bỗng dừng ngừng bước, ấn nút dừng cuộc gọi, bất chợt quay đầu lại, không nói một lời mà nhìn chằm chằm vào chàng trai đứng cách vài bước đang bê chiếc hộp thức ăn khuya trong tay, làn môi hơi mỏng của anh mím thành một đường thẳng tắp.

Giang Bạch Lộ bị anh nhìn, cậu sửng sốt, đặt bữa ăn khuya lên bệ cửa sổ của phòng an ninh, lặp lại nội dung câu nói vừa rồi: “Đã muộn thế này, anh muốn đi đâu?”

“Cậu không biết sao?” Sầm Qua mở miệng hỏi, lồng ngực phập phồng dữ dội trong chớp mắt, anh bước nhanh về phía cậu, gần như thô lỗ dứt tay vào túi quần cậu, móc điện thoại di động của cậu ra, chỉ vào màn hình chiếc điện thoại để chế độ im lặng hiển thị ba cuộc gọi nhỡ, ánh mắt sắc bén, hỏi: “Cậu không biết tôi muốn đi đâu sao?”

Giang Bạch Lộ nhấp môi, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh muốn đi tìm tôi?”

Sầm Qua mím môi không trả lời.

Giang Bạch Lộ không hề chớp mắt nhìn anh, “Tại sao anh muốn đi tìm tôi? Bởi vì anh lo lắng cho tôi sao? Nhưng mà tại sao anh phải lo lắng cho tôi? Bởi vì những buổi tối trước đây tôi đều gửi tin nhắn báo bình an cho anh, nhưng chỉ mình ngày hôm nay không gửi?”

Giang Bạch Lộ bước một bước về phía trước, biểu cảm ôn hòa và bình tĩnh, ánh mắt trong suốt giống như nhìn thẳng vào sâu bên trong con người màu hổ phách, “Nhưng anh không bao giờ trả lời tin nhắn của tôi, thậm chí cho đến bây giờ anh vẫn không thèm mở ra đọc phải không?”

Sầm Qua cong môi, lảng tránh những câu hỏi của cậu, nhưng anh lại lộ ra một cái nhìn mỉa mai, “Cậu chơi tôi.”

Người đàn ông giơ tay ra cổ sức nắm cổ tay áo của cậu mà nâng lên, nét mặt hiện ra vẻ tức giận, “Giang Bạch Lộ, cậu đừng nắm lần bảy lượt động chạm đến vạch ranh giới của tôi.”

“Tôi không có năm lần bảy lượt động chạm đến vạch ranh giới của anh. Nếu như anh không hạ thấp vạch ranh giới của anh trước mặt tôi.” Cậu khẽ nhún mày, càng ngày đôi mắt dường như càng tỏa ra sự dũng cảm, mơ hồ có ánh sáng trắng lóe lên, “Làm sao tôi có thể có cơ hội lần thứ hai, thậm chí là lần thứ ba đụng chạm vào vạch ranh giới của anh?”

“Sầm Qua, con người dễ bị chiều hư.” Những đốm sáng trong đôi mắt Giang Bạch Lộ chậm-chậm tụ lại, “Nhưng nếu anh không chiều tôi, tôi cũng sẽ không tham lam vô độ, đòi hỏi càng nhiều.”

Đôi đồng tử của người đàn ông hơi co lại, nhìn cậu với vẻ mặt trống rỗng, giống như từ chối hợp tác, cũng giống như đang chết lặng người.

Giang Bạch Lộ hơi nâng mặt lên, ánh mắt dịu dàng mà mềm mại, nhưng lời nói ra lại xuyên thẳng vào tim: “Cho nên buổi tối ngày hôm đó, anh tức giận là bởi vì tôi tự ý dắt chó ra ngoài, hay bởi vì tôi và người khác ăn cơm ở nhà hàng tình nhân?”

Hầu hết người đàn ông hơi chuyển động, giọng nói lạnh lẽo của anh ẩn chứa chút tức giận: “Tôi đã nói chuyện này rồi, cậu không nhớ nổi sao?”

Giang Bạch Lộ rũ mi mắt, tựa như con cái bị phụ huynh trách mắng, nét mặt vâng lời nhưng miệng vẫn phản đối: “Sầm Qua, những lời nói đó của anh chẳng đáng tin chút nào hết. Con chó của nhà anh, thấy anh cũng không vui vẻ và thân thiết như khi thấy tôi. Chưa kể...”

Lòng cậu giống như một tấm gương, “Chưa kể anh cũng chẳng thích chó.”

“Cho nên” Dường như muốn che giấu sự khẩn cấp và bối rối của trái tim mình, Giang Bạch Lộ nở nụ cười, nhưng không giấu đi sự mong đợi trên khuôn mặt, “Anh thật sự không thích tôi sao?”

37. Chương 37

Về mặt Sầm Qua hơi cứng lại.

Ánh mắt của Giang Bạch Lộ dường như có ma thuật không thể nói rõ, hút anh vào đôi ngươi hệt như ánh sao dưới đáy biển của cậu. Không thể dời mắt, thậm chí những lời nói diều cợt và bác bỏ nhẹ tựa lông hồng cũng không thể bật ra khỏi miệng.

Không khí một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Dường như có thể nghe thấy tiếng chuyển động của kim giây đồng hồ báo thức văng vẳng bên tai, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay Giang Bạch Lộ, trái tim cậu dần dần chìm xuống đáy.

Sau một thời gian dài, cậu cong khoe môi, thu hồi tầm mắt đầu tiên, bắt đầu nảy sinh ý nghĩ chùn bước mà rũ mắt xuống. Khi ngược mắt lên thì, sự đợi chờ và niềm vui trong mắt đã hoàn toàn tan biến, thậm chí giống như chúng chưa từng xuất hiện.

Sầm Qua bị ánh mắt nặng nề khác với bình thường của Giang Bạch Lộ đâm vào. Trung tâm trái tim nổi lên chút tê dại, giống như mặt nước rung động một vòng rồi khuếch tán ra, cuối cùng bao phủ toàn bộ tâm thất dày đặc không một kẽ hở.

Người đàn ông vô cùng không thoải mái nhíu chặt lông mày, nhưng không hiểu được lý do bản thân khó chịu. Chỉ bởi suy nghĩ nông cạn mà anh vô thức quy hết cảm giác không khỏe này cho Giang Bạch Lộ, theo bản năng phủ lên trái tim một tấm áo giáp nặng, anh hờ hững mở miệng: “Chắc cậu không cần câu trả lời nữa. Thế nên bây giờ, cậu có thể đi.”

Giang Bạch Lộ thì thầm được thôi, giống như chân tay luống cuống, hoặc như là không thể kiên trì, hai tay buông lơi không chỗ sắp đặt ở hai bên người nhét vào trong túi áo khoác. Không hề biện giải và vân hồi, cậu im lặng xoay người, bước về phía cột đèn đường lẻ loi cô quạnh nơi xa xa. Mỗi một bước chân tựa như vượt qua đầm lầy đặc sệt, sức cùng lực kiệt.

Sầm Qua đứng yên tại chỗ, ý thức được bản thân nên quay người rời đi, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao dính chặt lấy bóng lưng cách anh vài bước chân, không thể thu hồi. Bộ giáp bên ngoài trái tim giờ đây nặng tựa nghìn cân, ép chặt ngực anh. Sự tê liệt lan tràn khắp mọi nơi bên ngoài trái tim, cuối cùng trầm trọng chuyển thành cảm giác nghẹt thở mơ hồ.

Tiếng bước chân tinh tế chậm rãi rời xa màng nhĩ, trong đêm tối có thể rõ ràng nghe thấy hơi thở nhịp nhàng. Giang Bạch Lộ nghỉ chân dưới cột đèn đường, cuối cùng xoay người lại liếc nhìn anh. Cả người cậu hòa vào ánh đèn mờ nhạt tầm tối, dường như cũng lây nhiễm sự cô độc. Ánh mắt giống như cất giấu điều gì đó, mà cũng giống như trống rỗng, không có gì hết.

Về mặt Sầm Qua ứ đọng trong chớp mắt Giang Bạch Lộ quay đầu lại. Mấy năm nay ở Sầm gia, việc người bên cạnh anh am hiểu nhất là đoán ý qua lời nói và nét mặt của anh, mà việc anh làm tốt nhất chính là không bao giờ thể hiện cảm xúc lên mặt.

Tại thời điểm này, khi anh không hề đề phòng, bị bất ngờ không kịp bảo vệ bản thân trước cái quay đầu đột ngột của Giang Bạch Lộ. Mặc dù không có gương, người đàn ông cũng vô cùng rõ ràng, biểu cảm trên khuôn mặt anh rất xấu xí bởi những cảm xúc dồn nén mạnh mẽ trong trái tim anh.

Anh áp chế cảm giác khó chịu gay gắt vào sâu trong lòng, thuận tiện khôi phục vẻ mặt thản nhiên như không, thậm chí còn giả vờ cong khóe môi, phác thảo rất nhiều bản nháp trong bụng. Anh chỉ chờ lúc đôi mắt của người kia bùng sáng hi vọng mà quay trở về, dùng giọng điệu chắc chắn đến chất vấn anh, có thể mỉm cười thông dong đối đáp.

Tuy nhiên, đời không như là mơ.

Giang Bạch Lộ không hề quay lại như trong tưởng tượng của Sầm Qua, thậm chí trên mặt cậu không xuất hiện bất kì nụ cười nào để có thể khiến anh nắm được nhược điểm. Cậu chỉ lặng im thu hồi ánh mắt, chậm rãi quay đầu bước đi.

Bộ giáp bất khả chiến bại của Sầm Qua cuối cùng đã sinh ra một vết nứt nhỏ.

Lòng ngực người đàn ông dữ dội nhấp nhô, sự giận dữ như những tia lửa bốc cháy dọc theo mạch máu trong mạch máu, gần như thiêu đốt con người của anh. Giữa cơn thịnh nộ, đau nhức kịch liệt cuộn cuộn lên.

Đầu óc trống rỗng, Sầm Qua bước nhanh theo dáng người dưới ánh đèn đường.

Anh bắt lấy cánh tay Giang Bạch Lộ từ phía sau, ép đối phương lên cột đèn đường. Sầm Qua cúi đầu ngậm đôi môi Giang Bạch Lộ, đồng thời hung hăng cạy mở hàm răng cậu mà càn quét, bộ giáp che phủ trái tim cũng rách te tua.

Người đàn ông dựa bên cổ cậu, giọng nói trầm khàn mà hung dữ: “Muốn yêu đương với tôi cũng có thể, bắt đầu từ giây phút này, hãy quên bạn trai cũ của em đi.”

Trả lời người đàn ông chính là nụ hôn càng thêm mãnh liệt của Giang Bạch Lộ.

Nhưng Sầm Qua bất thành linh bóp cằm cậu, dời đầu lưỡi ra khỏi miệng cậu. Giang Bạch Lộ nghi hoặc ngẩng mặt lên, nhướn mày lạnh lẽo hỏi anh.

Tâm trạng của Sầm Qua lạnh xuống, anh vuốt khóe môi, nhúu mày, “Em vừa ăn cái gì? Cả miệng toàn mùi thức ăn.”

Giang Bạch Lộ sững sốt, bối rối một lúc lâu cậu mới chớp mắt trả lời, “Đồ nướng.”

Sầm Qua: “...”

Giang Bạch Lộ: “Ồ quầy hàng đêm, năm đồng một xiên.”

Sầm Qua: “...”

“Rất khó ngủ sao?” Giang Bạch Lộ lùi lại một bước, hà một hơi vào lòng bàn tay, chớp mũi khịt khịt: “Takeaway Tiểu Lý gọi.”

Anh vặn mặt Giang Bạch Lộ sang một bên, không chút khách sáo nói: “Cách xa tôi một chút.” Cuối cùng, anh không nhìn được, nhắm mắt hỏi, “Tiểu Lý là ai?”

Giang Bạch Lộ ồ một tiếng, “Bảo vệ trực đêm.”

Người đàn ông nhếch môi cười nhạt, “Hơn nửa đêm tôi ra ngoài tìm em, em giỏi lắm, yên tâm thoải mái ngồi xõm trong phòng an ninh ăn bữa khuya với người ta.”

Giang Bạch Lộ không hề xấu hổ, cậu cong mắt lên, lầu bầu một câu: “Nói cái gì mà trai thẳng sắt-thép, nhưng tiếp nhận vai bạn trai rất nhanh.”

Sầm Qua bị cậu chen miệng, khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng quan sát cậu, gọi tên cậu: “Giang Bạch Lộ.”

Giang Bạch Lộ nhẹ nhàng đáp: “Có chuyện gì?”

Sầm Qua bình thản: “Tôi nghĩ em sắp trở thành tài năng quốc tế đầu tiên phá kỷ lục thế giới về thời gian yêu đương rồi.”

Giang Bạch Lộ: “Cái gì?”

Sầm Qua: “Một giây trước vừa kết thúc độc thân, giây tiếp theo đã bị đá bởi bạn trai hiện tại vì lời nói của em.”

Giang Bạch Lộ: “...”

“Nếu thế thì thật đúng là đáng buồn.” Cậu thoải mái trả lời, ôm eo Sầm Qua, dán vào người anh cố tình cọ xát, cậu ngẩng đầu nháy mắt với đối phương, “Như vậy, bạn trai đương nhiệm sắp sửa chia tay, bây giờ em tuyên bố, anh còn nợ em một trận bắn pháo chia tay.”

Sầm Qua: “...”

Giang Bạch Lộ buông anh ra trước, đi tới cửa khu phố, dùng thẻ ra vào bị Sầm Qua quên mất mở cửa cổng, sau đó cậu vịn khung cửa quay đầu thúc giục Sầm Qua mau vào.

Tiểu Lý đang ngồi ở phòng an ninh xem bộ phim sống chung với mẹ chồng, thò đầu ra khỏi cửa sổ, cười vui vẻ vẫy tay với Giang Bạch Lộ. Sau đó cậu ta lùi đầu về, tự nói thầm một câu: “Dăm bữa nửa tháng cãi nhau, tình cảm đúng thật là rất tốt.”

Nói lời tạm biệt với cậu bảo vệ trẻ tuổi trực ca đêm, Giang Bạch Lộ nhanh chóng tăng tốc đuổi theo người đàn ông đã đi xa mấy chục mét. Cậu mở bàn tay đan vào năm ngón tay của Sầm Qua, vô cùng tự nhiên dặt tay đối phương.

Thân hình Sầm Qua hơi nghiêng, vừa muốn rút tay khỏi tay cậu vừa thiếu kiên nhẫn mở miệng: “Hơn nửa đêm rồi còn dính như keo.”

Giang Bạch Lộ nghe thấy thế, vô thức ngẩng đầu quét mắt nhìn anh. Đường nét khuôn mặt người đàn ông trong bóng đêm dày đặc mơ hồ loáng thoáng thấy không rõ ràng. Trái tim Giang Bạch Lộ không chắc chắn, cậu ậm ừ cười nói: “Nửa đêm vắng hoe, không có ai nhìn, mới dễ dàng dính như keo đấy.”

Tuy nói thế nhưng cậu cẩn thận buông ngón tay ra, chậm rãi rời khỏi lòng bàn tay đối phương.

Sầm Qua dừng một giây, khó hiểu hỏi: “Ý em là, ban ngày tôi không thể cầm tay?”

Giang Bạch Lộ mỉm cười: “Đương nhiên là em không có ý đó, em chỉ muốn nói...”

Cậu khẽ ngược mắt, ngay cả lời giải thích cũng chưa kịp nói hết đã bị tiếng cười hừ của Sầm Qua cắt ngang. Giây tiếp theo, ngón tay thon dài mạnh mẽ của đối phương bỗng nhiên kẹp lấy đầu ngón tay đang rút lại của cậu, chặt chẽ nắm tay cậu, ngăn chặn toàn bộ đường lùi của cậu.

38. Chương 38

Hầu hết mọi người cần có một khoảng thời gian dài hoặc ngắn thích ứng hiểu rõ lẫn nhau khi mới bắt đầu yêu đương. Giang Bạch Lộ và Sầm Qua vừa rơi vào tình yêu, lại có thể nói là thuận buồm xuôi gió nước chảy thành sông, thậm chí bỏ qua giai đoạn yêu nhau cuồng nhiệt, trực tiếp đi thẳng vào xu hướng vợ chồng già chung sống đã lâu không thể quay đầu lại.

Với bối cảnh gia đình và mặt mày vóc dáng, nếu Sầm Qua muốn, nhất định không thiếu bạn giường. Nhưng nếu đề cập đến chuyện yêu đương, ngoại trừ thời kỳ trung học, anh chưa từng nghiêm túc yêu nhau với người khác. Cho nên từ đầu đến cuối anh không thể phát giác, hình thức ở chung của anh và Giang Bạch Lộ có gì không thích hợp.

Không gửi tin nhắn dư thừa nào trong ngày, buổi tối cuối tuần hẹn nhau ra ngoài ăn, Sầm Qua lái xe đến

cửa ga tàu điện ngầm gần công ty đợi cậu. Giang Bạch Lộ mở cửa ô tô bên ghế phụ lái khom lưng ngồi vào, Sầm Qua quay đầu nhìn cậu: “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Giang Bạch Lộ lơ đãng trả lời, cậu giơ tay gạt ngăn kéo đựng đĩa nhạc nhưng không thấy album nhạc pop cậu mua lần trước, nghi hoặc ngẩng đầu lên, “Album ca nhạc lần trước em tặng anh đâu?”

Sầm Qua gạt mình, nhớ đến vài tuần trước anh ném những chiếc đĩa đó vào hòm tạp vật, vẻ mặt tỏ ra không có gì để chống đỡ, từ ngữ không rõ ràng: “Cất đi rồi.”

Giang Bạch Lộ truy hỏi một câu: “Cất ở đâu?”

Sầm Qua nhú mày, “Hòm tạp vật ở gara.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu đóng ngăn kéo lại, mím môi im lặng không nói, rũ mi mắt chăm chú hí hoáy điện thoại di động trong tay cậu.

Thấy cậu rất lâu không đáp lời, Sầm Qua tắc lưỡi một tiếng, gõ vô lăng, nhướn mày, “Ai bảo em cùng người đàn ông khác đi ăn ở nhà hàng tình nhân.”

Người đàn ông càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, “Ăn thì thôi đi, còn dắt theo con chó của nhà tôi.”

Giang Bạch Lộ chột ngắc đầu lên nhìn anh.

Sầm Qua cong môi cười nhạt, “Sao vậy? Tôi nói sai chỗ nào sao?”

Giang Bạch Lộ gật đầu, giọng điệu qua loa có lệ: “Đúng, anh nói gì cũng đúng.” Cậu chỉ vào trang web đồ ăn ngon trên điện thoại di động, mỉm cười, con ngươi đen bóng lóe sáng, “Chúng ta đi ăn lẩu đi.”

Sầm Qua: “...”

Anh không chút nghĩ ngợi mà từ chối. Có lẽ bởi vì mẹ đẻ là người Mỹ, anh luôn nghiêng về khẩu vị của người phương Tây trong việc lựa chọn đồ ăn, đương nhiên rất ít khi anh đặt chân vào nhà hàng lẩu trong nước.

“Ăn cơm Tây đi.” Sầm Qua đổi câu chuyện, quay người lười biếng hỏi, “Em thích nhà hàng đồ Tây nào?”

Giang Bạch Lộ thẳng thừng, “Không thích nhà hàng nào hết.”

Nếu hiện tại cậu vẫn chưa theo đuổi được Sầm Qua, cậu sẽ đồng ý đi ăn cơm Tây mà không cần nghĩ ngợi gì. Ngay cả khi phải ăn cả tuần cơm Tây, cậu cũng không bận tâm chút nào. Nhưng bây giờ cậu và Sầm Qua đã là quan hệ yêu đương bình đẳng, tuy Giang Bạch Lộ thích đối phương, nhưng cũng không để bản thân phải chịu thiệt vì chuyện nhỏ nhặt này.

Cũng có thể nói rằng, không thỏa hiệp với chi tiết, không có nghĩa là tình cảm của cậu không đáng tin tưởng.

Giang Bạch Lộ nghiêng đầu nhìn đường cong sườn mặt sắc nét của Sầm Qua, chân mày khéo mắt cậu nhuộm nụ cười nhàn nhạt, giống hệt buổi ban đầu gặp mặt, tràn đầy nhiệt lượng và tình ái, sóng dậy không sợ hãi, nhưng chỉ cần có gió thổi qua, sẽ dập dờn bắt đầu khởi động.

Sầm Qua quay sang, đụng vào vẻ mặt lưu luyến không kịp thu lại của cậu. Anh bình thản trầm tư một lúc, ma xui quỷ khiến mở miệng: “Vậy đi ăn lẩu đi.”

Sau bữa tối, lái xe trở về Jade Garden, chiếc xe việt dã màu đen tắt máy ở bãi đỗ xe mờ tối và yên tĩnh, Sầm Qua rút chìa khóa xe ra, quay đầu muốn nhắc nhở Giang Bạch Lộ xuống xe. Nhưng thấy đối phương vẻ người tựa lưng trên ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt, hơi thở vừa nông vừa chậm.

Sầm Qua cúi người tiến đến, muốn giơ tay bóp mũi đánh thức cậu, nhưng khi đầu ngón tay tiếp xúc chớp mũi đối phương, anh rút lại, giúp cậu tháo dây an toàn. Khi ngẩng đầu lên, anh phát hiện cảm xúc mềm mại ấm áp rơi vào trên cằm anh.

Sầm Qua buông mắt nhìn xuống, đối diện với con mắt tinh táo của Giang Bạch Lộ. Anh nhướn mày, “Em giả vờ ngủ?”

Giang Bạch Lộ không trả lời anh, ngược lại giơ tay tắt đèn trong xe, thuận tiện ôm eo Sầm Qua. Trong bóng đêm, cậu ngửa mặt, dùng môi lần mò hầu kết trên cổ đối phương. Hôn từ hầu kết lên trên, cuối cùng chuẩn xác tìm được môi Sầm Qua.

Cậu khê cọ môi trên môi Sầm Qua, khi cậu mở miệng, luồng khí tinh tế từ trong miệng chui vào giữa làn môi đối phương. Giang Bạch Lộ đề thấp giọng nói, thì thầm hỏi: “Làm không?”

Sầm Qua khựng lại một giây, nhưng vẫn xách cổ áo của cậu đẩy cậu ra, vẻ mặt không mấy may dao động, thậm chí anh khê cười nói: “Em có biết bây giờ em giống cái gì không?”

“Giống cái gì?” Giang Bạch Lộ mỉm cười.

“Giống như một cái nồi lẩu hình người đi bộ.” Người đàn ông vỗ vỗ má cậu, tỏ ra ghét bỏ, “Nhanh đi ra tắm rửa đánh răng.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu hơi bất ngờ mím môi, hỏi lại: “Anh thật sự không làm?”

Sầm Qua vừa đặt một bước chân ra khỏi xe, không thèm quay đầu lại, “Tôi không làm cùng một người đầy mùi lầu.”

“Được thôi.” Cậu hơi mất hứng đẩy cửa xuống xe, quay lưng về phía người đàn ông, khẽ khànglầm bầm, “Anh vậy mà cũng có thể nhịn được.”

Sau khi hai người lên tầng, phân nhau ra vào phòng tắm đi tắm. Giang Bạch Lộ nằm ngâm người trong bồn tắm lớn một lát, hơi nước dày đặc lượn lờ trong phòng tắm làm cậu buồn ngủ, ngay lập tức nhớ đến tâm tư nổi dậy bất thành lĩnh ở trong xe lúc trước. Cậu thăm nghĩ tắm nhanh để lên giường đi ngủ, vội vã đứng dậy khỏi bồn tắm, kéo chiếc khăn tắm lau khô cơ thể, rồi mặc đồ ngủ bước về phía giường.

Vừa mới cởi dép lên giường, thậm chí không kịp xốc chăn lên, cặp chân vừa trắng vừa dài vẫn còn lác lư ở bên ngoài giường, mắt cá chân đã bị người trên giường túm lấy, khoe mắt cậu dường như vẫn thoáng thấy sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt trong đôi mắt Sầm Qua.

Cậu tỏ ra nghi hoặc xoay người lại, muốn xác nhận thêm thì phát hiện ánh mắt bình tĩnh khôngchút gợn sóng của đối phương nhìn qua, dường như ký ức một giây trước chỉ là bản thân không duyên cớ tự tạo ra. Tiếp theo, lời nói của Sầm Qua không hề nghi ngờ chứng minh thật sự chỉ do cậu nghĩ nhiều.

Người đàn ông buông bàn tay nắm cổ chân cậu ra, ngồi dậy thúc giục cậu: “Xuống giường đánh răng đi.”

Giang Bạch Lộ ừm một tiếng, ngồi ở trên giường cúi đầu tìm dép, không mảy may để ý, dù nét mặt người đàn ông rất bình thản tự nhiên, ngón trỏ và ngón cái của bàn tay buông lỏng đặt ở bên người kia khe khẽ dán lại, lẳng lặng vuốt nhẹ một chút.

Cậu xỏ dép, vừa mới bước vào phòng tắm, cầm bàn chải đánh răng, trét kem rồi cho vào miệng, thoáng nhìn vào bên trong gương, người đàn ông thân hình cao lớn đã không nhanh khôngchậm bình thản bước theo sát rồi tiến vào, đứng ở bên cạnh cậu, không hề thanh minh màchiếm mất một nửa không gian trước bồn rửa mặt.

Giang Bạch Lộ di chuyển bàn chải đánh răng, khuỷu tay cậu đánh thẳng lên cánh tay đối phương. Cậu quay mặt qua liếc mắt nhìn anh, dùng ánh mắt ý bảo Sầm Qua dịch sang bên cạnhmột chút.

Người đàn ông phớt lờ, thậm chí im lặng giơ cằm lên, ánh mắt chậm rãi lướt qua một cái bàn chải đánh răng khác ở bên trái chiếc cốc súc miệng đặt trên giá treo tường, cuối cùng rơi vào khuôn mặt trong gương của Giang Bạch Lộ.

Miệng Giang Bạch Lộ tràn đầy bọt trắng sữa, vẻ mặt không có gì để chống đỡ, cậu giơ tay rút bàn chải đánh răng kia ra, trét kem đánh răng lên, không quay đầu lại mà đưa sang phía bên cạnh. Hai người lặng lẽ đánh răng trước gương, trong không khí chỉ có tiếng lông bàn chải ma sát hàm răng nhỏ vụn

vang lên.

Ba phút sau, Giang Bạch Lộ lấy chiếc cốc bên phải xuống, đổ đầy nước, ngửa đầu cho vào miệng, súc sạch bọt kem đánh răng trong miệng rồi nhỏ vào bồn rửa. Cùng lúc đó, cái tay cầm chiếc cốc kia bỗng nhiên nhẹ đi, chiếc cốc trong tay cậu bị Sầm Qua lấy mất.

Cậu ngẩng đầu lên, không thấy rõ nét mặt đối phương, chỉ kịp thấy đối phương sử dụng cốc súc miệng cậu đã dùng qua, ngửa đầu uống một ngụm nước, sau đó khom lưng phun ra.

Giang Bạch Lộ ngăn người dờ ra tại chỗ, đợi Sầm Qua rửa sạch miệng đứng thẳng người lên, vể mặt cậu kinh ngạc chỉ vào chiếc cốc trong tay Sầm Qua, nói: “Đây là cốc của em.” Cuối cùng, cậu giơ ngón tay chỉ vào chiếc cốc còn lại trên giá, “Đây mới là cốc của anh.”

Sầm Qua trầm ngâm liếc mắt nhìn cậu một cái, “Thì sao? Tôi không thể dùng đồ của em?”

Giang Bạch Lộ rút ngón tay về, chậm rãi mở miệng: “Không phải, nhưng mà...”

“Em đã ngủ trên giường của tôi, tôi lại không thể dùng cốc của em sao?” Sầm Qua không để tâm, thúc giục cậu, “Lê mê cái gì? Còn không nhanh lau miệng sạch sẽ.”

Giang Bạch Lộ không hề di chuyển, không giải thích được mà nheo mắt lại. Cậu cảm thấy Sầm Qua lúc này không hiểu sao có chút khác thường, nhưng không thể nói rõ ra được, rốt cuộc là tại sao.

Thấy cậu không coi ai ra gì mà đứng ngốc tại chỗ, Sầm Qua tiêu sạch kiên trì nhú mày lại, thậm chí lười mở miệng, anh ném thẳng chiếc cốc vào bồn rửa, giơ tay trái phủ lên môi Giang Bạch Lộ.

Ngón tay trái hơi thô ráp từ khóe môi cậu nặng nề quét qua, kéo suy nghĩ của cậu trở về hiện thực. Ánh mắt Giang Bạch Lộ chuyển sang chiếc gương bên cạnh, thấy Sầm Qua chùi sạch một lớp kem đánh răng màu trắng sữa bên môi cậu, sau đó anh cúi đầu mở vòi nước, rửa sạch kem đánh răng trên ngón tay.

Giang Bạch Lộ sửng sốt, nhận thấy chút nồn nóng hấp tấp trong động tác rửa tay của đối phương. Cậu giơ tay túm lấy cánh tay Sầm Qua, mở miệng, khó khăn lắm mới bật ra được một từ: “Anh...”

Sầm Qua bất chợt đóng vòi nước trên bồn rửa mặt, bọt nước trong suốt vẫn lưu lại trên tay, thậm chí không để Giang Bạch Lộ có cơ hội nói một câu hoàn chỉnh, thuận tiện trở tay tóm lấy bàn tay phủ lên cánh tay anh, lôi Giang Bạch Lộ đặt lên trên bức tường bên cạnh chiếc gương, cúi đầu mãnh liệt hôn xuống.

Quả nhiên cảm nhận được hương bạc hà thơm tho giữa môi lưỡi của người kia.

Sầm Qua thỏa mãn trượt đầu lưỡi vào, hai chân ép chặt Giang Bạch Lộ lên tường không cho nhúc nhích, bàn tay từ bên hông luồn vào áo ngủ của cậu, thành thạo vén áo ngủ lên trên ngực cậu, cúi người chôn vào giữa cần

cổ trắng bóc của cậu mà cắn nát.

Cuối cùng, giữa khi vẻ mặt Giang Bạch Lộ mông lung nhất, anh đè thấp giọng nói, nhấn từ chữ một: “Tôi thật sự, suýt nữa không nhận nổi.”

39. Chương 39

Ngày cuối xuân đầu tháng tư, thời gian nghỉ ngơi thư giãn ở khu nghỉ dưỡng của Tần Nhất Hành trôi qua, khởi động một tháng nghỉ lễ mới. Hần mời Dự Quân Lân ăn bữa cơm, tùy ý đối phương dẫn đầu làm chủ, mang theo một nhóm con em nhà giàu.

Những tầng lớp gia đình quyền thế phía trên được chia thành các vòng tròn bên trong, mà thường là những vòng tròn bên trong đều cố định không biến đổi. Người bình thường muốn chen vào vòng quan hệ của những cậu ấm cô chiêu có tiền này không phải chuyện dễ dàng. Trong nhà có chút bối cảnh, đã vắt hết trí não chen chân vào đương nhiên sẽ không tự nhiên rời khỏi. Vì vậy, những người tụ tập trong hai tháng đầu năm nay là ai, hôm nay vẫn là họ.

Dự Quân Lân gọi điện thoại ngày hôm đó, Tổng Đường mới kết thúc kỳ nghỉ ở Bắc Âu, khoảng một hoặc hai tháng cậu ta chưa gặp mặt Sầm Qua, ngày đầu tiên về nước liền tìm người hỏi thăm tin tức gần đây của anh.

Hôm sau cậu ta được biết, nữ diễn viên mới đoạt giải thưởng Đông Vi mấy tháng trước từng bị cậu ta cố ý chèn ép, không hiểu sao lại có cơ hội hợp tác với tập đoàn họ Sầm, thậm chí không công được tập đoàn họ Sầm tặng hai quảng cáo làm người đại diện cho hai khu vực ở Châu Á.

Xâu chuỗi những manh mối trước sau với nhau, cùng các thủ đoạn trèo giường mà các ngôi sao nhỏ trong giới giải trí thường sử dụng, càng chứng minh suy đoán trong lòng Tổng Đường – Đông Vi đã bám được vào Sầm Qua.

Cứ thế, ngược lại Tổng Đường càng thả lỏng cảnh giác với tin tức Giang Bạch Lộ và Sầm Qua càng ngày càng thân thiết. Đầu tiên, không kể đến Sầm Qua là trai thẳng, trước đây Tần Nhất Hành có thể lợi dụng quan hệ bạn cùng phòng để dựa vào cây đại thụ tỏa bóng mát như Dự Quân Lân, Giang Bạch Lộ là bạn của Tần Nhất Hành, vật tù theo loài, hơn một nửa là đồng loại của Tần Nhất Hành, đơn giản chính là muốn nịnh bợ tập đoàn nhà họ Sầm, làm cho con đường kinh doanh nhà họ Giang trở nên suôn sẻ thuận lợi hơn một chút mà thôi.

Dự Quân Lân nói ngắn gọn thời gian trong điện thoại, hỏi cậu ta: “Đến không?”

Tổng Đường tựa ở sofa, bình thần lướt qua khuôn mặt của Đông Vi trong đoạn quảng cáo trên TV, ánh mắt tỏa ra sự lạnh lùng, “Đến chứ, nơi nào có Sầm Qua nơi đó sao có thể thiếu tôi.” Cậu ta dừng một chút, cười yếu ớt, “Gọi cả Giang Bạch Lộ nữa, tôi nghe nói, hai tháng này cậu ta và Sầm Qua rất thân thiết.”

Dụ Quân Lâm cúp điện thoại, lòng ngón tay vuốt ve mặt dưới của chiếc điện thoại di động màu đen, trong đầu chợt hiện lên cảnh tượng buổi sáng sớm cách đây hai tháng, ngày hôm đó trên hành lang khách sạn anh bắt gặp bạn của Tần Nhất Hành với đôi chân trần trụi lạng lẽ rời khỏi phòng Sầm Qua, đáy mắt anh lóe lên chút hứng thú nhàn nhạt.

Anh rời khỏi giao diện danh bạ điện thoại, lướt thẳng qua tên của đối phương mà gọi điện thoại cho Sầm Qua, đầu tiên nói chuyện tự hợp, sau đó thêm vào đôi câu về dự án đấu thầu của hai công ty. Cuối cùng, trước khi kết thúc cuộc gọi, anh đột nhiên nói ra một câu: “Lúc anh đến, mang theo Giang Bạch Lộ đi cùng đi.”

Sầm Qua từ chối cho ý kiến, nét mặt trầm ngâm như mây. Không kể đến Dụ Quân Lâm và Giang Bạch Lộ không có quá nhiều tiếp xúc, dù Dụ Quân Lâm thật sự muốn gọi Giang Bạch Lộ đi chơi, đáng lẽ phải gọi cho Tần Nhất Hành mới đúng.

Sầm Qua vút điện thoại di động lên đầu giường, rũ mắt liếc nhìn chàng trai đang nằm sấp trên người anh chơi điện thoại di động, “Giang Bạch Lộ, em muốn đề chết tôi sao?”

Giang Bạch Lộ nâng cằm khỏi khe ngực mờ nhạt của anh, liếc mắt nhìn vẻ mặt của người đàn ông, sau đó cậu cười tủm tỉm rồi quay đầu đi, dán mặt vào ngực đối phương, tiếp tục không xem ai ra gì mà nghịch điện thoại di động.

Sầm Qua chặc lưỡi một tiếng, hai tay áp má cậu, lần thứ hai ép cậu ngẩng mặt lên, “Em có nghe được nội dung cuộc gọi vừa rồi không?”

Giang Bạch Lộ nghĩ ngợi một chút, “Hẹn anh đi khu nghỉ dưỡng chơi hai ngày?”

“Em đi không?” Sầm Qua bóp cằm cậu, “Cậu ta bảo tôi mang theo em.”

Giang Bạch Lộ sững sốt, cậu lắc đầu, chậm rãi mở miệng: “Em không đi.”

Sầm Qua như mây ngạc nhiên, “Thật sự không đi?”

Giang Bạch Lộ cười rộ lên, “Thật sự không đi.”

“Vậy thì tùy em.” Sầm Qua liếc nhìn cậu một cái, sau đó cong khóe môi khẽ cười, “Nhớ kỹ lời em nói, đến lúc đó đừng xin tôi mang em đi cùng.”

Giọng điệu của Giang Bạch Lộ chắc chắn: “Đương nhiên.”

Nếu cậu đã bảo không đi, chủ đề này nên chấm dứt tại đây. Sầm Qua im lặng hồi lâu, dường như nhớ đến điều gì đó, anh hí mắt dò hỏi: “Chờng nào em và Dụ Quân Lâm có qua lại?”

Giang Bạch Lộ: “...”

“Chưa từng qua lại. Trừ phi...” Cậu tự hỏi vài giây, cảm thấy kì lạ mà nhún nhún vai, “Nếu như bạn của bạn thời thơ ấu cũng có thể xem là một loại qua lại.”

Sầm Qua nhìn chăm chăm vào Giang Bạch Lộ, giống như đang xem xét tính chân thực và độ tin cậy trong lời nói của cậu. Cuối cùng anh buông tay ra khỏi cầm cậu, hừ lạnh một tiếng, nói: “Không có là tốt nhất.”

Không có ngoại lực chống đỡ, Giang Bạch Lộ ngã mặt nói chuyện với người đàn ông có chút tổn sức, cậu vô cùng tự giác lặn khỏi người Sầm Qua, nhưng bởi vì dùng lực quá mạnh, cả người cuộn một vòng chần, suýt nữa rơi xuống giường.

May mắn Sầm Qua đúng lúc giơ tay chụp lấy cậu, kéo người từ mép giường trở về bên cạnh mình. Sầm Qua rút một nửa chăn từ người Giang Bạch Lộ đắp lên bụng anh, bắc ngang chân đặt lên chân của cậu, không cho cậu nhúc nhích. Cuối cùng, anh thẳng thắn cười nhạo, nói: “Tôi chưa từng gặp ai có dáng ngủ xấu như em.”

Giang Bạch Lộ ghen lời, bất mãn lắm lắm: “Em ngủ xấu chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng xấu.” Sầm Qua đè hai tay không thành thật phía dưới chăn của cậu, cười lạnh một tiếng, “Nếu không có tôi ôm em, ngủ đến nửa đêm chăn đã bị em cuốn mất dạng rồi.”

Giang Bạch Lộ chậm chạp ồ một tiếng, mở to mắt nhìn anh, “Sầm Qua.”

Sầm Qua ngược mắt lên, “Có chuyện gì?”

Chiếc chân duỗi ra dưới chăn của Giang Bạch Lộ chuyển động, cọ sát ga trải giường mà rút ra khỏi chăn, tiện thể gác lên chân của Sầm Qua. Hai cái đùi cong lên, kẹp cái chân kia của Sầm Qua chính giữa, cậu cố ý gập đầu gối, nhẹ nhàng va chạm làn da phía trong bắp đùi của đối phương, “Muốn ôm em ngủ, anh cứ nói thẳng là được.”

Sầm Qua: “...”

Người đàn ông đành phải kéo cậu ra khỏi chăn, ngồi dậy, có vẻ như tức giận mà cũng giống như không, dạy dỗ: “Chưa từng gặp ai da mặt dày như em.”

Giang Bạch Lộ rũ mi mắt thờ ơ ừm một tiếng xem như thừa nhận. Cậu bò thẳng ngồi lên đùi Sầm Qua, sau đó ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đối phương, nhẹ nhàng cong môi nói: “Thì sao? Anh không quen?”

Sầm Qua im lặng nhìn cậu một lát, không trực tiếp trả lời câu hỏi của cậu, chỉ dường như không hài lòng mà nheo mắt lại, ánh mắt anh trầm xuống, “Nói em một câu, em chẳng biết hỏi cái, còn được đăng chân

lân đàng đầu.”

Tựa như không biết cách quan sát nét mặt đoán ý người khác, Giang Bạch Lộ gật đầu đồng ý, nụ cười bên môi chậm rãi mở rộng, “Em được đàng chân lân đàng đầu thì thế nào?”

“Sao hả?” Sầm Qua không nể nang hỏi vặn lại, anh nhướn mày, giọng điệu lạnh lạnh đầy mạnh mẽ: “Đương nhiên là phải trừng trị.”

Giang Bạch Lộ nghe được những lời đó, không hề tỏ ra biết lỗi hay nao núng, thay vào đó nét mặt cậu lặng im cổ vũ, trắng trợn xê dịch lên trước, hay tay đỡ bấp đùi anh mà ngồi thẳng lên, vờ như ngoan ngoãn lại vờ như càn rỡ, chậm rãi nhả từng chữ, “Mỗi mắt mong chờ.”

Ánh mắt Sầm Qua tối lại, một tay bóp eo cậu, tay kia đỡ lấy gáy cậu...

Hai người bắt đầu hôn môi trong ánh ban mai.

Thứ sáu tuần sau, lần đầu tiên Giang Bạch Lộ không đến nhà Sầm Qua ngủ qua đêm.

Sáng hôm sau, khi Sầm Qua nhìn thấy Giang Bạch Lộ vô cớ xuất hiện bên trong khu nghỉ dưỡng, nhớ đến dáng dấp cười nói lắc đầu từ chối của Giang Bạch Lộ trên giường của anh mấy ngày trước, cùng với tuyên bố tuyệt đối không cần xin anh của Giang Bạch Lộ, anh bỗng chốc nhếch mép cười nhạt, “Tên nhóc lừa đảo.”

40. Chương 40

Trên thực tế, cuộc gọi của Tần Nhất Hành cho Giang Bạch Lộ còn sớm hơn điện thoại từ Dụ Quân Lâm mà Sầm Qua nhận được mấy ngày. Từ tháng trước, sau lần ăn cơm tối cùng Tần Nhất Hành, toàn bộ tâm tư của Giang Bạch Lộ đều dồn vào người Sầm Qua, còn Tần Nhất Hành lại bận rộn với công việc giám sát thu dọn chính đồn khu nghỉ dưỡng, hai người đã lâu không gặp mặt.

Chính về thế, khi Tần Nhất Hành gọi điện tới, căn bản không biết chuyện Giang Bạch Lộ đã bắt được trái tim Sầm Qua, hẳn cam đoan chắc chắn rằng, đến lúc đó cậu sẽ có cơ hội gặp được Sầm Qua.

Giang Bạch Lộ không hề giải thích, cậu cười tí mắt đồng ý lời mời của Tần Nhất Hành trước.

Tối thứ sáu, cậu đến khu biệt thự nghỉ dưỡng, trong khi đó gửi tin nhắn cho Sầm Qua, nói với đối phương buổi tối hôm nay cậu không qua nhà anh. Sau đó, cậu cùng Tần Nhất Hành đến một quán bar trong làng nghỉ dưỡng. Quán bar mới thuê một chàng ngoại quốc trẻ tuổi đẹp trai làm người pha chế rượu. Khi nhìn thấy Giang Bạch Lộ, anh chàng nhiệt tình huyết sáo, đẩy một ly cốc-tai năm màu sắc lên trước mặt cậu, thẳng thừng gửi ra lời mời: “Em là kiểu mà tôi thích, đêm nay đến phòng tôi nhé?”

Giang Bạch Lộ nhận lấy ly rượu, khẽ khàng lắc lư, ngẩng đầu lên tỏ ra tiếc nuối, “Vây rất lấy làm tiếc, anh không phải kiểu người tôi thích. Hay là, anh dạy tôi cách làm đồ uống được không?”

Người pha chế tỏ ra khoa trương: “Em có thể đừng không suy nghĩ gì cả mà đã từ chối lời mời của tôi thế không, còn mưu toan đòi học kỹ năng pha chế rượu độc nhất vô nhị trên thế giới từ chỗ tôi. Chàng trai Trung Quốc dễ thương ơi, em là người đầu tiên đấy.”

“Nhưng mà tôi thích.” Người pha chế rượu mở cánh cửa nhỏ bên trái quầy bar, nghiêng người mời cậu bước vào, “Bây giờ thậm chí tôi còn nghĩ, em càng thêm đáng yêu rồi.” Anh chàng bắt đầu lái nhải, “Em nên biết rằng, quầy bar của những người pha chế rượu như chúng tôi mà nói giống với Lamborghini mà nam giới yêu thích. Là sweetheart đầu tiên đặt chân vào quầy bar riêng của tôi, em hẳn phải cảm thấy vinh dự lớn lao.”

Về mặt Giang Bạch Lộ vẫn như thường, sống ở nước ngoài sáu năm khiến cậu chai lì quen thuộc với những lời trêu chọc đầu môi của mấy người da trắng cao to cường tráng. Cậu hăng hái ngồi trong quán bar đến nửa đêm, lúc trở lại phòng, đường chân trời đã nổi lên màu trắng bạc nhàn nhạt.

Giang Bạch Lộ nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ sâu, liên tục không biết gì về hình ảnh tianăng ban mai nhẹ nhàng ló rạng đến cảnh bầu trời rực sáng, sau đó chuyển dần sang chói rọi tỏa sáng mùa xuân đẹp tươi ngoài cửa sổ.

Có lẽ do gặp anh chàng điều chế rượu vào buổi tối khiến Giang Bạch Lộ mơ thấy cuộc sống đại học mấy năm trước ở nước Mỹ. Cậu đứng trên con đường có cây cổ thụ trăm năm cao chót vót, phía trước mặt là thư viện theo phong cách nhà thờ cổ xưa, những người da trắng tóc vàng ôm sách vở qua lại như thoi đưa, tốc độ nói tiếng Anh Mỹ nhanh và trôi chảy giống như trong kỳ thi tuyển sinh vào đại học tiến vào lỗ tai.

Giang Bạch Lộ mờ mịt xoay người lại, cảnh tượng trong tầm mắt bỗng chốc rách ra bong tróc từng mảng lớn. Thư viện cổ kính và đại lộ biến mất, thay vào đó là tầm nhìn và ánh đèn tối mờ trong quán bar, cùng với nam sinh con lai tóc đen đứng sau quầy bar lạnh nhạt nhìn về phía cậu.

Ngược lại với chàng pha chế rượu hay nói mà Tần Nhất Hành thuê đến, bạn trai cũ của cậu, có thể gọi là lạnh lùng ít lời. Chính vì thế, khi cậu hùng hồn thông báo với các người bạn của cậu, cậu và Chris đang hẹn hò, thậm chí không một ai tin rằng cậu là người được theo đuổi.

Giang Bạch Lộ trong mơ đứng ở quán bar nơi cậu và Chris lần đầu tiên gặp nhau, nhẹ nhàng thở dài, sau đó cậu chậm rãi mở mắt, thức dậy trong ánh nắng vàng rực nhuộm khắp căn phòng.

Cậu xốc chăn lên ngồi dậy, ngược đôi mắt chưa tan cơn buồn ngủ lên, nhìn chằm chằm bụi bặm lơ lửng trong ánh mặt trời, bỗng nhiên cậu phát hiện mùa mưa xuân đã rời khỏi một thời gian, dường như...

Không biết bắt đầu từ bao giờ, thời tiết chợt đẹp hơn.

Giang Bạch Lộ rời giường đi đến khu vườn dâu tây. Sau nửa giờ bứt dâu tây, mái tóc ngắn màu đen mềm mại mượt mà trở thành một mớ hỗn độn, đám tóc trên thái dương bù xù vểnh lên.

Ổng quần và ống tay áo dài trượt được xắn lên cao, xiên vẹo không kết cấu. Góc áo màu trắng dính đầy bùn đất màu đen và mảnh vụn cành lá xanh lục, một lớp mồ hôi mỏng bao phủ chớp mũi cậu.

Rất giống một sinh viên đại học ở độ tuổi hai mươi.

Một tay cậu cầm một chiếc giỏ tre nặng trĩu, đứng trước bát sứ rửa tay ngoài vườn. Cậu cúi người duỗi tay vào trong làn nước mát lạnh róc rách chảy ra từ ống tre, phía sau có tiếng người và tiếng bước chân chồng lên nhau từ xa đến gần, dần dần rõ ràng trong lỗ tai.

Giang Bạch Lộ rút cái tay kia ra, nhẹ nhàng vung vẩy. Nước bọt trong suốt hắt tung lên, cuốn vào trong gió xuân ẩm áp, phản chiếu ánh sáng rực rỡ màu sắc dưới ánh mặt trời chói lóa.

Cậu đứng thẳng dậy, cầm chiếc giỏ tràn ngập dâu tây đỏ mọng ướt át, xoay người nhìn về phía phát ra âm thanh, nhóm cậu ấm nhà giàu của Tần Nhất Hành ăn mặc quần áo chỉnh tề giờ tay nhấc chân đầy kiêu ngạo lững thững bước tới.

Người đàn ông lai tây có dáng người cao ngất giống như lần đầu tiên gặp mặt, thờ ơ rơi lại phía sau. Theo khoảng cách ngắn lại, nét mặt đẹp đẽ anh tuấn từng chút rõ ràng hoàn chỉnh hơn. Mãi đến khi đôi đồng tử màu nâu hổ phách nhìn thẳng qua.

Khuôn mặt của người bên cạnh anh vẫn như thế, vườn dâu tây phía sau cũng là vườn dâu tây ban đầu, Giang Bạch Lộ vẫn là Giang Bạch Lộ đó. Nhưng ánh mắt của Sầm Qua không còn hồ hởi và xa cách giống như lần đầu tiên gặp mặt mấy tháng trước.

Cậu không cầm điện thoại di động trong tay, nét mặt cũng không tỏ ra ngạc nhiên như khi mới nhìn thấy đối phương. Dưới đường nhìn trì trệ của Sầm Qua, cậu cười rạng rỡ giờ giỏ dâu tây của mình lên, giọng điệu nhẹ nhàng vui vẻ: “Ăn dâu tây không? Vừa mới hái xong.”

Buổi chiều vẫn mở bàn đánh bài như trước. Những cậu ấm còn lại chỉ cầm được một ít tiền ăn chơi hàng tháng mà gia đình chu cấp còn chưa đủ tư cách tham gia, cuối cùng bàn bài này chỉ có vài người nhóm Sầm Qua chơi mà thôi. Hai người phục vụ đứng ở hai bên trái phải, khi một người xóc bài, người còn lại cung kính đưa thuốc lá cho người chơi.

Sầm Qua lấy một điều thuốc rồi cắn trong miệng, ánh mắt liếc qua phục vụ sinh đang châm lửa cho Dụ Quân Lâm, bất chợt có người đặt một đĩa trái cây tinh xảo đẹp đẽ trước mắt anh. Sầm Qua không hề quay mặt, giọng nói mất tập trung: “Đặt trở lại đi.”

Đĩa trái cây được đặt trở về trên giá, nhưng người không có ý rời đi. Sầm Qua tỏ ra không hài lòng, quay đầu định nhấc cốc, nhưng lại đụng phải khuôn mặt thành thật ngoan ngoãn của Giang Bạch Lộ, lời tới bên mép chợt im bặt. Sầm Qua rũ mi mắt nghĩ ngợi một lát, dường như nhớ đến điều gì đó, anh giờ tay lấy

điều thuốc trong miệng xuống.

Lúc này nhân viên phục vụ hút thuốc đã đứng ở phía bên kia của anh, tay cầm bật lửa giơ ra giữa không trung, bởi vì động tác của Sầm Qua mà sưng sờ tại chỗ.

Tống Đường ngồi ở phía đối diện quét mắt qua, lạnh lùng nói: “Sao vậy? Cậu ta làm anh mất hứng à?”

Sầm Qua không nói gì, Tống Đường tự đưa ra kết luận, ngay lập tức cậu ta hằm hằm giận dữ đứng lên, chuẩn bị mắng chửi phục vụ sinh. Người kia vô duyên vô cớ gặp tai bay vạ gió, nét mặt hiện lên sự sợ hãi.

Giang Bạch Lộ giơ tay tiếp nhận bật lửa trong tay phục vụ sinh, hơi khom lưng về phía Sầm Qua, không đổi sắc nhìn người đàn ông, khuôn mặt đối diện với sườn mặt của Tống Đường và người khác, môi hơi mím không có cảm xúc. Góc môi ở phía bên kia gương mặt lại lặng lẽ nâng lên tạo thành một đường vòng cung nhỏ, cậu mang theo chút bồn chồn quyết nói, “Sầm tổng, em giúp anh châm lửa.”

Sầm Qua lãnh đạm quan sát cậu một lát, chậm rãi đưa điều thuốc lá kẹp giữa ngón tay vào miệng, sau đó tựa lên lưng ghế mềm mại, khuôn mặt hướng về phía cậu khẽ nâng lên, ra hiệu bằng động tác giơ cầm.

Ánh mắt của Tống Đường phía đối diện chợt sâu thêm. Một tuần trước cậu ta bảo Dự Quân Lân gọi cả Giang Bạch Lộ đến, ý định ban đầu là muốn nhìn xem mấy tháng không gặp Giang Bạch Lộ trở trên bảm dính lên Sầm Qua, rốt cuộc có thể làm cho anh liếc mắt được mấy lần.

Lúc đó, cậu ta hoàn toàn không đoán được, hôm nay trước mặt Sầm Qua, Giang Bạch Lộ cũng chen chân tạo nên một chỗ đứng. Xem như có chút bản lĩnh, nhưng mà, Tống Đường lơ đãng chống đầu, trong mắt toát ra sự giễu cợt nhàn nhạt, chỉ được đến thế thôi.

Cậu ta chìm đắm trong mạch suy nghĩ của mình, từ đầu đến cuối chưa từng thấy được, trong điểm mù bị ngăn chặn bởi cơ thể của Giang Bạch Lộ, cậu cúi người giúp Sầm Qua đốt lửa, một tay trống không che ở phía trước điều thuốc, cùng lúc cắt đứt đường nhìn phía chính diện của người khác, cậu xấu xa giơ ngón út của bàn tay kia lên, nhẹ nhàng cọ xát khe môi của người đàn ông.

Tống Đường càng không thấy được, Sầm Qua đột ngột ngược mắt lên, tỉnh bơ hạ tầm nhìn xuống, môi khẽ động đập, lặng lẽ phun ra vài chữ: “Buổi tối sẽ trừng phạt em.”

41. Chương 41

Làn khói thuốc lá bốc lên, Giang Bạch Lộ không đổi nét mặt lùi về phía sau một bước, thả chiếc bật lửa vào trong chiếc khay gỗ trong tay người phục vụ. Chưa kịp đứng thẳng người dậy, cậu bất ngờ cảm thấy có người giơ tay bóp hông cậu.

Giang Bạch Lộ nhanh chóng quay đầu sang, thấy những người khác trên bàn rũ hai mắt xuống, hết sức tập

trung nhìn chăm chăm vào lá bàn của mình, trên mặt không tỏ ra chút ngạc nhiên hay choáng váng khác thường nào. Dường như không một ai chứng kiến chuyện chỉ xảy ra trong giây phút ngắn ngủi đó.

Cậu xoa chớp mũi, thu hồi ánh mắt, lướt nhìn người đàn ông miệng ngậm thuốc lá giờ tay bốc bài bên cạnh, đôi mắt màu hổ phách của anh nhìn đắm đắm về phía bàn bài.

Giang Bạch Lộ không chớp mắt theo dõi sườn mặt của anh. Bỗng chốc sau đó, giống như nhận ra đường nhìn chăm chú của cậu, Sầm Qua từ tốn nghiêng đầu, như cười như không mà nhướn mày nhìn cậu, mập mờ nhấn rõ từng chữ: “Em căng thẳng cái gì vậy?”

Lúc này, ba người còn lại không hện mà đồng thời ngược mặt khỏi những quân bài, đường nhìn chiếu về phía cậu hoặc là tìm tòi nghiên cứu hoặc là lặng lẽ thản nhiên.

Giang Bạch Lộ giờ tay che khuất khóe miệng hơi co quắp của mình, không mở miệng nói chuyện, chỉ bình tĩnh ngồi xuống dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của mọi người. Cậu vươn tay lấy một quả dâu tây đỏ tươi mây mây trong khay đựng trái cây mà ăn. Chắt lỏng ngọt ngào tươi mát từ trong thịt quả chảy ra, tràn ngập đầu lưỡi và chân răng, Giang Bạch Lộ trầm ngâm nheo mắt.

Lần thứ hai cậu vói tay cầm một quả dâu tây, khi rút tay về thì theo quán tính gập cánh tay lại, khớp ở khuỷu tay lồi ra phía ngoài. Đúng lúc này, Sầm Qua nhấc tay đánh bài, cũng muốn thu tay trở về, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ đánh vào trên khuỷu tay cậu. Ngón tay Giang Bạch Lộ hơi run lên, quả dâu tây từ trong khe hở giữa ngón trỏ và ngón tay cái rớt ra, lặng im lăn xuống dưới bàn.

Giang Bạch Lộ liếc mắt nhìn Sầm Qua, ánh mắt loáng thoáng sự không vui.

Sầm Qua cũng lướt nhìn cậu, lưỡi mở miệng hỏi thăm, dường như thật sự cố ý làm động tác vừa rồi, như có như không nhếch môi lên, trong ánh mắt thâm thúy lộ ra câu hỏi ‘Em định làm cái gì?’.

Giang Bạch Lộ hờ hững dịch mắt, liếc nhìn người phục vụ đứng ở góc đối diện căn phòng chờ đợi mệnh lệnh, về mặt tự nhiên đẩy chiếc ghế dưới móng ra, cúi đầu khom lưng ngồi xổm xuống. Một tay cậu vươn ra tìm kiếm quả dâu tây ở dưới bàn, tay kia trả thù mà chụp lên bắp đùi của người đàn ông, dọc theo đường may của chiếc quần dài trên người đối phương nhanh chóng trượt thẳng lên trên, tùy ý duỗi đầu ngón tay sờ soạng bộ phận tình dục của đối phương cách một lớp vải vóc.

Tuy nhiên, cậu đứng lúc bị một bàn tay dày rộng ngăn cản.

Ngón tay thô ráp chuẩn xác nắm lấy đầu ngón tay cậu, theo các đốt ngón tay của cậu mà đi xuống dưới. Thừa dịp cậu còn chưa kịp phục hồi tinh thần, cấp tốc hữu lực cuốn lên, bao vây toàn bộ tay cậu chặt chẽ trong lòng bàn tay của anh.

Giang Bạch Lộ có phản ứng, lập tức vùng vẫy muốn rút ra, nhưng cái tay đang bọc lấy tay cậu không mấy may chuyển động.

Giây tiếp theo, lá bài mỏng manh từ trên cao rớt xuống, băng qua phạm vi tầm nhìn của cậu, lẳng lẳng rơi lên tấm thảm. Tiếng nói trầm khàn êm đềm của Sầm Qua dừng dừng hời hợt vang lên trên đỉnh đầu: “Chắc, rớt rồi.”

Người đàn ông không nhanh không chậm đẩy chiếc ghế dưới thân về phía sau, cong lưng làm bộ muốn nhặt lá bài rơi trên tấm thảm, khuôn mặt với đường nét sắc bén cách đôi môi Giang Bạch Lộ ngày càng gần, dường như có thể chạm vào làn môi cậu bất cứ lúc nào.

Giang Bạch Lộ hơi nín thở, vô thức duỗi cổ ngả người ra sau. Ánh mắt cậu không thể kiểm soát mà nhìn theo cái tay duỗi ra nhặt lá bài của Sầm Qua. Đến khi đôi mắt mở to nhìn chòng chọc tới mức nhức mỏi chuẩn bị chớp mi thì nhanh như cắt, bàn tay thon dài xinh đẹp đó quay ngược trở lại, chuẩn xác và hung hãn bóp cầm cậu...

Khuôn mặt gần trong gang tấc của Sầm Qua tiếp cận đến, sống mũi cao thẳng đẹp đẽ chạm vào mũi cậu, đôi môi ấm áp và khô ráo dán vào miệng cậu, ngậm lấy môi dưới của cậu, mãnh liệt cắn một cái.

Sau đó, anh không chút lưu luyến tách ra, nhặt lá bài, ngồi thẳng xuống, chống cằm lười biếng mở miệng: “Tiếp tục đi.”

Giang Bạch Lộ thần nhiên che miệng đứng dậy, toàn bộ quá trình xảy ra chỉ hơn mười giây.

Đúng lúc Tống Đường đánh nhằm quân bài quan trọng trong tay, thoáng thấy Giang Bạch Lộ từ dưới bàn đứng lên, ánh mắt cậu ta mất kiên nhẫn lướt qua, “Cậu ngồi xổm dưới đất làm gì?”

Giang Bạch Lộ không hề hoang mang giờ quả dâu tây trong tay, cười tủm tỉm đáp: “Nó rơi xuống đất, tôi nhặt nó lên.”

Tống Đường khẽ bật ra một tiếng giễu cợt, quăng một cái liếc mắt ghét bỏ kinh miệt không chút che giấu, cậu ta hơi nhú mày, nhà giàu mới nổi đúng là nhà giàu mới nổi, dâu tây rớt xuống đất rồi mà cũng phải nhặt lên.

42. Chương 42

Buổi tối, Giang Bạch Lộ vào quán bar, chưa kịp nhìn quầy bar thì cậu chợt nghe thấy giọng nói êm dịu và gợi cảm của anh chàng pha chế rượu, từ trong cửa vòng ra, cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào trong tai cậu, mang theo âm điệu cao vút đầy hào hứng: “Chúa ơi, anh đúng là kiểu người mà tôi thích, đêm nay đến phòng tôi nhé?”

Giang Bạch Lộ băng qua sàn nhảy và ghế dài, bước theo nguồn âm thanh hướng về phía quầy bar. Trong ánh đèn sắc sỡ tối mờ, chỉ một cái liếc mắt cậu đã nhận ra người đàn ông đẹp trai đang ngồi trước quầy bar.

Cậu vô thức nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Tống Đường như trong dự liệu. Có lẽ nếu hiện

tại Tống Đường ngồi trong quán bar, cậu ta tuyệt đối sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ mặc cho anh chàng pha chế rượu điển trai cố ý tán tỉnh Sầm Qua. Sau khi mở miệng nói xong câu đó, anh chàng pha chế rượu nhiệt tình kia chắc chắn không thể hoàn hảo ngay ngắn đứng trong quán bar này.

Giang Bạch Lộ bước tới, ngồi xuống bên cạnh Sầm Qua. Cậu giơ tay cướp ly rượu trong tay đối phương, đưa lên môi, nâng cằm khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt cậu ngậm cười nhìn về phía chàng trai ngoại quốc trẻ tuổi sau quầy bar, "Hôm qua anh cũng nói thế với tôi."

Người đàn ông bị cướp mất ly rượu nghe thấy thế nghiêng mặt nhìn qua, nhấc mí mắt lên không nặng không nhẹ liếc nhìn cậu.

Đường nhìn của anh chàng pha chế lần lượt lướt qua ly rượu trong tay Giang Bạch Lộ và khuôn mặt Sầm Qua, ánh mắt vô tội mà giơ tay lên, "Thật ra kiểu người tôi thích rất nhiều, nhưng mà..." Anh chàng dừng một chút, trong một khoảnh khắc, liên tục chuyển đổi tầm mắt từ Giang Bạch Lộ sang Sầm Qua, "Em nên tin rằng, anh ấy không đồng ý lời mời của tôi, cho nên tôi chẳng làm gì với anh ấy cả."

Lúc này, bất kể là ai nhìn vào đều cho rằng anh chàng người tây vì muốn tìm hiểu con mối mới của mình, vắt hết đầu óc gạt bỏ sự mập mờ từng có với con mối cũ đêm hôm trước.

Hiển nhiên Giang Bạch Lộ cũng nghĩ thế.

Vốn dĩ người da trắng rất nhiệt tình và bạo dạn, thời gian trước lúc còn ở nước Mỹ, sau khi cậu và bạn trai cũ sống chung, những chàng tây trẻ trung mạnh mẽ vây quanh bạn trai cũ của cậu hay mấy thanh niên yêu thích người Châu Á đang ngấp nghé cậu cũng thoải mái tiếp nhận kết quả này, thuận theo tự nhiên làm bạn với họ. Nhưng khó tránh khỏi lúc liên hoan tụ hợp sẽ nói vài lời đùa giỡn và bắt đầu một số câu chuyện cười vô hại.

Thời gian dài đắm mình trong một môi trường như vậy, Giang Bạch Lộ không cảm thấy đây là một vấn đề lớn. Ngay cả người bạn trai cũ pha trộn một nửa dòng máu bảo thủ của người Trung Quốc, cũng không tùy tiện xé rách mặt, tâm tình tốt thậm chí anh còn có thể đối đáp đôi câu. Chỉ là thỉnh thoảng sau khi bữa tiệc kết thúc sau nửa đêm, so với thường ngày anh làm cậu càng thêm hung ác mạnh mẽ.

Giang Bạch Lộ giả vờ không vui mà nhướn mày, một tay đặt trên quầy bar, ngón trỏ dựng thẳng lên thờ ơ lắc lư về phía chàng pha chế rượu, "Hôm qua anh có nói vậy đâu, ngày hôm qua anh còn gọi tôi là sweetheart cơ mà."

Đường nhìn của Sầm Qua không hề nhẹ nhàng đảo qua cậu mà là cố định dài lâu trên mặt cậu, toàn thân tỏa ra hơi thở nguy hiểm nhân nhật. Cuối cùng ánh mắt anh hướng về phía anh chàng pha rượu giống như đang nhìn một tên thợ săn xui xẻo bất ngờ xông vào lãnh địa riêng của mình.

Chàng pha rượu bị sốc, vừa hận không thể quay ngược trở lại hai mươi tư tiếng đồng hồ trước, để Đức Chúa trời ban cho anh ta một cơ hội khác để làm lại, vừa căng thẳng mở miệng lo lắng giải thích: "Em có lẽ không biết, ở đất nước của bọn tôi, sweetheart chỉ là một cách chào hỏi thông thường mà thôi."

Lúc này Giang Bạch Lộ mới bắt đầu cảm nhận được chút bất thường trong cảm xúc của đối phương. Nhưng cậu không muốn lên tiếng phụ họa, thậm chí cậu còn bày ra một nụ cười tỏ vẻ muốn xem náo nhiệt, sống chết mặc bay, ánh mắt nhìn về phía người pha rượu giống như đang nhìn dòng chữ ‘Kiss my ass’ in trước áo phông mà anh chàng đang mặc, giả vờ ngây thơ không biết gì hết.

Người pha chế rượu cao hơn mét tám, thân thể to lớn cánh tay cơ bắp, lúc này giống như một con chó lông vàng mập bự khoanh tay bó gối, đáng thương cúi đầu xuống.

Giây tiếp theo, Tống Đường xuất hiện giải cứu anh ta.

Có lẽ ngay cả bản thân Tống Đường cũng vĩnh viễn không biết được, ngoại trừ những người bình thường nịnh nọt hoặc có mưu đồ với cái mộng cậu ta hay tha thiết dán đến, lúc này sự xuất hiện của cậu ta sẽ là lần được hoan nghênh chào đón nhất trong đời.

Đương nhiên, chỉ gần như trong một giây mà thôi.

Khi Tống Đường không thèm liếc mắt nhìn mà gọi Giang Bạch Lộ, tâm trạng vui vẻ ngồi xuống cạnh Sầm Qua thì con mắt của chàng pha chế rượu hơi nheo lại, sự cảm kích cuộn cuộn trong con người gần như tan biến.

Không thể đổ lỗi rằng bởi vì anh ta ấn tượng với Giang Bạch Lộ trước mà bài xích Tống Đường, mặc dù bắt đầu nhìn vào vẻ bề ngoài, anh ta yêu thích rất nhiều kiểu người, nhưng Tống Đường không có khuôn mặt mà anh ta thích.

Tống Đường không hề phát giác suy nghĩ của người pha rượu, trái tim cậu ta đều đặt ở người đàn ông chính mình luôn tâm niệm. Lướt nhìn ly cocktail đầy màu sắc trên tay Sầm Qua, cậu ta không chút nghĩ ngợi giờ tay ra, âm đuôi ngọt ngào mà mờ ám: “Tôi cũng muốn uống.”

Một bàn tay từ bên trong với qua, bưng ly rượu lên khê khàng lắc lư, tiện đà đưa đến dưới mí mắt Tống Đường, Giang Bạch Lộ nhếch khóe môi, “Nếu cậu Tống không ngại nước bọt dính ở miệng ly của tôi.”

”Ly rượu này là cậu gọi?” Tống Đường nhú mày, vô thức lướt mắt về phía Sầm Qua, nhưng chỉ thấy sườn mặt hờ hững của đối phương. Cậu ta không vui mím môi, cảm thấy mất mặt trước mặt anh, không ngừng gõ lên quầy bar sai khiến chàng tây trẻ tuổi: ”Pha chế một ly rượu mà anh sở trường nhất.”

Anh chàng pha chế lười biếng đáp lời một câu, xoay người đi đến quầy hàng lấy dụng cụ pha chế rượu. Tống Đường dời tầm mắt khỏi người pha chế, vô thức dựa gần vào người Sầm Qua, nhưng bất chợt cậu ta đụng phải con người lạnh lẽo của đối phương, đột nhiên nhớ lại chuyện hồng bét xảy ra ở khu nghỉ dưỡng mấy tháng trước, rùng mình dựng thẳng người lên.

Người pha chế rượu quay lại đặt một ly rượu trong suốt lóng lánh giữ hai người, ly thủy tinh để cao đặt lên mặt bàn đá cẩm thạch bằng phẳng bóng loáng phát ra tiếng vang thanh thúy. Tống Đường giật mình, hoàn hồn lại, cậu ta tức giận quay đầu lớn tiếng mắng chửi anh ta không biết lễ nghĩa, khóe mắt lại thoáng

nhìn Giang Bạch Lộ mang dáng vẻ lười nhác dựa vào sườn quầy bar, trên mặt không có biểu cảm gì.

Cậu ta nhanh chóng sắc bén quét mắt nhìn Giang Bạch Lộ. Người kia vẫn tựa ở quầy bar, nét mặt hơi sưng sờ ngược mắt lên, hoang mang nhìn lại cậu ta.

Tống Đường không để tâm giật nhẹ khóe miệng, bưng ly rượu cocktail được pha chế trong quãng thời gian ngắn ngủi kia lên, đưa đến bên môi uống một ngụm. Giây tiếp theo, nét mặt cậu ta đột biến, cậu ta cúi đầu phun rượu trong miệng trở lại ly, đột ngột đứng lên, vừa giơ tay hất ly rượu vào người chàng pha chế vừa tức giận mắng té tát: "Anh cho tôi uống thứ chó má gì vậy!"

Chàng pha chế nghiêng người tránh thoát ly rượu, buột miệng thốt ra một tràng ngoại ngữ mơ hồ.

Tống Đường không nghe rõ, khuôn mặt lạnh lẽo cầm điện thoại gọi cho Tần Nhất Hành, trong khoảnh khắc có kết nối, nghiêng răng nghiêng lợi nói với người ở đầu dây bên kia: "Tôi muốn cậu bây giờ, ngay lập tức tha sải tên pha chế rượu chỗ các cậu!"

Chàng pha chế rượu ung dung nhàn nhã đứng tại chỗ, thậm chí còn rồi rồi kể tai nói nhỏ với Giang Bạch Lộ: "Tôi hiểu tại sao em không nhận lời mời tối qua của tôi rồi, hóa ra em đã có một người bạn trai còn gọi cảm hơn cả tôi."

Giang Bạch Lộ chớp mắt, ghé vào quầy bar hỏi anh ta: "Làm sao anh biết?"

"Rất rõ ràng mà, không phải sao?" Người pha chế rượu nghiêng đầu, đường nhìn rơi vào bóng lưng thiếu kiên nhẫn của Tống Đường, vẻ mặt phô trương, "Chỉ có cậu khách đối khát nóng nảy kia mới không nhận ra thôi."

Chàng pha chế nói xong, đè thấp giọng hỏi, "Sweetheart, tôi giúp em, đáng lẽ em phải cảm ơn tôi chứ?"

Giang Bạch Lộ ồ một tiếng, "Anh muốn tôi cảm ơn anh thế nào?"

"Hẹn hò thì không được rồi, tôi không thể chọc vào người bạn trai đẹp trai bá đạo kia của em được." Anh ta tiện thể mở chiếc ngăn kéo nhỏ bên cạnh ra, dùng hai ngón tay kẹp tấm danh thiếp màu hồng vàng nhét vào cổ áo Giang Bạch Lộ, "Đừng để anh bạn trai hung dữ của em nhìn thấy. Nhưng mà, nếu em còn biết người đàn ông nào ưu tú giống bạn trai của em, em phải giới thiệu cho tôi. Ở trên giường, tôi thích dữ dội một chút."

Giang Bạch Lộ cẩn thận cất tấm danh thiếp hồng vàng tràn đầy khơi gợi kia đi và mỉm cười một cách chân thành. Đang định mở miệng nói, cậu cảm thấy cổ áo phía sau căng ra, một bàn tay móc lấy áo cậu, kéo cậu về phía sau, giọng nói vô cùng khó chịu của Sâm Qua từ đỉnh đầu rơi xuống: "Nói thảm cái gì? Mặt cũng dán lên rồi."

Giang Bạch Lộ tiện đà xoay qua, cong đôi mắt nhìn người đàn ông, "Đêm nay có muốn làm không?"

Con người Sầm Qua chợt sâu thêm, anh túm lấy cổ tay cậu lôi ra khỏi quán bar.

Tổng Đường năm phút trước được Tấn Nhất Hành vỗ về trấn an không mấy may biết được rằng cậu ta đã bỏ lỡ cảnh tượng còn khiến cậu ta tức giận hơn cả chuyện bị chàng pha chế rượu đùa bỡn vừa rồi.

Hai người chìm vào bóng đêm, đi qua sân sau căn phòng của Sầm Qua, bước qua cửa và phòng khách, trở lại phòng ngủ ngập chìm trong ánh trắng màu bạc luồn qua cửa sổ, bước chân Sầm Qua ngừng lại, anh trở tay đóng cửa phòng, ấn Giang Bạch Lộ lên trên cánh cửa cứng rắn.

Cánh tay khỏe khoắn mạnh mẽ của đối phương vắt ngang qua sườn mặt Giang Bạch Lộ, bờ vai rộng rãi che khuất ánh trắng trong tầm mắt cậu, nụ hôn mang theo hơi thở gấp gáp và nóng bỏng vội vã rơi xuống. Giang Bạch Lộ khẽ nhắm mắt, giờ tay luồn vào vòng eo dưới quần áo của Sầm Qua.

Tổng Đường vừa được trấn an cuối cùng cũng chợt nhớ đến Sầm Qua vẫn đang ở trong quán bar. Cậu ta muốn quay lại quán bar nhưng giữa đường được báo rằng đối phương đã trở về. Tổng Đường dịch chuyển bước chân, tiếp đó đi đến nơi ở của Sầm Qua.

Lưng Giang Bạch Lộ dán vào cánh cửa lạnh lẽo, thân trên trần truồng, thất lưng lỏng lẻo cuốn ngay dưới chân, chiếc quần một giây trước vẫn còn phẳng lạng mặc ở trên đùi, bây giờ cũng bị Sầm Qua cởi tuột xuống mất cả chân.

Tổng Đường bước tới trước cửa phòng Sầm Qua, giờ tay định nhấn chuông cửa, chợt nhận được một cuộc gọi điện thoại. Mấy ngày trước đây sau khi về nước, mặc dù cậu ta âm thầm kết luận Đông Vi bấu víu lấy Sầm Qua, nhưng cậu ta vẫn cẩn thận tìm người theo dõi điều tra.

Sầm Qua bế cậu lên và đi về phía giường.

Về mặt Tổng Đường khó hiểu, cậu ta cảm điện thoại di động đưa đến bên tai, trong dòng điện lưu di động rất nhỏ nghe thấy, người phía đầu dây bên kia cẩn thận nói cho cậu ta, hành trình cá nhân của Đông Vi rất thận trọng, anh ta không tìm được bất kì bằng chứng chứng tỏ Đông Vi và Sầm Qua quan hệ với nhau.

Giang Bạch Lộ nằm ngửa trên giường, nét mặt ẩn nhẫn giờ tay cầm lấy hạ thân căng cứng dựng thẳng tắp. Bàn tay dày rộng của Sầm Qua bao phủ trên tay cậu hơi dừng lại, tiếp theo anh tách bàn tay tự thủ dâm của cậu ra, cúi đầu ngậm vật nhỏ của cậu vào trong miệng.

Tổng Đường u ám cúp điện thoại, nặng nề siết chặt chiếc di động hơi nóng lên trong tay, lạnh lùng bật ra một tiếng hừ nhẹ.

Giang Bạch Lộ giạng đôi chân dài, vô thức run lẩy bẩy. Cậu không thể đè nén mở miệng rên rỉ, mười đầu ngón chân trắng nõn ướt mà cổ sức co quắp xuống.

Tổng Đường bình thần ngẩng đầu lên, không quay đầu lại mà rời đi, cậu ta đi thẳng đến căn phòng của

Giang Bạch Lộ.

Giang Bạch Lộ nhắm tịt mắt, cắn chặt môi, cơ thể lồm vào trong chăn hơi co giật, cơn sóng cuộn trào mãnh liệt dâng lên. Nước mắt sinh lý từ khóe mắt hồng nhọt chậm rãi tràn ra.

Tổng Đường đứng ngoài cửa phòng Giang Bạch Lộ, tiếng chuông cửa sắc bén vang lên trong hành lang tối, nhưng không ai mở cửa.

Giang Bạch Lộ giơ tay lau vết nước nhòe trên khóe mắt, tiếng thở dài thỏa mãn bật khỏi môi. Cậu quay người nằm úp sấp trên chăn, tùy ý Sầm Qua duỗi ngón tay làm mở rộng cho cậu.

Tổng Đường đè nén cơn giận sôi trào, lấy điện thoại ra không ngừng gọi cho Giang Bạch Lộ.

Tiếng nhạc chuông êm dịu dễ nghe vang lên trong không khí, Sầm Qua tung chăn ném đến, cô lập tiếng ồn lộp độp của điện thoại di động dưới chiếc chăn dày. Tiếp theo, tiếng cầm rút mạnh mẽ tràn ngập gian phòng ngủ rộng rãi.

Giọng nữ máy móc báo không người nhận cuộc gọi vẫn còn dư âm trong không khí, Tổng Đường giận dữ đập điện thoại xuống đất.

Một giờ sau đó, Giang Bạch Lộ mặc quần áo tử tế quay về phòng cậu, gọi lại cho Tổng Đường.

Tổng Đường nhận cuộc gọi, vẽ mặt cáu kỉnh bước đến, không thèm ngẩng đầu lên mà đi vào phòng cậu, đứng quay lưng về phía cậu, dưới ánh đèn tung mờ, "Tập đoàn nhà họ Sầm có thể giúp đỡ công việc kinh doanh nhỏ của nhà cậu, thì nhà họ Tổng cũng có thể giúp."

Giang Bạch Lộ khó hiểu, trong lòng cảm thấy đối phương thật buồn cười, nhưng vẫn tỉnh bơ nói: "Cậu ám Tổng muốn tôi làm gì?"

Giọng nói của Tổng Đường u ám, nhả từng chữ một, "Tôi muốn cậu giúp tôi giám sát Sầm Qua, bắt được người bỏ lên giường của anh ấy."

Giang Bạch Lộ lơ đãng, ánh mắt rơi vào trong gương, sau đó phát hiện phần cổ lỏng lẻo ra bên ngoài của cậu có một dấu hôn màu mận chín.

Tổng Đường chờ đợi mất kiên nhẫn, dưới ánh đèn rực rỡ quay người lại.

Giang Bạch Lộ phục hồi tinh thần, phút chốc trước khi tầm nhìn của đối phương quét qua, giống như một mối rã rời, giơ tay lên che khuất dấu vết trên cổ, uể oải vãn vè, mỉm cười đồng ý: "Không thành vấn đề."

43. Chương 43

Chiều chủ nhật Giang Bạch Lộ quay về, Tần Nhất Hành muốn lái xe chở cậu. Giang Bạch Lộ nói không cần nhưng Tần Nhất Hành làm ngơ, khăng khăng khởi động xe. Từ trong xe, hắn thấy Giang Bạch Lộ ngồi trên chiếc ghế dài dưới bóng cây, cúi đầu thản nhiên nghịch điện thoại di động, giống như đang chờ đợi ai đó.

Tần Nhất Hành bấm hai tiếng còi ô tô, Giang Bạch Lộ nghe thấy ngẩng mặt lên. Thấy xe của hắn thì cậu tỏ vẻ bất đắc dĩ nhưng vẫn bước đến, mở cửa chỗ phó lái rồi cúi người bước vào, mở lời: "Không phải cậu thật sự nghe lời của Tống Đường, đuổi việc người pha chế rượu kia chứ?"

"Không." Tần Nhất Hành vừa giơ tay xoay chìa khóa xe vừa lười biếng mở miệng đáp, "Chỉ cho anh ta nghỉ ngơi dài hạn vài ngày mà thôi."

Giang Bạch Lộ: "..."

Cậu giơ tay đè bầy tay đang giữ chìa khóa của đối phương, "Tôi thật sự không cần cậu đưa tôi về đâu."

Tần Nhất Hành quay đầu liếc nhìn cậu, "Đúng lúc đêm nay tôi cũng muốn về nhà, tiện thể đưa cậu một quãng thôi."

Giang Bạch Lộ đành phải nói thật, "Tôi cùng với Sầm Qua trở về."

Tần Nhất Hành cười nhạo, "Người ta chưa về bây giờ, cậu làm thế nào? Đêm qua tôi còn nghe Dụ Quân Lân nói trường đua ngựa mới được tặng vài con ngựa đực đẹp lắm, buổi chiều hôm nay đi xem."

Giang Bạch Lộ im lặng nhìn hắn, dường như băng qua hắn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào kính cửa sổ phía sau hắn mờ ra.

Tần Nhất Hành do dự giây lát, nhú mày khẽ hỏi cậu: "Hôm qua Sầm Qua tự mình nói với cậu, hôm nay anh ta sẽ lái xe đưa cậu về nhà à?"

Giang Bạch Lộ nghe xong thu hồi ánh mắt, bĩu môi về phía sau hắn, cười tủm tỉm nói: "Không phải, tự cậu hỏi anh ấy đi?"

Khi cậu nói hết, Tần Nhất Hành còn chưa kịp phản ứng, bên kia liền vang lên hai tiếng gõ cửa sổ không nặng không nhẹ. Tần Nhất Hành quay đầu lại thấy một người đàn ông đẹp trai nhú mày đứng bên ngoài xe, hắn vô thức ấn cửa xe hạ xuống, vừa định mở miệng nói chuyện thì thấy Sầm Qua cúi người, bắc một cánh tay lên trên cửa xe, ánh mắt anh rơi vào người Giang Bạch Lộ, nét mặt như cười, "Tôi chờ em cả buổi không thấy em đâu, em lại ung dung tay trong tay với bạn tốt của em ngồi trong xe luyên tiết không muốn xuống? Có phải còn cần hôn tạm biệt không?"

Lời nói này chứng thực câu trả lời của Giang Bạch Lộ, Sầm Qua sẽ lái xe đưa cậu về. Tần Nhất Hành cảm thấy có chút hàm ý khác lạ ở bên trong.

Giang Bạch Lộ ngay lập tức rút tay khỏi mu bàn tay của Tần Nhất Hành, làm động tác xin tha thứ với Sầm Qua. Nhưng cậu vẫn không xuống xe, ngược lại, cậu nhìn Tần Nhất Hành, kéo dài âm thanh nhấn từng chữ: "Quên nói cho cậu..."

Sầm Qua thoáng nhìn động tác qua loa có lệ của cậu, hừ nhẹ một tiếng. Anh đứng thẳng dậy, từ phía đầu xe vòng qua, giơ tay mở cửa bên ghế phó lái rồi khoanh tay rũ mắt nhìn cậu, không hề giận nói: "Sao còn chưa ra, chờ tôi giúp em cởi dây an toàn nữa hả?"

Giang Bạch Lộ thành thật dạ một tiếng, nuốt xuống lời chưa nói hết, thuận tiện chui ra khỏi xe, xoay người bước lên một chiếc xe đậu cách Tần Nhất Hành không xa. Sầm Qua bước theo cậu rồi ngồi vào ghế điều khiển.

Tần Nhất Hành sững sốt, sau đó cũng tháo dây an toàn và xuống xe, đi đến phía sau xe của Sầm Qua, thấy Dự Quân Lâm đứng bên ngoài cửa sổ nói chuyện gì đó với Sầm Qua. Hắn nhướn mày vẫy tay chào hỏi đối phương rồi với đến phía bên ghế phó lái, nhíu mày dò hỏi: "Cậu vừa nói, quên nói cho tôi biết cái gì?"

Động tác thắt dây an toàn của Giang Bạch Lộ hơi khựng lại, cậu quay đầu lặng lẽ nhìn hắn.

Giang Bạch Lộ dùng một tay chống ghế, nghiêng người hôn má Sầm Qua một cái, sau đó quay lại, tươi cười rạng rỡ nhìn về phía người bạn thân về mặt sống sờ ở bên ngoài, "Quên nói cho cậu, bây giờ Sầm Qua là bạn trai của tôi."

Tần Nhất Hành: "..."

Hắn đột ngột ngược mắt, quay sát về mặt của Dự Quân Lâm phía đối diện, nhưng thấy khuôn mặt bình thản không một chút ngạc nhiên nào của đối phương thì hắn càng bàng hoàng không thôi.

Mãi cho đến khi xe của Sầm Qua biến mất ở cuối đường nhìn, Tần Nhất Hành mới trống rỗng hé miệng, khó khăn phát ra giọng nói khô khan, hỏi, "Không phải Sầm Qua là trai thẳng sao?"

Dự Quân Lâm thản nhiên, "Thật ra bạn thân cậu có chút bản lĩnh."

Tần Nhất Hành: "..."

Hắn xoa ấn đường, "Cậu biết lâu rồi à?"

Dự Quân Lâm liếc mắt nhìn hắn một cái, "Biết sớm hơn cậu."

”Nói cách khác,” Tần Nhất Hành tỏ vẻ không đỡ được, ”Tôi là người cuối cùng mới biết.”

Giọng nói của Dụ Quân Lân bỗng nhỏ đi, ”Cũng không phải. Nhưng mà...” Giống như nhớ đến điều gì đó, anh ta hơi hột bỏ sung một câu, ”Đại khái cậu là người thứ hai từ dưới lên biết đến.”

44. Chương 44

Thứ hai đi làm, có người ở công ty lần nữa lật lại chuyện vị đồng nghiệp lâu năm bị mất công việc ở chỗ Đông ảnh hậu, đồng thời chọc ra người thay thế chính là Giang Bạch Lộ.

Đồng nghiệp kia tức tối, ỷ vào bản thân có kinh nghiệm công tác lâu năm mà chèn ép Giang Bạch Lộ. Những người khác mắt nhắm mắt mở đối với chuyện này. Giang Bạch Lộ không kiên trì chịu đựng, thứ tư ngủ thẳng đến trưa, sau đó chậm rãi mở mắt, cậu tựa ở đầu giường gửi mail xin thôi việc cho công ty.

Người ở phòng nhân sự gọi điện thoại cho cậu, thông báo muốn từ chức phải làm đơn trước một tháng, đồng thời phải hoàn thành các công việc liên quan. Giang Bạch Lộ híp mắt lười biếng duỗi lưng, nói thẳng cậu không cần lương tháng trước và tháng này, không thềm nói gì thềm liềm cúp máy.

Cậu ngồi trên giường chơi điện thoại di động một lúc, sau đó bước xuống đi dép, ngáp một cái rồi ra khỏi phòng. Trước mặt đụng phải Giang tổng cũng dậy muộn, đầu tóc bù xù bước ra từ một căn phòng ngủ khác.

Hai ba con đồng thời dừng bước, mở đôi mắt còn buồn ngủ trừng nhau. Thời gian này ban ngày Giang Bạch Lộ đi làm, ban đêm cậu ngủ lại nhà Sầm Qua, dĩ nhiên hiếm khi ở nhà gặp ba cậu.

Giang tổng phục hồi tinh thần trước, ”Tôi hôm qua ba uống hơi nhiều, hôm nay nghỉ ngơi.”

Giang Bạch Lộ dạ một tiếng.

Giang tổng hơi ngạc nhiên, ”Hôm nay con không đi làm à?”

Giang Bạch Lộ lười biếng dựa vào cửa phòng, ”Nghỉ việc rồi.”

Giang tổng càng sững sờ, ”Nghỉ lúc nào?”

Giang Bạch Lộ ngáp một cái, ”Vừa rồi.”

Giang tổng im lặng hồi lâu, xoa tay hào hứng nói: ”Vừa khéo, tối nay con cùng ba đi Độ Giang Các ăn bữa cơm.”

Người không còn gì để nói ngược lại đổi thành Giang Bạch Lộ. Cậu tỏ vẻ không hiểu mà lầm bầm: “Ăn bữa cơm gì?”

Giang tổng liếc mắt nhìn cậu, mở miệng dùng câu hỏi nhưng giọng điệu tràn đầy khẳng định: “Buổi tối gần đây con thường xuyên không về nhà ngủ, có bạn trai rồi phải không?”

Giang Bạch Lộ càng không rõ nguyên do, chống cằm âm thầm suy tư, chẳng lẽ ba cậu muốn ghen Sầm Qua ăn cơm? Thật ra cũng không phải không thể, hôm nào hỏi Sầm Qua bao giờ rảnh là được. Cậu thu hồi suy nghĩ, ngược mắt lên nói: “Dạ có rồi, nhưng chuyện đó có quan hệ gì với bữa tối ngày hôm nay?”

Giang tổng liên tục chặc lưỡi, “Nếu có rồi, buổi tối cùng nhau...”

Lời còn chưa nói xong, chuông điện thoại trong túi áo ngủ vang lên. Giang tổng lấy di động ra, vừa nói chuyện vừa đi về phía phòng đọc sách. Đề tài nói chuyện chấm dứt, Giang Bạch Lộ cũng không để ý nhiều.

Đơn giản gửi tin nhắn Wechat quấy rầy bạn trai đương nhiệm đi.

Bạn trai đương nhiệm của cậu đang ngồi trong phòng họp mở hội nghị cấp cao, chú ý tới điện thoại di động đặt ở mép bàn nhiều lần phát ra tiếng rung, lật điện thoại đi động quét mắt nhìn qua tin nhắn gửi đến của Giang Bạch Lộ, vẻ mặt lạnh nhạt trả lời: “Đang họp, đừng làm phiền tôi.”

Gửi xong, anh chuyển điện thoại đi động sang chế độ im lặng, úp màn hình điện thoại di động xuống mặt bàn. Hai phút sau đó, Sầm Qua vô thức lật điện thoại lên, quan sát xem màn hình có phát ra đèn tín hiệu nhấp nháy hay không.

Nhưng cho đến khi cuộc họp kết thúc, đèn báo hiệu có tin nhắn mới vẫn không sáng lên. Sầm Qua trở về phòng làm việc, ném điện thoại di động vào trong ngăn kéo bên trái của bàn làm việc, ngồi xuống lật một tờ báo cáo tổng kết công việc trên mặt bàn, rũ mắt quét ngang qua.

Vài giây sau đó, anh khép bản tổng kết công việc lại, mở ngăn kéo lấy di động ra, ấn số điện thoại của Giang Bạch Lộ. Trong khoảnh khắc có kết nối, anh mở miệng trước: “Có chuyện gì?”

Giang Bạch Lộ ngạc nhiên giây lát, hỏi ngược lại anh: “Cái gì mà có chuyện gì?”

Sầm Qua chặc một tiếng, “Em vừa tìm tôi có chuyện gì?”

Giang Bạch Lộ hiểu ra, khẽ cười rộ lên, “Cũng không có việc gì.”

Sầm Qua dừng một chút, nhướn mày, “Nếu không có việc gì, tôi cúp máy đây.”

Giang Bạch Lộ vội vàng gọi anh lại, thành thật nói: “Có chút việc nhỏ, em nghỉ việc rồi.”

Sầm Qua cười hừ một tiếng, bắt đầu không nể nang trách mắng cậu: “Dân thất nghiệp.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Giang Bạch Lộ: “Ồ.”

Sầm Qua: “Chơi bời lêu lổng.”

Giang Bạch Lộ: “Ồ.”

Sầm Qua: “Ham ăn biếng làm.”

Giang Bạch Lộ: “Ồ.”

Sầm Qua: “Em có thể đến chỗ tôi làm việc.”

Giang Bạch Lộ: “Ồ.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu hoàn hồn, có chút không còn gì để nói, “Các anh còn thiếu nhiếp ảnh gia?”

Sầm Qua lười biếng trả lời: “Nuôi thêm mình em, tập đoàn họ Sầm còn không đến mức phá sản.”

Giang Bạch Lộ cười tủm tỉm ồ một tiếng, “Cũng không chắc đâu nha.”

Sầm Qua cong khóe môi, cười như không cười mà hỏi lại: “Sao lại không chắc?”

Hai tay Giang Bạch Lộ vây quanh đầu gối, cậu ngồi xổm trên sofa, bỗng nhiên kéo dài âm cuối, thanh âm cố ý trầm thấp mà tràn đầy dẫn dụ kèm theo luồng điện nhẹ nhàng truyền vào trong tai đối phương: “Nhiếp ảnh gia thanh thuần xinh đẹp lấy sắc hầu hạ ông chủ, ép khô ông chủ rồi nhân cơ hội cuỗm tiền bỏ chạy.”

Sầm Qua suy tư nheo mắt, cười lạnh nói: “Chạy được nửa đường thì bị ông chủ trùm bao tải khiêng trở về, đánh gãy hai chân rồi xích ở nhà, làm cho đến khi cái mông nở hoa mới thôi.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu dừng một chút, hơi mỉm cười, không hề sợ hãi, “Lần trước em đi phỏng vấn, ai mang về mặt lạnh nhạt, chỉ kém không viết bốn chữ ‘từ chối tuyển dụng’ to đùng trên mặt?”

Sầm Qua: “...”

Buổi tối ra ngoài ăn cơm, xe chạy đến bãi đỗ xe của Độ Giang Các, Giang tổng mới sực nhớ đến cuộc nói chuyện bị điện thoại cắt ngang buổi sáng, ông bổ sung thêm nửa câu nói dở còn lại: “Tối nay cùng ăn cơm với chú Lương của con và Lương Hiết.”

Giang Bạch Lộ ngạc nhiên giây lát, sau đó phục hồi tinh thần mới phát hiện đại khái là một câu chuyện hỗn loạn. Không lâu trước đây cậu mới cùng Lương Hiết ăn cơm ở nhà hàng tình nhân,ngấn ngủ về sau liền bắt đầu yêu đương với Sầm Qua.

Từ trước đến nay Giang tổng đều không quản chế hoạt động giải trí của cậu, càng không kể đến tra hỏi cuộc sống tình cảm riêng tư của cậu. Lúc này ông vẫn cho rằng con trai ông và con trai của ông Lương hơn phân nửa là đang tìm hiểu, hẹn hò với nhau.

Mười phút sau, hai gia đình mặt đối mặt ngồi trong phòng riêng mới làm sáng tỏ tình huống đôi bên. Cũng may Giang tổng và ông Lương là bạn thân lâu năm, không có chút gượng gạo nào,bữa cơm thông gia tự nhiên biến thành bữa cơm ôn lại kỷ niệm xưa.

Nhân viên phục vụ trước sau tiến vào đặt đồ ăn, Giang tổng và ông Lương luôn cầm chén rượu trò chuyện vui vẻ. Giang Bạch Lộ ngồi cạnh Lương Hiết, ánh mắt hững hờ lướt qua đồ ăn tinh tế đẹp đẽ trên bàn, tùy tiện nói đôi ba câu với Lương Hiết.

Sau bữa ăn ngày hôm đó, hai người không gặp nhau lần nào nữa. Đề tài thường xuyên thay đổi, cuối cùng quay về cảnh tượng gặp mặt lần trước, thậm chí còn đề cập đến chuyện gặp Sầm Qua trên đường phố vào lúc đó.

Giang Bạch Lộ định thản nhiên bỏ qua, nhưng cuối cùng nhớ đến một chi tiết không thể lơ là,cậu quay đầu bình thản hỏi: “Cậu quen biết Sầm Qua thế nào?”

Lương Hiết giải thích ngắn gọn: “Đại học Bắc Kinh và tập đoàn họ Sầm có dự án hợp tác, thầy hướng dẫn của chúng tôi làm trung gian kết nối.”

Giang Bạch Lộ tỏ ra nghi hoặc, “Thầy hướng dẫn của các cậu trước đây quen Sầm Qua?”

“Đương nhiên biết. Thầy Hứa...” Giọng nói của đối phương hơi ngập ngừng, “Là giáo viên hướng dẫn của tôi, ông ấy là thầy bộ môn chuyên ngành khoa chính quy của Sầm Qua.”

Mắt Giang Bạch Lộ hiện ra chút ngơ ngác, ánh mắt trống rỗng rơi vào không trung, cậu sững sờ rất lâu, không hề để ý tới, có một nhân viên phục vụ bất cẩn đặt sai món ăn lên bàn.

Cuối cùng Lương Hiết gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, kéo hồn cậu trở về: “Trông cậu có vẻ như rất ngạc nhiên?”

Giang Bạch Lộ bình phục nét mặt như thường, “Trước đây nghe Sầm Qua nói anh ấy là sinh viên tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, tôi vẫn chưa tin. Không ngờ...” Cậu cong khóe môi, tươi cười không chê vào đâu được, “Anh ấy lại nói thật.”

Bây giờ hai người nhắc đến Sầm Qua, Giang Bạch Lộ không ngờ được rằng, mấy phút sau cậu sẽ nhìn thấy Sầm Qua ở Độ Giang Các cùng với người thầy họ Hứa của Lương Hiết. Cậu vừa duỗi đũa về phía bàn ăn thì thấy nhân viên phục vụ vội vàng gõ cửa bước vào, liên tục xin lỗi vì mang nhầm món ăn. Giây tiếp theo, ánh mắt thẳng tắp nhìn Giang Bạch Lộ vừa mới ăn xong một miếng thức ăn trên bàn.

Giang Bạch Lộ đứng dậy cùng đối phương bước ra giải quyết sự cố, Lương Hiết theo sát phía sau cậu. Một lát sau, hai người gặp được Sầm Qua đang ăn tối cùng với thầy và vợ của thầy Lương Hiết ở phòng riêng bên cạnh.

Món ăn đáng lẽ phải được đưa vào phòng riêng của Sầm Qua lại bị đặt nhầm lên bàn của Giang Bạch Lộ.

Giang Bạch Lộ và Sầm Qua nhìn nhau, trong ánh mắt hiện lên niềm vui rạng rỡ, đang định mở miệng nói thì thầy giáo họ Hứa giành trước. Đối phương tươi cười lướt qua khuôn mặt của Giang Bạch Lộ, cuối cùng nhìn về phía Lương Hiết mà nói: “Buổi sáng gọi em theo thầy đi ăn tối em không đến, hóa ra là đã có hẹn với người khác.”

“Thầy Hứa, thầy nghĩ đi đâu vậy?” Lương Hiết tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Đây là con trai của bạn thân ba em.”

Tuy gần tuổi về hưu nhưng thầy Hứa có trí nhớ không thua gì thanh niên, ông lập tức ồ một tiếng, cười tủm tỉm cắt ngang lời cậu ta: “Đây là đối tượng xem mặt mà ba em tìm cho em đấy hả?”

“Niều Niều...” Sầm Qua im lặng không nói nhìn chằm chằm vào Giang Bạch Lộ, lúc này rất cục nhướn mày, chậm chạp mở miệng chen vào: “Em và bạn đến đây ăn cơm?”

Giang Bạch Lộ nghe thế liền nở nụ cười, tiến đến bên cạnh Sầm Qua. Người đàn ông vẫn ngồi trên ghế như cũ, nhưng trước mặt ba người còn lại, tay anh vươn ra ôm lấy eo cậu, nhìn về mặt khó hiểu của thầy giáo phía đối diện, nhàn nhạt nói: “Thầy Hứa, vừa vặn giới thiệu với thầy, đây là bạn trai của em.”

Cùng lúc đó, ở nơi đường nhìn của ba người kia không với đến, bàn tay vốn khoát lên lưng cậu lặng lẽ hạ xuống, nhéo một cái rất mạnh lên mông cậu...

Không chút nề nang.

Bữa cơm ôn lại kỷ niệm xưa của gia đình họ Giang và gia đình họ Lương trở thành tiệc liên hoan của nhiều người. Nhân tiện Giang tổng còn được gặp con rể tương lai của ông.

Khi Giang tổng người già hay quên nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai tràn đầy xâm lược của con rể, mơ hồ cảm thấy sự quen thuộc nhàn nhạt giống như đã từng gặp mặt.

Tuy nhiên, nhìn thêm nhiều lần, ông cũng không nhớ ra. Cũng may trái tim Giang tổng vô cùng rộng rãi, quay đầu thi tửu lượng với ông Lương. Một bên khác, Lương Hiết và thầy Hứa thảo luận đầu đề nghiên cứu gần đây, còn lại Sầm Qua cùng Giang Bạch Lộ ngồi phía đối diện, bắt đầu thanh toán nợ nần.

Chiếc đĩa trong tay người đàn ông hoàn hảo tách ra thịt cá tươi ngon trắng nõn, anh bình thản kẹp một miếng đưa đến bên miệng cậu, nhỏ giọng uy hiếp: “Giang Bạch Lộ, mẹ nó em dám ăn cơm tối với đối tượng xem mặt sau lưng tôi?”

Mặt Giang Bạch Lộ không đổi sắc mà ăn luôn gừng băm, ánh mắt mềm mại vô tội nhìn anh, “Em biết sai rồi.”

Sầm Qua nheo mắt, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Em biết thật ư?”

Giang Bạch Lộ chân thành gật đầu.

Sầm Qua hài lòng sung sướng cong khóe môi.

Giang Bạch Lộ nhìn thấy, trong lòng thở phào một hơi, thả lỏng cảnh giác.

Đôi đũa của Sầm Qua đuổi đến, mặt cắt trắng phớt của gốc hành lá trắng tấp chọt vào môi cậu.

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu ngậm miếng hành lá, chậm chạp thở dài khe khẽ, mơ hồ không rõ mà lẩm bẩm: “Đàn ông đều giống nhau. Trước mặt người ngoài gọi tên cúng cơm, khi không có ai thì gọi cả họ và tên.”

Sầm Qua: “...”

Về mặt anh không thay đổi, đáp lại một cách châm biếm: “Đàn ông đều giống nhau, đó là bởi vì vợ của họ đều là một kiểu.”

Giang Bạch Lộ ngẩn ngơ vì một chữ đối phương đột nhiên nói ra, cậu chớp mắt, nhướn mày hỏi: “Kiểu gì?”

Sầm Qua thờ ơ ngược mắt, “Ba ngày không đánh, leo lên nóc nhà lật ngói.[1]“

Giang Bạch Lộ: “...”

“Được rồi.” Cậu phun miếng hành ra, ngừng cười, “Chúng ta nói chuyện khác đi.”

Sầm Qua liếc nhìn cậu một cái, “Chuyện gì?”

Giang Bạch Lộ cười hừ hừ hỏi: “Sao anh biết được tên cúng cơm của em? Tần Nhất Hành nói cho anh?”

Sầm Qua bỗng chốc để lộ vẻ mặt không còn gì để nói: “Mấy tháng trước Tống Đường suốt ngày gọi em như vậy, em nghĩ tôi ở bên cạnh là người điếc sao?”

“Trí nhớ của anh tốt thật đấy.” Giang Bạch Lộ cong môi lắm bầm một câu, sau đó rũ mắt nghĩ ngợi một lát, ngược mắt nở nụ cười, “Hay là em kể cho anh nguồn gốc tên cúng cơm của em đi.”

Một tay cậu chống má, quay đầu không hề chớp mắt nhìn Sầm Qua, “Anh biết đấy, ba em dù có chút tiền nhưng không được học hành tử tế. Lúc em vừa mới sinh ra, ba em cảm thấy tên xấu mới dễ nuôi, liền đặt tên cúng cơm cho em là Điếu Điếu...”

“Nhưng mẹ em cảm thấy Điếu đọc giống tên thứ đó, nghe không tốt đẹp gì.” Sầm Qua phì cười một tiếng, “Cuối cùng hai người đều nhường một chút, tra từ điển tìm một chữ đẹp dễ hơn, lại đồng âm với chữ ‘Điếu.’”

Giang Bạch Lộ ngó ra, một lúc lâu sau đó, cậu mới ngáp ngừng mở miệng hỏi: “Anh... biết?”

Sầm Qua quét mắt nhìn cậu, “Sao tôi không thể biết?”

“Đương nhiên không phải không thể biết.” Giang Bạch Lộ cong môi cười rộ lên, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ, “Em chỉ là tò mò, anh làm sao mà biết được? Cũng là nghe Tống Đường nói?”

Nhưng mà lúc này, đối phương không đáp, ngược lại ngẩn ra một giây, anh vô thức nhú mày. Con ngươi nâu nhạt hiện lên chút kì lạ, nhưng một giây sau đều bị bao phủ trong biển sâu màu hổ phách.

Nhanh đến mức Giang Bạch Lộ thậm chí chưa kịp bắt lấy, chợt nghe tiếng nói trầm thấp dềnhغه của Sầm Qua rơi vào trong tai: “Trừ bạn từ thời tóc để chỏm của em ra, còn ai nói cái này.”

Hết chương 44

Chú thích 1: Tương truyền, ở cổ đại, có một hộ gia đình, nữ chủ nhân họ Bảo, trong nhà có hai người con trai vô cùng nghịch ngợm, mỗi ngày không đuổi gà đuổi chó thì phá hoại hoa màu. Bảo thị tức giận đến nỗi ngày nào cũng phải đánh chúng. Bị đánh, hai anh em mới ngoan ngoãn một chút nhưng hôm sau, chúng lại phá phách như trước. Vào thời điểm thu hoạch lúa mạch, chồng của Bảo thị ở ngoài buôn bán bị gãy chân, không thể về nhà. Công việc đồng áng đều rơi vào người Bảo thị. Ban ngày nàng gặt lúa, buổi tối tuốt lúa đến khi trời tối mịt, không có sức lực quản lý hai thằng con trai tinh nghịch của nàng. Thật vất vả thu hoạch xong lúa mạch, Bảo thị mệt đến độ không gượng nổi lưng, nằm thẳng trên giường ngủ thiếp đi. Nửa đêm trời đổ mưa to, Bảo thị bị nước mưa từ nóc nhà rớt xuống đánh thức. Nàng không hiểu nước từ đâu ra, đốt đèn lên thì thấy ngói trên nóc nhà bị bóc đi vài khối, thảo nào nước mưa dột xuống. Bảo thị biết là hai thằng con trai bướng bỉnh của nàng làm, tức giận quát to với chúng: "Được lắm, hai thằng quỷ nhỏ bọn mày, ba ngày không đánh bọn mày, bọn mày liền leo lên nóc nhà lật ngói." Hai tên con trai nghịch ngợm đương nhiên không tránh khỏi một trận đòn.

Sau này mọi người dùng câu 'ba ngày không đánh, leo lên nóc nhà lật ngói' hình dung đứa trẻ nghịch ngợm.

45. Chương 45

Hai ngày sau, bạn ngồi cùng bàn thời cấp ba của Giang Bạch Lộ rủ cậu ra ngoài uống rượu. Hai người không đến Đêm Xuân Một Khắc, gần đây họ chỉ hẹn nhau ở một quán bar rất phong cách và sôi động trên đường Lâm Giang trong thành phố.

Trước đây khi còn đi học, quán bar ở đường Lâm Giang chỉ cách trường cấp ba của họ mười phút đi bộ. Thỉnh thoảng, Giang Bạch Lộ bỏ buổi tự học ban đêm, trừ khi đi chơi game ở quán cafe internet, cậu sẽ cùng hai, ba người bạn bá vai bá cổ, đến quán bar nhỏ đầu đường vui chơi. Sau một thời gian dài, chủ quán cũng quen mặt họ.

Nhiều năm trôi qua, Giang Bạch Lộ lại bước vào đây thì quán bar nhỏ ở góc phố đã trở thành biểu tượng lớn nhất của con phố. Đương nhiên, ông chủ năm đó ngậm thuốc lá ngồi ở quầy bar cười tủm tỉm nói muốn mời họ uống rượu đã đổi người.

Người đàn ông trẻ tuổi cơ thể thành thục ngồi trên ghế dài vẫy tay về phía cậu.

Giang Bạch Lộ ngồi xuống, còn chưa gọi đồ, bàn tay đối phương vững chắc rơi xuống đầu vai cậu, giọng nói hào phóng: "Đêm nay tôi mời." Cuối cùng, cậu ta lấy một tấm thiệp cưới đỏ rực đẩy đến trước mặt cậu.

Giang Bạch Lộ tiếp nhận thiệp mời, mở ra nhìn, ánh mắt lướt qua tên của cô dâu, thậm chí cảm thấy quen thuộc mơ hồ. Sau một khoảnh khắc, cậu chợt nhớ ra, ước chừng mười mấy tuổi năm đó, tên của cô gái xinh đẹp này thường xuyên được các nam sinh nhắc đến.

Cậu còn chưa kịp thốt thức, cậu học sinh hư hỏng bỏ học đánh nhau chống đối giáo viên năm đó bây giờ cũng đến tuổi thành gia lập nghiệp, chợt nghe cậu ta cắn thuốc lá cười nói: "Bọn tôi vẫn chưa chụp ảnh cưới, luôn cảm thấy thiếu một nhiếp ảnh gia phù hợp."

Giang Bạch Lộ ngay lập tức hiểu ra, nhướn mày nói: "Nhờ tôi chụp ảnh cho các cậu cũng được, cậu lấy gì đổi đây?"

Bạn cấp ba ngồi cùng bàn ngày xưa giờ tay đề menu rượu trong tay cậu xuống, cực kỳ phối hợp nói: "Vậy dùng loại rượu đắt nhất ở đây đêm nay đổi là được."

Giang Bạch Lộ nở nụ cười, "Cậu đều nói thế rồi, tôi cũng phải sẵn sàng bất kì lúc nào mới được."

Nói xong, cậu quay đầu lại gọi nhân viên phục vụ đến, không hề khách sáo gọi tên loại rượu đắt đỏ nhất. Nhân viên phục vụ lên tiếng trả lời rồi rời đi, Giang Bạch Lộ không quay đầu lại ngay mà vẫn duy trì tư thế vốn có. Tầm mắt lướt qua những dáng người lắc lư kích động, không nghiêng không lệch đụng phải hai đường nhìn nóng rực phía ghế dài đối diện.

Giây tiếp theo, đôi mắt kia giấu đầu hở đuôi cụp xuống, chủ nhân của chúng vội vàng nghiêng mặt đi, ẩn bản thân vào giữa bóng tối.

Dù vậy, từ khuôn mặt của những người bạn ngồi vây quanh đối phương, không khó để nhận ra đó là mấy cô cậu sinh viên còn trẻ măng.

Trên thực tế, bị người lạ nhìn chằm chằm ở quán bar là chuyện quá bình thường. Giang Bạch Lộ không để ý lắm, thu hồi ánh mắt, quay đầu lại nói chuyện với bạn cấp ba.

Câu nói còn chưa kết thúc, một cái bóng nhỏ đột ngột đổ lên sườn mặt. Hai người cứ tưởng là nhân viên phục vụ mang rượu ra, ngoảnh lại mới thấy hai sinh viên đại học mặt non choẹt. Chỉ mấy giây trước, hai người này còn ngồi ở ghế dài phía đối diện vui vẻ đùa giỡn với những người khác, trong đó có một người mang theo ánh mắt giấu diếm nhìn cậu rất lâu.

Giang Bạch Lộ giờ tay chống cằm, tỉnh bơ quan sát hai người trước mặt.

Nam sinh đứng bên phải giờ tay đẩy cô gái bên cạnh, cô nàng giống như vừa mới hoàn hồn, ánh mắt rời rạc tụ lại, ấp úng nói với bạn của Giang Bạch Lộ: "Xin lỗi, em có thể thêm số Wechat của anh không?"

Một bên, hai người đang nói chuyện, một cánh tay của nam sinh bên cạnh cô gái tự nhiên khoát lên vai cô nhưng ánh mắt lại dịch chuyển, nhìn thẳng vào mặt Giang Bạch Lộ. Theo đường nhìn của đối phương, cậu ngẩng lên, hơi thở của chàng trai hơn hai mươi tuổi lập tức rối loạn trong một cái chớp mắt, cậu chàng luống cuống tay chân che giấu ý đồ của bản thân.

Bạn của Giang Bạch Lộ giờ thiếp cười ra, tự nhiên từ chối yêu cầu xin số Wechat của cô nàng.

Khi Giang Bạch Lộ đứng dậy đi toilet, thấy hai cô cậu sinh viên rời khỏi bàn họ trở về chỗ ngồi ban đầu.

Hai phút sau đó, cậu ra khỏi nhà vệ sinh, chú ý tới mấy người sinh viên bên kia xảy ra mâu thuẫn với hai người đàn ông cao to cường tráng, đúng lúc vũ khúc trên sàn nhảy ngừng lại để chuyển bài, dòng người trong quán bar chen chúc xô đẩy, lại giống như yên tĩnh lặng im, bầu không khí trở nên ngọt ngào căng thẳng.

Cũng may không đánh nhau. Bảo vệ quán bar đi vào tách nhóm người ra, bài hát rock sôi động lần thứ hai bao trùm không gian. Giang Bạch Lộ thu hồi tầm mắt, không để tâm đến chuyện đó nữa.

Vài tiếng sau, hai người đứng dậy rời đi. Dưới ánh đèn mờ ảo, Giang Bạch Lộ nhìn bốn phía xung quanh, nhận ra mấy cô cậu sinh viên đã không còn ở quán bar.

Cậu và bạn cấp ba tạm biệt nhau ở cửa quán bar, Giang Bạch Lộ xỏ hai tay vào túi quần, định đi bộ đến đầu đường bắt taxi. Khi đi qua đầu ngõ chật hẹp bên trái quán bar, cậu nghe thấy tiếng gió loáng thoáng truyền ra từ trong ngõ nhỏ tối tăm, kèm theo là tiếng la hét và tiếng vật lộn.

Bước chân Giang Bạch Lộ khựng lại, nâng cằm liếc mắt về phía con ngõ vắng vẻ, gờ chân chậm rãi tiến vào trong bóng tối. Xuyên qua con đường rải đá xanh hẹp dài, cuối cùng cậu dừng chân ở chỗ rẽ bên phải nhìn sang.

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, các nam sinh trẻ tuổi dáng người linh hoạt và mấy người đàn ông cao lớn cường tráng túm lấy nhau. Những cái bóng hợp thành một khối chiếu lên tường đá bên cạnh giống như một đốm đen khổng lồ dữ dần lấn lư mất trật tự.

Hai cô gái cuống quýt run rẩy lùi vào trong góc, lúc này đồng thời ngược mắt lên nhìn cậu.

Dường như có trực giác, một chàng trai trẻ tuổi lách người ra khỏi trận chiến, nâng lên cái trán trầy xước nhưng vẫn không làm giảm sự thanh tú của khuôn mặt, con ngươi tỏa sáng rực rỡ dưới ánh trăng, không hề dè dặt như khi nhìn trộm cậu trong quán bar tối mờ mấy tiếng đồng hồ trước, giọng nói vang vọng mà phần khích: "Anh ơi, giúp em với!"

Giang Bạch Lộ: "..."

Cậu khoanh tay đứng ở lề đường, khê ho một tiếng trong đêm tối, hơi nâng giọng lên mà nói: "Mười phút trước đã báo cảnh sát." Cuối cùng, cậu mở công cụ tìm kiếm trên điện thoại di động, tìm ra tiếng còi xe cảnh sát, không nhanh không chậm ấn phím truyền phát.

Âm thanh sắc bén chói tai vang to trong ngõ nhỏ, nét mặt mấy người đàn ông biến đổi, luồng cuồng rời khỏi cuộc đánh hội đồng, để lại vài câu chửi bới tàn nhẫn rồi vội vàng bỏ chạy.

Giang Bạch Lộ cất điện thoại di động, thấy cậu trai xước trán vẫn chống tay ngồi trên đất, hô hấp nặng nề, ngực nhấp nhô phập phồng, nhưng cặp mắt vẫn không quên quan sát cậu. Cậu đứng thẳng lưng, mỉm cười, "Sao vậy? Em cũng muốn thêm số Wechat của anh hả?"

Cậu chàng xinh trai chỉ lo thở dốc, hé môi nhưng im lặng rất lâu không nói. Đôi mắt lại chưa từng rời khỏi mặt cậu.

Giang Bạch Lộ dựa theo tình hình mà suy xét, bộ dạng của đối phương không giống như muốn thêm số Wechat, ngược lại giống như là nhận biết cậu. Cậu nhú mày, cẩn thận tìm tòi trong trí não nhưng không tìm được chút ký ức có giá trị.

Cuối cùng tiếng chuông báo điện thoại của đối phương kéo suy nghĩ của cậu trở về, Giang Bạch Lộ tỉnh tường thấy bé trai ngồi dưới đất nhận cuộc gọi, vẻ mặt chán chường gọi ‘anh ạ’.

Không biết người bên đầu dây bên kia nói gì, trong phút chốc cậu chàng mím môi nghe xong, biểu cảm trên mặt tiện đà biến thành kì dị. Tuy nhiên, giọng nói vẫn thành thật như cũ: “Em ở ngõ nhỏ bên cạnh quán bar.”

Lúc nói những lời này, cậu chàng theo bản năng giơ di động ngăn đầu lên, lần nữa không nhận được mà liếc mắt nhìn Giang Bạch Lộ.

Hai phút sau đó, tiếng bước chân trầm ổn từ xa tới gần truyền tới, giọng nói trầm trầm quen thuộc trước tiên rơi vào trong tai: “Sầm Hỉ, mẹ nó em to gan quá nhỉ? Dám đánh nhau bên ngoài quán bar?”

Mọi người nghe thấy âm thanh, không hện mà cùng quay đầu lại. Bức tường màu xanh thẫm xuất hiện một cái bóng cao lớn chập chờn đứng đơ. Người đàn ông phát ra âm thanh bước ra từ góc tường phía sau Giang Bạch Lộ. Ánh mắt đầu tiên của người đàn ông rơi vào khuôn mặt của Giang Bạch Lộ, anh cực kì ngạc nhiên chặc một tiếng. Sau đó, anh liếc nhìn cảnh tượng thảm hại hỗn loạn phía sau, nhếch môi, giọng điệu lạnh lẽo, “Sầm Hỉ, em thật to gan, dám đánh nhau với chị dâu của em?”

Sầm Hỉ sững sốt, không còn để ý đến việc thở hổn hển, giống như nghe được chuyện động trời, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

46. Chương 46

Sầm Hỉ tiễn những người bạn học khác lên taxi, đi vòng trở về lên xe của Sầm Qua. Sầm Qua quay sang hỏi Giang Bạch Lộ: “Em đến chỗ tôi hay về nhà?”

“Về nhà đi.” Giang Bạch Lộ ngồi ghé phụ cầm điện thoại di động ngăn đầu lên, đọc địa chỉ của nhà họ Giang cho Sầm Qua, lại quét mắt nhìn mặt Sầm Hỉ từ kính chiếu hậu, tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, “Anh còn có em trai?”

Sầm Qua lái xe, không hề quay đầu đáp: “Không phải em ruột.”

Giang Bạch Lộ nghe vậy, nhớ tới vẻ lạnh lợi của Sầm Hỉ hơn mười phút trước đây trong ngõ nhỏ

khi cậu chàng ngẩng đầu gọi cậu. Cậu lại liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, đúng lúc thấy đối phương nghe xong lời Sầm Qua nói, mím môi chột dạ nổi giận mà không dám ho he, liền nở nụ cười.

Bây giờ cậu vô cùng xác định, người em trai này của Sầm Qua biết cậu. Nhưng mà, Giang Bạch Lộ rũ mắt rơi vào trầm tư, cậu chưa từng gặp qua cậu em này của anh, đối phương ở đâu thấy cậu?

Khóe mắt liếc thấy Giang Bạch Lộ mấy lần ngược mắt nhìn gương chiếu hậu, vẻ mặt Sầm Qua tỏ ra suy tư, “Các em quen nhau?”

Giang Bạch Lộ sững sốt, chưa kịp lắc đầu, chợt nghe thấy Sầm Hỉ ngồi ở ghế sau nhanh chóng mở miệng: “Không quen biết.”

Sầm Qua nghe xong, hơi mỉm cười, “Nếu không quen nhau, sao các em lại đâm đầu vào cùng một chỗ?”

“Trùng hợp thôi.” Sầm Hỉ khe khẽ lẩm bẩm, cực kì nhạy cảm kẹp chặt đuôi, tội nghiệp lái sang chuyện khác, “Anh ơi, đêm nay em về trường học.”

Sầm Qua không hề lay động, “Không được.”

Sầm Hỉ dịch về phía trước, cố gắng giải thích: “Anh, em không đánh nhau với anh ấy. Em và người khác đánh nhau, muốn nhờ anh ấy giúp đỡ.”

“Chẳng lẽ anh còn không biết hai người các em đánh nhau hay không?” Người đàn ông bật cười, tiếp đó biếng nhác chế giễu Giang Bạch Lộ, “Nếu em đánh nhau với Sầm Hỉ, bây giờ mặt mày còn có thể lành lặn ngồi ở đây được hả?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu ho nhẹ một tiếng, không hề muốn giải thích. Lời Sầm Qua nói chính là sự thật, người ta nói khi còn nhỏ bé trai lặn bùn nhiều, không cần ai dạy cũng hiểu đánh nhau. Nhưng cậu đích xác chưa từng đánh lộn, từ nhỏ đã không.

Ở ván cờ này Giang Bạch Lộ rơi vào thế yếu, nhưng ngựa không dừng vó mà tìm cách thay đổi tình cảnh, “Em không đánh đấm từ giờ. Nhưng mà...” Cậu hàm ý sâu xa nheo lại mắt, “Sao anh lại biết em không biết đánh nhau? Cho đến bây giờ em chưa từng đánh nhau với anh.”

Sầm Qua ghen hòng, không nói gì.

Giang Bạch Lộ cười tủm tỉm nhìn chằm chằm vào anh, “Không phải lại là bạn từ thời tóc đếch chom của em nói cho anh chứ?” Lúc này, vừa lúc gặp đèn đỏ, xe dừng lại ở giao lộ. Giang Bạch Lộ nghiêng người dùng một tay bắc lên vai đối phương, “Sầm Qua, bao giờ anh và bạn thân của em quan hệ tốt như vậy?”

Sầm Qua bình thần đẩy tay cậu xuống, “Thật ra tôi không biết em có biết đánh nhau hay không.” Cuối cùng, tỉnh bơ che đậy sự bất thường trong đáy mắt, anh quay đầu cười hừ một tiếng, “Tôi chỉ là muốn nói cho em biết, từ trước đến nay khi Sầm Hỉ đơn độc đánh nhau với người khác, chẳng thắng nổi ai.”

Giang Bạch Lộ: “...”

“Nhưng bây giờ tôi biết rồi. Nếu em không nói, sau này nếu đánh nhau tôi còn có thể nhường em, thế nhưng em lại không biết đánh đấm gì hết.” Sầm Qua dừng lại một chút, thông dong cong khóe môi, “Nếu em gây rắc rối, cũng chỉ có thể nằm yên mặc tôi trừng trị.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Yên tĩnh ngẩn ngui, thấy đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, Sầm Hỉ im lặng hồi lâu không nhin được nữa mà mở miệng nói: “Anh ơi, rẽ phải là đến cổng phía bắc của trường học chúng em.”

Nói xong, cậu chàng mở to mắt nhìn nắp xe vun vút xuyên qua ngã tư đường, chạy thẳng về phía trước. Sầm Qua nhíu mày nặng giọng nói: “Đã bảo em không được phép tiếp tục đánh nhau, lời của anh em nghe tai này lọt tai kia hả?”

Sầm Hỉ tức giận muốn trợn trắng mắt, “Tại sao anh có thể đánh nhau còn em thì không thể?”

Sầm Qua nghe vậy ngược mắt lên, “Ít nhất anh có thể đánh thắng. Đánh không nổi người khác bị người ta đè xuống đánh mà còn không hề xấu hổ, cuối cùng còn mặt dày muốn tìm quân cứu viện.”

Sầm Hỉ: “...”

Cậu chàng ủ rũ ngồi trở lại.

Sầm Qua dạy dỗ Sầm Hỉ xong, tiếp theo liếc mắt nhìn Giang Bạch Lộ bên cạnh, “Em không quen biết Sầm Hỉ còn giúp nó?”

Giang Bạch Lộ không rõ Sầm Qua hỏi cái này có hàm ý gì, tạm lời lặng im không nói.

Đối phương tỏ vẻ không cần cậu trả lời ngay lập tức, chỉ cong khóe môi buồn cười nói: “Chừng nào em trở nên thích lo chuyện bao đồng?”

Giang Bạch Lộ không còn gì để chống đỡ, ngẩng đầu đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị lời nói của Sầm Qua chặn miệng: “Nếu em muốn nói dối là cảm thấy nó nhìn giống tôi, tôi không thèm tin đâu. Dù sao tôi và nó không cùng mẹ cũng không cùng ba, mẹ tôi là người Mỹ.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu chậm rãi nở nụ cười, “Em không quen biết em nó nhưng không chịu được em trai anh luôn nhìn trộm em trong quán bar. Em cho rằng em nó biết em nên mới giúp đỡ.”

Sầm Hỉ: “...”

Đụng vào đường nhìn của Sầm Qua trong kính chiếu hậu, cậu chàng vội vã cuống quýt giờ hai tay làm sáng tỏ: “Em thề em không phải là gay.”

“Em không phải là gay...” Sầm Qua cười nhạo, “Vậy em nhìn chằm chằm vào cậu ấy làm gì?”

Sầm Hỉ cúi đầu, ấp úng không nói nên lời.

Tầm nhìn của Giang Bạch Lộ lần lượt đảo qua Sầm Qua và Sầm Hỉ. Người bên ngoài nhìn vào hơn phân nửa nghĩ lầm rằng Sầm Qua bất mãn, nhưng Giang Bạch Lộ lại biết đó chỉ là nửa thật nửa giả. Tay cậu chống má, hơi híp mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì. Bên trong xe bỗng chốc chìm vào yên tĩnh, vẻ mặt ba người như thường, nhưng trong lòng lại có những tâm sự khác nhau.

Rốt cuộc Sầm Hỉ người nhỏ tuổi nhất mất kiên nhẫn đầu tiên, cậu chàng trộm ngẩng đầu quan sát hai người ngồi phía trước. Mặc dù cậu không nhạy bén như Giang Bạch Lộ nhưng cũng lảng máng nhận ra, anh trai túm cậu không buông, ngoại trừ thật sự nhìn cậu không vừa mắt, còn có ý đồ khác. Tuy nhiên, Sầm Hỉ là người ngoài cuộc, cậu không nắm bắt được ý nghĩ trong lòng của Sầm Qua.

Cậu chỉ mơ hồ cảm nhận được, trong cơ thể anh trai cậu chôn dấu một sợi dây ngầm mà cậu không thể nhìn thấy. Giây phút này, ở nơi cậu không thấy được, hoặc có thể vào thời gian sớm hơn, Giang Bạch Lộ đã gờ tay gắt gao nắm lấy đầu sợi dây nọ, lặng lẽ từng chút một kéo sợi dây kia lên.

Có lẽ thời gian im lặng bên trong xe kéo dài quá lâu, hoặc có lẽ thời gian Giang Bạch Lộ nghiêng đầu tựa lưng vào ghế rất dài, phút chốc sau đó, toàn bộ mí mắt hơi sụp xuống của cậu đều đóng kín. Suy nghĩ hỗn loạn theo tầm mắt bị bóng tối nuốt chửng, lỡ tai cũng không nghe được bất kỳ tiếng động nào.

Đương nhiên, Giang Bạch Lộ càng không nghe được, rất lâu sau khi cậu ngủ say, mấy lần Sầm Hỉ gặp ngừng muốn nói rồi thôi, cuối cùng cậu chàng khe khẽ hỏi ra: “Anh ơi, các anh thật sự...”

Một chân Sầm Qua dẫm phanh, anh nhúu mày, nét mặt bức bối quay đầu lại.

Quán tính bất thành linh khiến cơ thể cậu chàng nghiêng về phía trước, chàng trai trẻ tuổi bỗng nhiên hoàn hồn, cổ họng thất lại, gắt gao giữ chặt dây thanh quản, nhanh chóng ép xuống những từ chưa kịp buột miệng thốt ra, giống như muốn nuốt chúng trở lại trong bụng. Cậu chàng khó khăn nuốt nước bọt, sau đó mới run rẩy bổ sung nửa câu kia, “Đang yêu đương?”

Sầm Qua im lặng, ánh mắt bình ổn mà sắc bén quét về phía cậu chàng. Sầm Hỉ cứng đờ người tại chỗ, trái tim bất an đập loạn. Đường như giây tiếp theo, tầm mắt của Sầm Qua đã xuyên qua cơ thể cậu, ép những chữ cậu nuốt vào bụng nhảy ra.

Nhưng mà chịu đựng hồi lâu, đối phương chỉ thản nhiên thu lại biểu cảm, “Không phải thật, chẳng lẽ còn có thể là giả?”

Ngay sau đó, Giang Bạch Lộ bị lay tỉnh. Cậu ngái ngủ mở mắt, nhìn màn đêm vô tận bên ngoài cửa sổ, theo bản năng thì thào: “Đến rồi sao?”

Sầm Qua chặc một tiếng, giơ tay lên bóp má cậu, “Ngủ choáng váng?”

Đôi mắt Giang Bạch Lộ trong dần lên, sau khi tạm biệt người trong xe, cậu tháo dây an toàn và đẩy cửa xuống xe. Trong chớp mắt xoay người đóng cửa, cậu quét mắt nhìn Sầm Hỉ ngồi ở ghế sau, bước chân khựng lại, từ đầu xe vòng qua cửa sổ bên ghế lái xe.

Sầm Qua hạ kính xuống, “Sao vậy?”

“Hôn ngủ ngon.” Giang Bạch Lộ cong mắt, cong người giơ tay đặt trên bệ cửa sổ, cúi đầu hôn một cái lên má Sầm Qua.

Người đàn ông mang theo đôi mắt thâm thúy quay mặt lại, một tay lướt qua đầu cậu đỡ lấy ót, tay kia đỡ mặt cậu lên, cảm anh khẽ nâng, lấp kín bờ môi cậu, bắt đầu không xem ai ra gì mà hôn môi.

Sau một lúc, Sầm Qua mới tách khỏi môi cậu, bàn tay nâng mặt cậu cũng buông ra, ngón tay ấm nóng thô ráp mạnh mẽ vuốt môi cậu, giúp cậu lau nước bọt dính ở khóe môi.

Giang Bạch Lộ không vội vàng rút lui, môi cậu mấp máy, hơi thở ấm áp phả vào mặt Sầm Qua. Cậu cup mắt, giọng nói khẽ khàng giống như đang thì thầm: “Không phải anh muốn biết, tại sao trong quán bar em trai của anh nhìn chằm chằm vào em sao? Em không biết nó, nó cũng thật sự không biết em.”

Cậu dừng lại một giây, giọng điệu nghi hoặc nhưng lại mang theo sự chắc chắn đầy mâu thuẫn, “Nó nhất định từng thấy em.”

47. Chương 47

Sầm Hỉ từng thấy Giang Bạch Lộ cũng không phải chuyện kì lạ gì. Giống như buổi tối hôm nay, họ có thể trời xui đất khiến gặp nhau ở quán bar, vào một ngày nào đó trước đây Sầm Hỉ cũng có thể đã nhìn thấy Giang Bạch Lộ ở một trung tâm thương mại hoặc nhà hàng nào đó.

Ký ức trong não ít đúng hơn so với bản ghi trắng đen. Giả sử ngày hôm nay ai đó nói với bạn rằng anh ta thích rau mùi, ngày mai bạn hỏi tưởng lại, bạn có thể nghĩ rằng một người khác thích rau mùi, còn anh ta lại thích rau hẹ.

Hoặc có thể nửa đêm trong mơ, bạn thấy bạn đã từng đi qua giao lộ hoặc rẽ vào đường phố nào đó, rất có khả năng theo thời gian trôi qua, nó từng chút xâm nhập vào bộ nhớ của não bạn. Khi ranh giới giữa giấc mơ và ký ức dần mờ đi, bạn sẽ không thể phân biệt đó là mơ hay là thực.

Sự trùng hợp của gặp gỡ ngẫu nhiên trong hiện thực và sự trùng hợp của rối loạn ký ức là hết sức phổ biến. Điều bất thường là biểu hiện và thái độ của Sầm Hỉ khi đề cập đến sự trùng hợp với Giang Bạch Lộ.

Sầm Qua hơi nhú mày, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào lưng Giang Bạch Lộ. Sau một lúc, ánh mắt như thường lệ liếc nhìn Sầm Hỉ đứng ngồi không yên ở phía sau. So với Giang Bạch Lộ, Sầm Hỉ mới tuổi đôi mươi dường như không có chút phòng vệ nào, tất cả niềm vui nỗi buồn đều hiện rõ trên mặt. Giang Bạch Lộ không nói, Sầm Qua cũng nhận ra...

Sầm Hỉ đã từng thấy Giang Bạch Lộ, mà chuyện này cũng liên quan đến Sầm Qua.

Sầm Qua lái xe trở về nhà, Sầm Hỉ nhanh nhẩu vọt ra khỏi xe, mỉm cười vẫy tay với Sầm Qua đang ngồi trên ghế lái, “Lái xe cẩn thận, ngủ ngon!”

Lời còn chưa dứt, cậu chàng thấy Sầm Qua rút chìa khóa rồi xuống xe. Vẫn lo lắng Sầm Qua hỏi cậu chuyện Giang Bạch Lộ, vội vàng giành lời hỏi trước, “Anh ơi, đêm nay anh không về nhà riêng ă?”

Sầm Qua liếc nhìn cậu một cái, “Không về.”

Sầm Hỉ dạ một tiếng, cúi đầu chạy về phía biệt thự, vừa chạy vừa giải thích: “Sáng mai em có tiết học, em lên nhà tắm rửa ngủ trước đây!”

Cả người khó khăn lắm mới bước được hai bước, sau áo đã bị túm lấy, Sầm Qua kéo cậu trở về, giọng nói nhàn nhạt: “Đừng đi vội, anh có chuyện quan trọng muốn hỏi em.”

Cơ lưng Sầm Hỉ cứng còng, trong lòng run sợ mà bị Sầm Qua xách đến mép sofa trong phòng khách tầng một. Bả vai run rẩy, đầu rũ xuống, cậu chàng liên tục nhìn chăm chăm dưới đất. Lòng tơ sau lưng gần như dựng thẳng đứng dưới ánh mắt xem xét kỹ lưỡng của đối phương...

Thật sự còn đáng sợ hơn việc rón rén làm chuyện xấu rồi vừa khéo bị bác cả bắt gặp lúc trước.

Nghĩ đến đây, Sầm Hỉ không kìm lòng được nhớ đến cuối năm ngoái, cậu thi xong Tiếng Anh cấp bốn vào cuối tuần, được tài xế đón về Sầm gia. Ăn xong bữa trưa, bầu trời trong vắt không một gợn mây, chó bự của nhà họ Sầm vui vẻ lăn lộn trên bãi đất trống trong sân nhỏ cạnh cửa sổ sát sàn.

Sầm Hỉ lau miệng, đứng dậy rời khỏi bàn ăn, lên tầng kéo kín rèm cửa rồi ngã người xuống chiếc giường êm ái, nhắm mắt lại và ngủ say như chết. Khi tỉnh dậy, bên ngoài tối om, cơn mưa bất chợt tầm tã trút xuống nện rầm rầm lên cửa sổ thủy tinh.

Sầm Hỉ buồn chán rời giường, mở cửa rồi bước ra ngoài. Đi ngang qua phòng sách của bác cả, thấy cửa phòng mở toang, đèn bàn tỏa ánh sáng trắng dịu êm trên bàn làm việc, cửa sổ đối diện khép hờ, gió lạnh kèm mưa bụi từ cửa sổ tiến vào, thổi trang giấy dưới đèn bàn bay phàn phật.

Nhưng trong phòng không có một bóng người.

Sầm Hỉ do dự hồi lâu, nhìn xung quanh xác định không có ai, khẽ khàng bước vào trong phòng, thò người ra nắm lấy chốt cửa sổ muốn khóa chặt cửa. Trong khoảnh khắc cửa sổ đóng lại, để cửa mang theo một đợt gió mạnh, trang giấy trên bàn bị cuốn vào giữa không trung, chậm rãi hạ cánh lên chiếc thảm bên cạnh chân cậu.

Sầm Hỉ cúi xuống nhặt trang giấy, đang định đặt nó về chỗ cũ, ánh mắt vô tình lướt qua tờ giấy. Động tác của cậu khựng lại, con mắt tràn đầy kinh hoàng. Mí mắt khẽ nâng, cậu không tìm được mà nhìn vào những trang giấy trắng rải rác trên mặt bàn.

Tiếng bước chân từ xa đến gần vang lên bên ngoài phòng sách, âm thanh của chủ tịch tập đoàn họ Sầm càng thêm rõ ràng trong không khí, tiếng nói gián đoạn chui vào màng nhĩ: "Nếu cậu ta trở về... Tùy cậu ta thôi..."

Sầm Hỉ chỉ kịp đặt trang giấy trên tay xuống bàn, hốt hoảng xoay người thì đụng phải ánh mắt không vui đầy nghiêm khắc của người cầm quyền tập đoàn họ Sầm.

Cậu sợ nhũn cả hai chân, ấp úng giải thích mình vào để đóng cửa sổ.

Chủ tịch Sầm im lặng cúp điện thoại di động, con mắt nhàn nhạt lướt qua cửa sổ đóng chặt, ngoài dự đoán thu lại khí thế toàn thân, trầm giọng dặn dò cậu giữ kín miệng, sau đó hời hợt bỏ qua chuyện này.

Sầm Hỉ ngoan ngoãn rũ mắt ra khỏi phòng, thở dài nhẹ nhõm sau khi sống sót khỏi tai nạn, nhưng trong lòng kinh ngạc không thôi.

Quản gia nghe thấy tiếng động từ trong phòng bước ra, thấy cái trán và khóe miệng Sầm Hỉ bị thương, lập tức xoay người trở lại tìm thuốc mỡ. Phòng khách liền khôi phục yên tĩnh, Sầm Hỉ thoát khỏi dòng suy nghĩ, về mặt cổ tử ra bình tĩnh.

Sầm Qua đứng ở trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống: "Ngẩng đầu lên."

Sầm Hỉ căng thẳng ngẩng đầu.

Sầm Qua ôm tay, nhìn mặt cậu suy nghĩ một lát, thờ ơ mở miệng hỏi: "Lần trước đưa đồ vật cho em, còn giữ không?"

Sầm Hỉ ngạc nhiên mở to mắt, chưa phản ứng kịp, "Vật gì vậy?"

Sầm Qua giơ tay sờ mũi, khuôn mặt tỏ vẻ sốt ruột, "Khuy măng sét."

Sầm Hỉ: "..."

Trong vòng một giây, lo sợ bất an trên mặt cậu chàng hoàn toàn biến mất, ngược lại cậu cười hì hì hỏi, "Anh ơi, khuy măng sét anh cho em lần trước, là muốn tặng ai vậy?"

Giọng nói của cậu chàng tự nhiên, "Có phải là muốn tặng cho chị dâu của em không?"

"Nhưng tại sao lần đó khi anh mang về lại không tặng?" Sầm Hỉ hả hê dào dạt, "Có phải là bị chị dâu của em từ chối không ạ?"

Giọng nói của Sầm Qua lạnh đi, "Sầm Hỉ."

Sầm Hỉ theo phản xạ có điều kiện dựng thẳng sống lưng, kẹp chặt đuôi thành thật nói: "Vẫn còn đang giữ, đang giữ ạ. Em giữ gìn cẩn thận lắm, bây giờ em lấy cho anh."

Cậu chàng xoay người, không dám ngừng nghỉ chạy như bay lên tầng trên, chạy được nửa đường bước chân đột nhiên dừng lại, cậu quay đầu liếc mắt nhìn Sầm Qua đang ngồi dưới tầng, sự việc trôi qua mới phản ứng được, anh của cậu có phải là... căn bản không muốn lên tra hỏi cậu, cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn tìm cậu lấy lại đôi khuy măng sét kia phải không?

Khóe miệng Sầm Hỉ hơi co quắp.

Bóng dáng của đối phương biến mất ở chỗ rẽ lên tầng hai, Sầm Qua lười biếng dựa người vào sofa, hai ngón tay thon dài kẹp lấy điện thoại di động ngắm nghía một lúc, dường như nhớ đến điều gì đó, anh khẽ cong khóe môi. Thật tưởng anh không biết, Giang Bạch Lộ cố ý dẫn dắt anh?

Bao nhiêu bí bất giấu kín không nói ra, trời cũng không đến mức sụp đổ. Nếu muốn làm anh nôn nóng, như vậy anh càng không vội. Anh không gấp, liền đến lượt Giang Bạch Lộ sốt ruột.

Sầm Qua hơi híp mắt, anh sẽ chờ đến lúc Giang Bạch Lộ gấp gáp đến mức không giữ được bí mật, tự dâng mình lên tận cửa nói cho anh nghe.

48. Chương 48

Còn chưa kịp tặng khuy măng sét, hai người đã cãi nhau.

Nguyên nhân là do chiếc đồng hồ đeo tay của Sầm Qua.

Đầu tháng năm thoáng qua, cơn nóng hầm hập bữa vây thành phố Bắc Kinh, ánh mặt trời cháy bỏng dường như có thể nung chảy mặt đường nhựa, mùi khét nhàn nhạt lơ lửng trong không khí.

Giang Bạch Lộ hẹn Sầm Qua đi bơi ở câu lạc bộ tư nhân, đương nhiên, cậu dùng thẻ hội viên VIP của đối phương. Vừa đến trước cửa, cậu đội mũ che nắng, suy nghĩ một chút lại mặc vào một chiếc áo khoác mỏng, tiện thể nhét ví tiền và điện thoại di động vào trong túi áo.

Nhân viên phục vụ của câu lạc bộ đưa cậu đến mép bể bơi tư nhân lộ thiên. Giang Bạch Lộ dè dặt vành mũ lưỡi trai, hai tay xỏ túi quần, cất bước đi đến rìa nước cạn của bể bơi, sau đó ngồi xõm xuống.

Nhận thấy bóng đen nhỏ bao phủ đỉnh đầu, người đàn ông đang dựa vào thành bể bơi phớt nháng liếc mắt nhìn, thấy một phần chiếc cằm trắng ngần nhỏ xinh của Giang Bạch Lộ. Quay người lại, anh cong ngón tay búng vành mũ cậu, cười nhạo: "Trời nóng mà trùm thế này, cẩn thận nổi mẩn."

Bọt nước mát rượi từ đầu ngón tay đối phương vẩy lên chớp mũi và lông mi Giang Bạch Lộ, cậu chớp mắt một chút, "Em không mang theo quần bơi."

Sầm Qua nói: "Tôi có."

"Nhưng mà..." Anh rũ mắt liếc nhìn đũng quần của Giang Bạch Lộ, khóe môi cong lên, "Em mặc rộng đấy."

Giang Bạch Lộ ngẩng đầu, không để ý mỉm cười, "Quần lót cũng mặc rồi, chẳng lẽ còn lo không mặc được quần bơi."

Cười xong, cậu đứng dậy định đi đến phòng thay quần áo, cái tay buông ở mép quần bị người phía sau bắt lấy. Giang Bạch Lộ dừng bước quay đầu lại, hơn một nửa khuôn mặt che lấp dưới mũ lưỡi trai, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi hơi mỏng hé ra đóng lại: "Sao thế?"

Về mặt Sầm Qua nhàn nhạt, anh mở miệng trả lời cậu: "Em qua đây."

Giang Bạch Lộ nghe lời đi về chỗ cũ rồi ngồi xõm xuống, ánh mắt lưu luyến lướt qua lồng ngực rắn chắc ướt sũng của đối phương.

Sầm Qua hừ lạnh một tiếng, "Mắt nhìn đi đâu vậy?"

Giang Bạch Lộ ngẩng đầu lên, tươi cười, "Không thể xem sao?"

Sầm Qua không nói có thể hay không thể, giơ tay nâng vành mũ của cậu lên, cúi đầu ngậm lấy môi cậu, vươn đầu lưỡi đảo quanh miệng cậu mấy lần rồi ấn vành mũ cậu xuống, "Bây giờ em có thể đi."

Giang Bạch Lộ không đỡ mồ hôi, bây giờ lại bị đối phương hôn đến mức toát mồ hôi hột. Cậu duỗi tay đỡ lấy đầu vai Sầm Qua, nâng đầu gối ngồi xổm lên đùi đối phương, vừa nghiêng mặt hôn anh vừa hạ tay xuống, lướt qua khe ngực anh sờ xuống phía dưới. Cuối cùng dừng ở đũng quần bơi căng chặt của anh, lòng bàn tay mò được một phần nóng rẫy, lưu loát nhóm khỏi đùi anh, cậu xoay người bước đi.

Để lại Sầm Qua đen mặt nhìn bóng lưng cậu, ánh mắt âm ỉ táo bạo mà ẩn thái dương, trầm giọng phun ra hai chữ: "Thiếu đánh."

Giang Bạch Lộ thay quần bơi, cầm điện thoại di động trở về, nhưng không thấy bóng dáng Sầm Qua. Cậu đặt di động lên trên ghế nằm dưới tán ô cạnh bể, theo cầu thang bước xuống khu nước cạn. Một luồng xung lực đánh lên eo cậu, kéo cậu xuống. Sầm Qua nổi lên khỏi mặt nước, ấn cậu vào thành bể bơi, tùy ý vuốt ve.

Hai người suýt nữa nổ súng, Giang Bạch Lộ bị đánh bại trước, thở hổn hển trở mình bước lên bờ, tìm một chiếc ghế dựa và ngã người ra sau. Khi tựa vai vào lưng ghế hơi tỏa nhiệt, cậu phát hiện có vật cứng cộm vào chân mình.

Cậu ngạc nhiên ngồi dậy, đưa tay sờ soạng dưới chân, nhặt lên một chiếc đồng hồ quen thuộc.

Giang Bạch Lộ thoáng chốc nhận ra, đây là chiếc đồng hồ đeo tay bị hỏng mà Sầm Qua xem như bảo vật. Mấy tháng trước lần đầu tiên cậu thấy nó ở căn phòng trong quán bar, vừa mới giơ tay chạm vào thiếu chút nữa đã chọc giận Sầm Qua.

Nhớ tới cảnh tượng ấy, Giang Bạch Lộ không những không cảm thấy tức giận mà còn không thể nhịn cười. Cậu ngẩng đầu liếc mắt về phía bể bơi, thấy Sầm Qua không để ý đến cậu, cậu bèn đặt chiếc đồng hồ đeo tay đặt ở lòng bàn tay tung lên tung xuống, sau đó rũ mắt quan sát...

Kim giờ, kim phút và kim giây vẫn dừng lại ở vị trí bảy giờ, không rõ là ngày hay đêm.

Cậu liếc mắt nhìn khung ngày tháng phía bên phải, mặt trên rõ ràng biểu hiện, thời gian đồng hồ đeo tay hoạt động lần cuối cùng là ngày mười ba tháng ba.

Trước đây, mỗi một ngày, chiếc đồng hồ đeo tay này đều cần cù chuyển động. Mãi cho đến ngày mười ba tháng ba năm nào đó, bởi vì một nguyên nhân không thể biết được, nó vĩnh viễn ngừng hoạt động.

Thời gian vẫn luôn tiến về phía trước nhưng nó lại mãi dừng lại ở ngày mười ba tháng ba năm nào đó. Đây là sản vật thuộc về quá khứ đã qua, nhưng Sầm Qua vẫn lưu giữ nó cho đến bây giờ.

Giang Bạch Lộ nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt thủy tinh sạch sẽ bóng lóng, khẽ khàng nghiền ngẫm ngày mười ba tháng ba hai lần trong miệng. Những mảnh ký ức vụn vặt ngấn ngủ cười ngửa xem hoa xoẹt qua trong đầu, cậu đã làm gì vào ngày mười ba tháng ba năm ngoái? Và năm kia nữa?

Tựa như thủy triều mãnh liệt đánh đến, ánh mắt lơ đãng trong không trung của Giang Bạch Lộ dần dần ổn định. Sau một lúc lâu, cậu như tỉnh dậy khỏi cơn mơ, nhẹ nhàng chớp mắt.

Vài phút sau, Giang Bạch Lộ cầm chiếc đồng hồ đeo tay lạnh lẽo, đứng ở mép bể bơi mở lòng bàn tay ra về phía người đàn ông đang ngâm mình trong nước, dây đồng hồ màu bạc lấp lờ phát sáng dưới ánh mặt trời, "Nếu hỏng rồi, hay là..." Cậu nở nụ cười, "Em tặng anh một cái mới nha?"

Sầm Qua tối sầm mặt, ở trong bể bơi đứng lên, gơ tay đoạt lấy chiếc đồng hồ đeo tay, nắm chặt trong lòng bàn tay, giọng nói mơ hồ kiềm nén tức giận: "Lẽ nào tôi chưa từng nói với em, không được nghịch chiếc đồng hồ đeo tay của tôi sao?"

Bầu không khí kiêu diễm trước đây bỗng tan biến, Giang Bạch Lộ sững sờ nhìn anh, chỉ thấy đôi đồng tử màu hổ phách chậm rãi bị mặt băng bao phủ. Rất lâu cậu chưa thấy dáng vẻ này của Sầm Qua, cảm giác ảm ức từ lồng ngực tụ lại trong cổ họng.

Giang Bạch Lộ mím môi, đứng dậy, "Anh không muốn em động vào nó thì anh đừng tháo nó xuống. Chỉ là một chiếc đồng hồ đã hỏng, dù anh không cho nó dính nước thì cũng không thay đổi được sự thật là nó đã hỏng."

Ngay từ đầu cậu đã cho phép chiếc đồng hồ đeo tay này tồn tại, cho nên cậu không rõ tại sao bản thân lại khó chịu. Cậu kinh ngạc vì cảm xúc trong tiềm thức bất thành linh phản bội lý trí của não bộ, hơi bực bội vuốt tóc mái ướt sũng trên trán lên, xoay người nhặt điện thoại di động trên ghế nằm rồi bước về phía phòng thay quần áo.

Sầm Qua lạnh lùng đứng dưới nước, nhưng mặt băng trong con ngươi chậm rãi nứt ra, tức giận và nóng nảy trong lồng ngực bốc lên ngàn ngút. Anh gơ tay ném chiếc đồng hồ vào thành bể bơi cứng rắn, đồng hồ đeo tay đập vào bể bơi phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy, sau đó rớt xuống mặt nước, mặt kính đồng hồ sản sinh một vết nứt dài mảnh.

Sầm Qua thản nhiên vớt đồng hồ đeo tay lên, ánh mắt bình tĩnh lướt qua mặt đồng hồ, trong đầu hiện ra khuôn mặt của Giang Bạch Lộ. Anh vô thức khẽ mím môi, hối hận không lý do nhàn nhạt nổi lên trong lòng.

Cùng lúc đó, Tống Đường đang chơi golf ở sân vận động ngoài trời nghe được tin tức liền tỏ vẻ vui mừng, buông gậy đánh golf vội vàng ra ngoài, nhưng ở bên ngoài bể bơi tư nhân của Sầm Qua thấy bóng lưng rời đi của Giang Bạch Lộ.

Cậu ta bỗng dưng giận tái mặt, dường như không thể tin được Sầm Qua lại dẫn Giang Bạch Lộ đến đây. Cậu ta bực tức lấy điện thoại di động gọi cho Giang Bạch Lộ, âm thanh không có chút bất ổn nào: "Bây giờ cậu đang ở đâu?"

Đầu óc Giang Bạch Lộ mãi miết nghĩ về Sầm Qua, hiếm thấy không nhận ra sự kỳ lạ trong giọng nói của Tống Đường, thậm chí sinh ra cảm giác lười biếng không muốn ứng phó chu toàn, cậu hơi hột đáp: "Ồ nhà."

Tống Đường nắm điện thoại di động không nói gì nhưng đôi đồng tử dần dần nguội lạnh.

49. Chương 49

Tống Đường càng nghĩ càng cảm thấy bất thường. Cậu ta tìm người đi đến nhà xuất bản Giang Bạch Lộ từng làm việc để điều tra, kết quả mang về là Giang Bạch Lộ và Đông Vi có quan hệ cá nhân, từng giúp Đông Vi chụp ảnh riêng. Lúc này cậu ta mới nhớ lại mấy tháng trước cậu ta yêu cầu Giang Bạch Lộ hỏi thăm quan hệ của Sầm Qua và Đông Vi, bất chợt giật mình nhận ra bản thân bị lừa bỡn triệt để.

Cậu ta lên Wechat hỏi tình hình gần đây của Sầm Qua, thám tử tư được cậu ta thuê lại trả lời chưa bao giờ nhìn thấy Đông Vi xung quanh Sầm Qua. Tống Đường thay đổi suy nghĩ, gửi ảnh chụp Giang Bạch Lộ, kiểm chế sự mất kiên nhẫn, hỏi: "Còn người này thì sao? Anh từng thấy chưa?"

Giây tiếp theo cậu ta được cho biết, chẳng những thường xuyên nhìn thấy mà còn nhiều lần thấy đối phương ngủ lại ở nhà Sầm Qua. Thái dương Tống Đường hiện lên gân xanh, tức nổ phẫn nộ: "Tại sao anh không báo cáo?"

Thám tử tư sững sờ trong giây lát, "Không phải cậu bảo chỉ cần theo dõi xem có người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh ngài Sầm thôi sao?"

"Ngu ngốc!" Tống Đường quát mắng, vẻ mặt tái mét giờ điện thoại di động ném vào bờ tường.

Từ trước đến nay cậu ta tự phụ, nghĩ Sầm Qua thẳng tắp, ngay cả phụ nữ cũng khó đến gần, ngoại trừ cậu ta, còn ai có thể bề cong anh, không ngờ lại xuất hiện Giang Bạch Lộ – một biến số vô căn cứ. Ánh mắt Tống Đường hung ác nham hiểm, cậu ta nhặt điện thoại di động đã nứt màn hình lên, mở danh bạ điện thoại trong di động.

Sau khi về nhà, Giang Bạch Lộ liền hối hận. Nói đi nói lại, dù là đồng hồ cũ hay đồng hồ mới, tóm lại đều là... Cậu hơi buồn bực thở dài một hơi, xoay người mới phát hiện cậu quên áo khoác trong phòng thay đồ.

Ví tiền trong áo khoác đương nhiên cũng ở phòng thay đồ. Nghĩ đến đối phương vô cùng có khả năng mở ví tiền của cậu, ánh mắt Giang Bạch Lộ hơi đông lại. Giây tiếp theo cậu mới nhớ ra, mấy tháng trước đây, ở toilet trong nhà hàng, Sầm Qua đã lấy mất bức ảnh riêng tư cậu nhét trong ví tiền.

Giang Bạch Lộ yên lòng, buổi tối cậu nhận được điện thoại của Tống Đường, cậu ta hẹn gặp mặt cậu ở quán cà phê tại trung tâm thành phố vào ngày hôm sau. Giang Bạch Lộ vốn định từ chối, nhưng từ lời ám chỉ của đối phương mới nhớ tới, hình như cậu từng hứa hẹn với Tống Đường báo cáo chuyện có liên quan đến Sầm Qua, nên cậu đồng ý.

Ngày hôm sau trước khi ra khỏi nhà, Giang Bạch Lộ lấy chiếc ví tiền cũ từ trong hòm tạp vật ra. Ví tiền này mua lúc cậu còn học đại học ở nước Mỹ, cùng với ví tiền của bạn trai cũ của cậu là đồ đôi. Giang Bạch Lộ dùng nhiều nên nó đã cũ, nhưng dù cũ cậu vẫn luyện tiếc không nỡ vứt đi. Năm trước, khi về nước, ma xui quỷ khiến cậu nhét ví tiền vào trong vali, từ bên kia đại dương kéo về nước.

Cậu mở ví tiền muốn nhét thẻ tín dụng và tiền giấy vào, nhưng vô tình phát hiện bên trong còn lưu giữ một bức ảnh chụp bạn trai cũ của cậu. Giang Bạch Lộ định lấy tấm ảnh đã phai màu và ố vàng kia ra, nhưng cậu cup mắt lặng lẽ nhìn bức ảnh hồi lâu, do dự một giây, vẫn để bức ảnh trong ví.

Cậu không thể chỉ cần sự an ổn trước mắt mà không suy xét đến tương lai, bất luận lớn nhỏ, bất luận nặng nhẹ, sự tình luôn cần phải giải quyết. Cậu không thể bước tiếp nửa cuộc đời còn lại đều dưới tình huống đối phương hoàn toàn không biết gì cả, sinh ra sự ghen tuông không biết nên khóc hay nên cười đối với chiếc đồng hồ đeo tay của Sầm Qua, hoặc là đồ vật xưa cũ khác.

Mặt trời giữa trưa rắc ánh vàng bên trong quán cà phê, hương cà phê tinh khiết và mùi bánh kem ngọt ngào hòa quyện trong không khí, bài hát tiếng Pháp nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai rất lâu.

Giang Bạch Lộ cởi áo khoác mỏng tối màu choàng vào lưng ghế, khoe môi mỉm cười nghiêng mặt nói chuyện với nhân viên phục vụ đứng ở cạnh bàn.

Tổng Đường thanh nhã nhấp một ngụm cà phê, cảm hơi nâng lên, ánh mắt khó hiểu rơi vào trên mặt cậu.

Giang Bạch Lộ gọi đồ xong, quay đầu trùng hợp đụng phải ánh mắt tối tăm u ám của Tổng Đường. Trong lòng cậu suy tư một chút, điềm nhiên như không dịch chuyển tầm mắt, gọi nhân viên phục vụ trở lại, hỏi sơ qua về chế độ hội viên của quán cà phê.

Nhân viên phục vụ tận tình hướng dẫn tỉ mỉ, Giang Bạch Lộ vô cùng kiên nhẫn nghe xong mới nhẹ nhàng giơ tay xen lời cậu ta: “Vây phiền cậu giúp tôi làm thẻ hội viên.”

Nhân viên phục vụ gật đầu, “Phiền anh cung cấp số điện thoại và họ tên.”

Giang Bạch Lộ dựa theo yêu cầu mà trả lời cậu ta, lấy ví tiền từ trong túi áo khoác sau lưng ra, cổ tay hơi nghiêng xuống dưới, mở ví trước mặt Tổng Đường, rút thẻ tín dụng ra và đưa cho người phục vụ.

Khi cậu ngồi xuống phía đối diện, Tổng Đường không hề rời mắt theo dõi mọi cử động của cậu. Lúc này, cậu ta tự nhiên thoáng thấy bức ảnh chụp trong ví tiền của cậu mơ hồ lộ ra. Tấm ảnh có thể kẹp trong ví tiền mang theo bên mình đương nhiên là ảnh chụp người thân hoặc người yêu. Giang Bạch Lộ là con trai duy nhất của nhà họ Giang, không có anh chị em. Hình bóng trẻ tuổi trong bức ảnh càng không thể là phụ huynh trong nhà.

Cậu ta âm thầm cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ bản thân chưa kịp mở lời, Giang Bạch Lộ đã lộ dấu vết. Tổng Đường tạm thời áp xuống ý tưởng ép hỏi đối phương, ngược lại cup đôi mắt tràn đầy trào phúng xuống, bình thần quấy cà phê.

Giang Bạch Lộ làm thẻ hội viên xong, nhét ví tiền trở về túi áo, thấy Tống Đường không mở miệng hỏi, cậu thông thả nghịch điện thoại di động.

Nhân viên phục vụ bưng cà phê đến, Giang Bạch Lộ dường như khát nước, vội vã buông điện thoại di động, bưng đĩa đựng tách cà phê lên uống, nhưng đôi môi cậu hơi run rẩy, chất lỏng màu nâu sẫm theo miệng chén tràn xuống dưới, nhỏ giọt tại viền cổ áo của cậu, ngấm vào vải vóc với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, để lại vết bẩn khô cặn tối màu.

Giang Bạch Lộ liếc nhìn một chút, vội vàng đặt cốc cà phê trong tay xuống. Chiếc chén sứ tinh xảo thô lỗ đập mạnh vào trong đĩa, tạo ra âm thanh gay gắt chói tai. Tống Đường giống như vừa mới để ý đến hành động của cậu, không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, nét mặt hiện ra sự khó chịu nhẹ nhàng.

Giang Bạch Lộ cũng mất hứng nhú chặt lông mày, ngay cả điện thoại di động trên bàn cũng không thèm lấy, cậu hấp tấp đứng dậy chạy về phía toilet. Tống Đường thu hồi vẻ mặt, nhớ lại hành vi uống cà phê đầy thô lỗ của Giang Bạch Lộ, khịt mũi khinh bỉ đứng dậy tìm ví tiền nhét trong túi áo của cậu.

Khi đôi mắt quét qua những vết trầy xước trên ví tiền cũ kỹ, khóe miệng Tống Đường trào phúng nhếch lên. Sau đó chịu đựng sự khó chịu trong lòng, cậu ta mở ví tiền ra. Tuy nhiên, chẳng mấy chốc, tâm trạng tràn ngập kể của cậu ta biến thành ngạc nhiên và kì dị sau khi xem bức ảnh.

Bức ảnh cũ phai màu nghiêm trọng, gần như không nhận ra được màu sắc quần áo của người trong ảnh. Người trong hình không chụp chính diện mà chỉ chụp sườn mặt, tuy chỉ cần nhìn sườn mặt nhưng cũng có thể dễ dàng nhận ra, sườn mặt trẻ trung trong tấm ảnh cực kỳ giống Sâm Qua...

Nhưng cũng chỉ là giống mà thôi.

Ánh mắt của Tống Đường rơi vào bộ đồng phục lao động rẻ tiền đang mặc của người nọ, không ngần ngại kết luận, người trong bức ảnh tuyệt đối không phải là Sâm Qua. Kế hoạch suy tính trước đây của Tống Đường một lần nữa thất bại, cậu ta mang vẻ mặt lạnh buốt cầm tấm ảnh im lặng hồi lâu. Ngược mắt lên lần nữa, cậu ta không chỉ không thể hiện bất kì sự tức giận hay không vui nào mà còn không che giấu sự phấn khích đầy đặc.

Nhìn kỹ hơn, sự phấn khích lại được trộn lẫn với sự tàn nhẫn như ẩn như hiện.

Khi Giang Bạch Lộ trở về chỗ ngồi, Tống Đường không nhanh không chậm liếc nhìn cậu, hăm hở dò hỏi chuyện liên quan đến Sâm Qua. Nhưng câu trả lời không ngoại lệ đều là Đông Vi không hề qua lại với Sâm Qua, cũng không có bóng dáng khả nghi của những người phụ nữ khác.

Tống Đường biết được chân tướng từ lâu, giọng điệu nhàn nhạt nói ra, “Thế hả.”, không có bất kì cảm xúc nào biểu lộ trên gương mặt, nhưng trong lòng căm hận muốn lăng trì người đối diện mấy trăm lần. Dường như cậu ta rất bất mãn với đáp án như vậy, vẻ mặt không vui bưng tách cà phê uống một ngụm, hao sạch kiên trì mà đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nói, “Nếu thế, hôm nay đến đây thôi. Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Giang Bạch Lộ nhìn bóng lưng bước ra quán cà phê của cậu ta, rũ mắt xem tin tức trên Wechattừ đầu đến cuối, sau đó mới buông điện thoại di động, không chút hoang mang kéo áo khoảctreo ở lưng ghế đặt lên đùi, lấy ví tiền trong túi áo mở ra, quét mắt nhìn...

Bức ảnh chụp người bạn trai cũ đáng lẽ phải nằm trong chiếc ví đã biến mất.

Sau khi rời quán cà phê, Tống Đường lái xe thẳng đến trước tòa nhà trụ sở của tập đoàn họ Sầm. Nhân viên an ninh trong đại sảnh nhận biết cậu ấm nhà họ Tống, đương nhiên không dám ngăn cản cậu ta. Nhân viên lễ tân thấy cậu ta đi qua thì cầm điện thoại gọi văn phòng trợ lý tổng giám đốc.

Tống Đường không bị cản trở thoải mái đi thang máy lên tầng trên, nhưng bị ngăn lại trước cửa phòng làm việc của Sầm Qua. Cậu ta không vui nhíu mày, cao giọng chất vấn: “Anh không nhận ra tôi?”

Trợ lý cung kính đáp: “Biết chứ.”

Tống Đường tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Nếu biết, anh còn dám cản tôi?”

Âm thanh của trợ lý trầm ổn: “Sầm tổng đang bận việc, xin mời cậu Tống đến chờ ở phòng tiếp tân trước.”

Tống Đường kìm nén tức giận trong lòng, dường như nhớ đến điều gì đó, ngược lại cậu ta có chút kì lạ cong khóe môi, nhưng chút mừng rỡ ấy không hề hiện lên trong giọng nói hay đáy mắt, “Anh nói với Sầm Qua, tôi có thứ quan trọng phải đưa cho anh ấy, lấy từ chỗ Giang Bạch Lộ.”

Vài phút sau đó, Tống Đường như ý nguyện đạt được sự cho phép của Sầm Qua. Trợ lý mời cậu ấm kiêu ngạo và ương ngạnh của nhà họ Tống vào phòng làm việc của tổng giám đốc, xoay người đóng cửa rồi rời đi. Anh ta cầm ấm chén pha trà, rót xong nước trở về, thấy Tống Đường ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, cầm nâng lên, mắt nhìn thẳng đi qua trước mặt anh ta, khóe miệng nhếch lên đầy tự mãn.

Toàn bộ quá trình chỉ kéo dài mấy phút đồng hồ ngắn ngủi mà thôi.

Trợ lý đè nén sự bối rối nhàn nhạt trong lòng anh ta, bước nhẹ đến cánh cửa khép hờ của phòng làm việc, chưa kịp giơ tay gõ cửa xin chỉ thị của người bên trong thì chợt nghe thấy âm thanh nặng nề của vật thể công kênh rơi xuống đất truyền ra ngoài cánh cửa.

Cùng lúc đó, trợ lý thấy cánh cửa khép hờ trước mắt bị người bên trong kéo ra, khuôn mặt lạnh lùng của ông chủ đập vào trong mắt. Anh ta chờ người không dám nhúc nhích, mãi cho đến khi đối phương rời khỏi, anh ta mới nhìn vào phòng làm việc của tổng giám đốc...

Một mớ hỗn độn.

Trợ lý vốn là người từ trước đến nay bình tĩnh vững vàng chợt lộ vẻ ngạc nhiên. Cậu ấm Tống quấy rầy Sầm Qua không phải chuyện gần đây mới có. Nhưng anh ta chưa từng thấy dáng dấp nổi giận banh trời như thế của Sầm Qua.

Sầm Qua ngồi vào trong chiếc ô tô tối tăm, thô lỗ đập mạnh chìa khóa xe vào bảng điều khiển trung tâm, cúi người mở hộp xe lấy bật lửa và thuốc lá. Tiếng đánh lửa vang lên, ngọn lửa đỏ hồng giữa ngón tay vút tắt, làn khói xám lan tỏa khắp tầm nhìn, vẻ mặt người đàn ông chìm trong khói trắng trở nên mờ mịt u ám.

Anh hút xong một điếu thuốc, bắt đầu đốt điếu thứ hai, cảm giác tức giận thiêu đốt phổi dần dần lắng xuống. Sầm Qua kẹp chặt bức ảnh Tống Đường đưa cho anh ở trong tay, lúc này anh mới thoáng tỉnh táo lại, rũ mắt nhìn xuống tấm ảnh, nhận thấy cơn giận dữ mơ hồ có xu thế bùng nổ.

Ngọn lửa kia bùng cháy dọc theo mạch máu của anh, từ ngoài vào trong bủa vây trái tim anh, đốt sạch tủy sống bành trướng rung động trong xương cốt lạnh lẽo của anh, cháy trụi trái tim sưng phồng của anh, thiêu rụi mọi thứ còn lại trong anh, lộ ra sự thật rợn người ở trung tâm ngọn lửa.

Không cần thiết phải xem ảnh chụp lần thứ hai. Từ lúc Tống Đường đưa ảnh chụp trong phòng làm việc, mắt anh nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt của người trong ảnh, anh lập tức tin lời đối phương nói...

Mặc dù Tống Đường có dụng ý xấu.

Người trong ảnh tuy giống anh, nhưng không phải là anh. Anh chưa từng chụp bức ảnh nào như vậy.

Tuy nhiên, điều khiến anh đưa ra lựa chọn không chỉ do lời nói của Tống Đường, một bức ảnh vô căn cứ xuất hiện, lại là tấm ảnh Tống Đường đưa đến, những việc nhỏ không đáng kể trong quá khứ theo trí nhớ chậm rãi trôi lên khỏi mặt nước.

Lúc ấy ngẫm nghĩ chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng hôm nay nhìn thấy bức hình, anh mới ý thức được thì ra là thế.

Vài tháng trước, Giang Bạch Lộ đến tập đoàn họ Sầm phỏng vấn, mang theo mấy bức ảnh chụp bạn trai cũ, Sầm Qua lúc ấy chỉ theo bản năng cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc. Bây giờ nghĩ lại, mới phát hiện đó là cảm giác thân thuộc và lạ lẫm mơ hồ khi thấy bản thân trong gương.

Nhưng tấm lưng trần của người đàn ông trong bức ảnh ấy sạch sẽ, không có dấu vết của bất kì hình xăm nào.

Bức ảnh tịch thu từ tay Giang Bạch Lộ cũng vậy. Anh từng nghĩ rằng đối phương nhân lúc anh ngủ say chụp trộm anh. Sau khi tịch thu, anh cất bức ảnh vào ngăn trong suốt của ví tiền. Lúc này về mặt anh âm u rút bức ảnh ra, cup mắt nhìn, dễ dàng phát hiện sự khác biệt giữa nội thất của căn phòng trong bức ảnh và phòng tình thú của Đêm Xuân Một Khắc.

Anh tái mặt xé rách ảnh chụp.

Đến bây giờ anh mới hiểu được, Giang Bạch Lộ gọi tên bạn trai cũ trên giường anh, không chỉ do đối phương chưa quên tình cũ mà còn vì đường nét khuôn mặt tương tự khiến đối phương ý loạn tình mê nghĩ lầm gặp được bạn trai cũ đã chia tay nhiều năm trước.

Giang Bạch Lộ sẽ không ngu ngốc đến mức gọi tên bạn trai cũ trên giường người đàn ông khác. Từ lần gặp đầu tiên, Giang Bạch Lộ coi trọng chính là khuôn mặt của anh. Cho nên, khi nhìn thấy anh, Giang Bạch Lộ mới bộc lộ cảm xúc kinh ngạc chân thật đến mức đột nhiên không kịp đề phòng.

Sầm Qua mĩa mai nhếch mép, màu sắc con mắt tối tăm như một vùng nước sâu.

Uống xong cốc cà phê, Giang Bạch Lộ nhặt áo khoác lên đứng dậy tính tiền và rời đi. Taxi chạy tới chạy lui trên đường, Giang Bạch Lộ gờ tay cản một chiếc xe trống, ngồi lên ghế phụ nói ra địa chỉ của Jade Garden.

Trong lòng cậu vô cùng rõ ràng, bức ảnh chụp không cánh mà bay trong ví tiền, chắc chắn do Tống Đường lấy đi. Tống Đường cầm đồ vật, đương nhiên sẽ đi tìm Sầm Qua. Mặc kệ đối phương dùng cách gì bôi đen cậu trước mặt Sầm Qua, Sầm Qua nhìn ảnh chụp, tự nhiên sẽ nhận ra người trong bức ảnh là ai, tiếp đó anh sẽ tìm đến cậu.

Tuy nhiên, dù trong đầu suy nghĩ rõ ràng, cậu vẫn có chút bồn chồn. Mọi việc luôn có biến số, cậu có phương pháp tốt hơn, đó chính là lựa chọn đối mặt và giải thích trực tiếp với Sầm Qua. Nhưng giả sử nhờ tấm ảnh kia mà khiến Tống Đường hết hi vọng hoàn toàn, đây là kết thúc hoàn mỹ nhất.

Muôn vàn suy nghĩ hiện lên trong lòng, Giang Bạch Lộ ngẩn ngơ nhìn chằm chằm những chiếc xe lướt qua trên con phố, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay.

Sáu giờ tối, khi tiếng mở cửa truyền vào, Giang Bạch Lộ đang ngồi trong phòng khách xem TV. Ánh hoàng hôn chiều tà lộng lẫy sáng chói xuyên qua cửa sổ, lẳng lẽ rơi trên sàn nhà. Cậu thấy người đàn ông bình thần đi vào phòng khách, bước chân anh khựng lại liếc nhìn Giang Bạch Lộ trên sofa, tiếp đó không thèm quay đầu mà dấn lên những vệt sáng màu vàng, đi đến tủ lạnh và cúi xuống để lấy nước.

Giang Bạch Lộ ngồi trên sofa chờ đợi một lát, không thấy Sầm Qua chất vấn, cậu tắt TV bước về phía đối phương, cuối cùng, dừng lại ở vị trí cách Sầm Qua hai, ba bước, thăm dò: “Anh vẫn còn giận à?”

Sầm Qua quay lưng về phía cậu, dường như ngoảnh mặt làm ngơ mà giữ tư thế uống nước, không thèm quay đầu lại trả lời cậu.

Giang Bạch Lộ hơi nghi hoặc, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy có lẽ anh vẫn giận chuyện chiếc đồng hồ đeo tay, cậu nhẹ nhàng cam đoan: “Anh yên tâm, sau này em sẽ không đụng đến đồng hồ đeo tay của anh nữa.”

Sầm Qua im lặng một giây, buông bình nước trong tay, đóng cửa tủ lạnh rồi xoay người lại, ngược mắt nhìn cậu, ánh mắt lạnh lẽo đóng băng lại ẩn chứa ngọn lửa lập lòe chưa bùng phát.

Sự chú ý của Giang Bạch Lộ rơi xuống cổ tay trống không của anh, không còn suy nghĩ đến việc ngả bài tắm ảnh chụp, cậu giật mình hỏi: “Đồng hồ đeo tay của anh đâu?”

Trào phúng nồng đậm hiện lên trong ánh mắt Sầm Qua, “Tháo xuống rồi.”

“Hôm qua đã tháo xuống rồi. Nó chính là một chiếc đồng hồ không rõ nguồn gốc, ngay cả chính bản thân tôi cũng không hiểu nổi, tại sao tôi vẫn luôn đeo nó. Cho dù chiếc nhẫn đã mất mà mẹ để lại cho tôi trước lúc bà qua đời năm đó, cũng không theo kịp sự lưu ý của tôi dành cho đồng hồ đeo tay khi nó bị những người khác động vào.” Người đàn ông hạ thấp âm thanh, ánh mắt vừa sâu vừa trầm, “Mãi cho đến ngày hôm qua cãi nhau với em.”

Anh chậm rãi cong môi lên nhưng con ngươi hiện ra sự lạnh lùng, “Nếu không có chuyện xảy ra ngày hôm qua, tôi cũng không biết được, so với chiếc đồng hồ chưa được cho phép mà bị người ta tự tiện cầm lấy, hóa ra, tôi càng để ý đến việc cãi nhau với em.”

Giọng nói của người đàn ông khựng lại, sóng ngầm nhấp nhô trong con ngươi hờ phách tới tận lạnh lẽo, giống như có thứ gì đó sắp phá tan gông cùm xiềng xích mà xông ra. Tuy nhiên, giây tiếp theo, anh cụp mắt giấu đi cơn sóng lớn mãnh liệt, giọng điệu cũng trở nên buốt giá: “Lúc trước em nói với tôi thế nào nhỉ, tại sao lại thích tôi?”

Giang Bạch Lộ sững sờ, nhớ lại cái cố của mình lúc đó, im lặng một giây rồi đáp: “Yêu từ cái nhìn đầu tiên. Anh biết rồi còn gì”. Cậu cân nhắc những cảm xúc trong lời nói của đối phương, có chút khó hiểu, nhưng vẫn bình tĩnh rũ mắt xuống, từ tốn bổ sung, “Em thích người đẹp...”

“Yêu từ cái nhìn đầu tiên? Cái chó má gì mà yêu từ cái nhìn đầu tiên.” Sầm Qua cắt ngang lời Giang Bạch Lộ, kéo cổ tay cậu và ấn mạnh cậu vào tường, bằng giá trong đôi mắt bỗng chốc chìm xuống, thay vào đó là cơn giận không thể kìm nén được nữa và đôi mắt đỏ mờ khi phần nột t cùng. Đường như muốn ăn tươi nuốt sống Giang Bạch Lộ, anh nhả từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Giang Bạch Lộ, mẹ nó, em, xem tôi là thể thân của bạn trai cũ của em đấy hả?”

50. Chương 50

Giang Bạch Lộ tỏ vẻ ngạc nhiên.

Sầm Qua hiểu lầm rằng điệu bộ của đối phương là do tâm tư bị vạch trần, thậm chí còn bực bội hơn, lồng ngực nhấp nhô dữ dội, cuối cùng anh hơi nhắm mắt lại, xoay người ngồi xuống mép sofa. Trái tim dường như chìm xuống đáy biển vô tận, cảm giác vô lực xưa nay chưa từng có ùn ùn kéo đến.

Màu đỏ mờ mang theo cơn giận trong con ngươi của người đàn ông đột ngột biến mất, dường như người một

giây trước ấn Giang Bạch Lộ lên tường ép hỏi là lỗi giác của cậu, Sầm Qua ném bức ảnh trong túi lên bàn trà, “Cho em ảnh chụp.”

Nói xong, anh hơi ngừng lại, giống như đang cực lực bình phục cảm xúc trong giọng nói, hoặc giống như khúc mở đầu bình yên trước khi cơn giông đến.

Giang Bạch Lộ bước lên hai bước về phía bàn trà.

Sầm Qua đột nhiên nhấc mí mắt lên, ánh mắt như một thanh kiếm sắc bén đóng đinh cậu ngay tại chỗ, âm thanh dường như được bao bọc bởi băng tuyết, “Cầm ảnh chụp, cút đi cho tôi.”

Con người đẹp đẽ của Giang Bạch Lộ chợt co rúm lại, nhưng cậu vẫn thẳng tắp nhìn anh, chậm chạp không có bất kì động tác gì.

Sầm Qua dường như thiếu kiên nhẫn đến cùng cực, hoàn toàn mất đi sự nhẫn nại tiêu tốn thời gian ở cùng cậu, toàn thân tỏa ra sự lạnh lẽo mà đứng dậy, không thèm quay đầu bước về phía trước cửa.

Giang Bạch Lộ rốt cục nhú chặt lông mày, giọng nói bất ổn gọi người đàn ông: “Sầm Qua.”

Sầm Qua lờ đi, lấy chìa khóa xe trên tủ giày, bàn tay chạm vào nắm cửa.

Tâm trí Giang Bạch Lộ trống rỗng, trong một khoảnh khắc, đôi mắt cậu thậm chí không có tiêu điểm, nhưng đôi tai vẫn nghe rõ ràng giọng nói cất cao của bản thân: “Chris, mẹ nó anh đứng lại cho em!”

Bàn tay đẩy cửa của Sầm Qua vô thức dừng lại một giây. Nhưng dù chỉ trong một giây, cũng hoàn toàn đủ để anh hoàn chỉnh thu chữ tiếng Anh mà Giang Bạch Lộ thốt ra dưới tình thế cấp bách vào trung tâm xử lý thông tin của não bộ...

Anh nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Giang Bạch Lộ, cũng nghe được xưng hô xa lạ mà Giang Bạch Lộ nói với mình.

Trong nhiều trường hợp, phải mất một thời gian dài để mở đường vào trái tim sắt đá. Nhưng thường thường, mềm lòng chỉ cần một cái chớp mắt.

Trong nháy mắt giọng nói của Giang Bạch Lộ rơi vào tai, Sầm Qua rõ ràng nghe thấy tiếng vang phát ra của vật gì đó giống như phá băng nhẹ nhàng mở tung đáy lòng mình. Anh vừa tức giận vừa bức dọc nhận ra rằng, anh mềm lòng rồi.

Sầm Qua bình thần xoay người qua, dường như nhìn chạm vào đuôi mắt hơi đỏ lên của Giang Bạch Lộ, rõ ràng mà dừng lại. Toàn bộ sự mỉa mai vừa trượt đến bên môi đều tan thành mây khói, Sầm Qua cực kì kiềm chế kéo căng hàm dưới, vô thức duy trì sự thờ ơ trên khuôn mặt.

Giang Bạch Lộ trở tay không bị vì cú quay người đột ngột của anh. Cậu sững sờ chớp mắt, rồi cục tự hoàn hồn, nhanh chóng giơ tay lau khô mắt.

Giây tiếp theo, khuôn mặt cậu bình phục như thường lệ, nhưng giọng nói vẫn hơi khàn như cũ: “Anh nói đúng, em thực sự không thể nào quên bạn trai cũ của em. Anh cũng nói rất đúng, đôi khi em nhìn anh, trong đầu thật sự nghĩ đến lại là bạn trai cũ.”

Con người giận dữ sôi trào của Sầm Qua theo dõi cậu, nhiệt độ trên khuôn mặt anh lần nữa giảm xuống dưới không.

“Nhưng mà...” Giang Bạch Lộ khe khẽ thì thầm.

“Nhưng mà...” Mắt cậu sáng như đuốc, ngẩng mặt lên, giống như một lời phàn nàn đơn giản, “Bạn trai cũ chết tiết của em, có ba là người Trung Quốc, mẹ là người Mỹ. Anh ấy là con trai Trung Mỹ, màu đồng tử của anh ấy rất đẹp, là màu hổ phách, nhưng màu tóc lại là màu đen giống em.”

“Ba anh ấy là đại gia ở Trung Quốc, người mẹ đã mất của anh ấy là nghệ sĩ violin bình thường ở Hoa Kỳ, nên anh ấy thích nghe đàn violin, còn luôn cười em hay nghe những bài hát nhạc pop thịnh hành.”

“Hình xăm trên lưng anh ấy là một con cá voi biển màu xanh, hoa văn là em chọn. Anh ấy từng chê cá voi xanh quá mức ảo lả, nhưng vào ngày sinh nhật em lại tặng em cá voi xanh.”

“Mẹ anh ấy từng để lại cho anh ấy một chiếc nhẫn trước khi bà mất, bảo anh ấy tặng cho bạn gái tương lai của anh ấy, cuối cùng anh ấy đã trao nó cho em.”

“Anh ấy biết em không biết đánh lộn, bởi vì anh ấy từng cùng em đánh nhau một trận. Em chỉ nói cho một mình anh ấy biết lý do cụ thể của tên cúng cơm của em. Em từng tặng anh ấy một chiếc đồng hồ đeo tay màu bạc vào ngày sinh nhật của anh ấy, em còn tặng anh ấy một chiếc áo hoodie đôi màu nâu sẫm.”

“Anh ấy thích ăn cơm tây, không thích đồ ăn Trung Quốc. Trước khi yêu em, anh ấy luôn tin rằng mình là thẳng.”

Cuối cùng, Giang Bạch Lộ tạm dừng một giây, con người như có cơn nước lắc lư dao động, cậu thở dài khổ sở, “Ngày anh ấy rời đi, là ngày mười ba tháng ba hai năm trước.”

Sầm Qua kinh ngạc nhìn về phía cậu.

Mãi đến giây phút này, đầu kíp nổ chôn vùi trong cơ thể người đàn ông rốt cục được nhả hoàn toàn. Giang Bạch Lộ gắt gao túm chặt đầu sợi kíp nổ, lần lượt đếm từng đường nhỏ trên sợi dây đó.

Hết đường này đến đường khác.

Rất nhiều ký ức trong quá khứ hiện lên trong đầu người đàn ông. Vào thời điểm đó, anh không có nghi ngờ gì, lúc này quay đầu lại lần theo dấu vết mới dần dần nhận ra.

Ví dụ như lần đầu tiên thấy anh, Giang Bạch Lộ tỏ vẻ ngạc nhiên tột cùng.

Ví dụ như nụ hôn ấm áp khẽ nhàng quét qua hình xăm sau lưng anh của Giang Bạch Lộ.

Ví dụ như vẻ mặt lưu luyến của Giang Bạch Lộ khi quan sát đồng hồ đeo tay đặt trên đầu giường của anh.

Ví dụ như Giang Bạch Lộ lo lắng thấp thỏm khi bị anh nhìn thấy ảnh khóa màn hình điện thoại.

Ví dụ như sự kỳ vọng ẩn sau hồi hộp và căng thẳng lúc Giang Bạch Lộ đưa ảnh chụp trong ví tiền cho anh ở nhà vệ sinh.

Ví dụ như...

Ví dụ như Giang Bạch Lộ nằm ở dưới thân anh nhìn mặt anh, trong miệng thầm thì gọi tên bạn trai cũ.

Chưa bao giờ có ngoại hình tương tự, cũng chưa bao giờ có bạn trai cũ.

Ảnh chụp có thể làm giả, tên có thể thay đổi, ký ức có thể biến mất, tình cảm có thể được tạo ra, duy chỉ có những manh mối một người để lại trong thế giới của người khác sẽ không bao giờ tan biến.

Gần như mất hết lý trí anh bước lên phía trước, vươn tay tóm lấy Giang Bạch Lộ...

Sau đó, ôm lấy gáy cậu, ấn cậu vào lòng anh.

Người đàn ông rũ mắt, nặng nề nói: “Em có thể nói cho tôi biết.”

Theo sức lực của đối phương, Giang Bạch Lộ vùi mặt vào cổ anh, hơi bàng hoàng thì thào: “Em thật muốn nói với anh. Nhưng em ở Mỹ tìm anh hai năm, cuối cùng lại ở trong nước nhìn thấy anh. Anh không chỉ đổi họ tên mà còn mất toàn bộ ký ức. Thậm chí em cũng không biết, anh biến mất vào lúc đó là tình cờ hay do ba anh cố ý gây ra.”

“Nếu như là trường hợp sau...” Cậu đắn đo mở miệng, “Nếu em tùy tiện tìm anh, ba anh chắc chắn sẽ không thờ ơ mặc kệ.”

Sầm Qua nhú mày mím môi, bàn tay trên eo cậu siết chặt thêm. Sau một lúc, anh mới hòa hoãn lại, cong môi cười rộ lên, “Hành vi không hề kiêng dè sau đó của em không có chỗ nào mà

không nói cho tôi biết, em tuyệt đối không sợ ba tôi.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu vùng vẫy ngẩng mặt lên, im lặng nhìn Sầm Qua một lát, bất ngờ mỉm cười, “Đó là bởi vì, sau đó em biết, ông chủ hiện tại của tập đoàn họ Sầm không phải là ba anh. Rõ ràng là...” Cậu tiến gần hơn và hôn môi anh, tiếp theo mới không nhanh không chậm nói thêm nửa sau câu nói, “Từ trước đến nay trước mặt anh em chưa từng kiêng nể gì cả.”

“Nhưng mà về sau không phải em không muốn nói. Chẳng qua em phát hiện anh tin chắc anh là sinh viên đại học Bắc Kinh. Thậm chí còn...” Cậu hơi nheo mắt lại, “Quan hệ hòa hợp với giáo viên ở đại học Bắc Kinh. Em đoán ba anh tạo cho anh ký ức mới, thậm chí còn tìm thầy Hứa lừa gạt anh.”

Giang Bạch Lộ đặt cằm lên vai anh, “Ba ruột của anh nói với anh là anh học đại học ở Trung Quốc. Một người lạ mặt không rõ gốc gác nói với anh rằng anh học đại học ở nước Mỹ. Anh setin ai?”

“Nhưng mà nói trước thì tốt hơn, em không cố ý chia rẽ quan hệ của anh và ba anh.” Cậu lẩmbầm bổ sung một câu, ngẩng đầu lên thì đụng phải ánh mắt như cười như không của Sầm Qua. Giang Bạch Lộ khó hiểu, nhẹ nhàng chớp mắt, “Em đoán sai à?”

Sầm Qua tâm trạng tốt nhưn mảy, “Phân tích hợp lý có cơ sở. Thường ngày nhìn có vẻ trung thực, trong đầu lại có rất nhiều thứ nhiễu loạn.”

“Tuy nhiên, có một điều em nói sai rồi.” Người đàn ông cúi đầu xuống, con mắt màu hổ phách lộ ra một nụ cười rạng rỡ đầy hài hước, “Không phải ba tôi tìm thầy Hứa lừa dối tôi, mà là tôi tìm thấy Hứa để gạt những người khác. Tôi cần một quãng thời gian chân thực tồn tại để che giấu chuyện tôi từng mất tròn bốn năm ký ức với những người như hổ rình mồi nhìn chằm chằm vào Sầm gia và những kẻ có ý đồ khác.”

Sầm Qua thu hồi nụ cười trong đáy mắt, khôi phục sự thâm thúy của con người. Anh hơi nghiêng đầu, môi nhẹ nhàng chạm vào vành tai của Giang Bạch Lộ, do dự chốc lát, cau mày nói: “Tôi gặp tai nạn xe cộ.”

“Vào ngày mười ba tháng ba hai năm trước theo lời em nói.” Anh hơi hột nói ngắn gọn, “Lúc đó sức khỏe ba tôi không tốt, ông phái người sang nước Mỹ tìm tôi, mong tôi trở lại tiếp quản tập đoàn. Tai nạn xảy ra trên đường đến sân bay, hai ngày sau tôi tỉnh dậy ở bệnh viện, mất đi ký ức bốn năm và họ tên đã dùng hai mươi mấy năm trước, tôi phát hiện đồng hồ đeo trên tay của tôi cũng bị hỏng. Khi tôi xuất viện thì giữ lại quần áo mặc khi xảy ra tai nạn và đồng hồ đeo tay lại mang theo, tôi không hiểu tại sao.”

“Nhưng mà...” Sầm Qua nhíu mày, “Sau đó dọn ra khỏi Sầm gia ở riêng, tôi ném cái quần cũ kia vào phòng tạp vật, áo hoodie và đồng hồ đeo tay lại mang theo, tôi không hiểu tại sao.”

“Bây giờ rốt cuộc đã biết.” Người đàn ông cúi đầu tặc lưỡi, một lúc lâu sau đó, anh chợt nhớ tới bức

ảnh cũ mà bản thân không nhận ra, tỏ vẻ ngạc nhiên và ghét bỏ, “Trước đây tôi... thật sự nghèo đến thế sao?”

51. Chương 51

Hai người ăn xong cơm tối, Sầm Qua lái xe đưa Giang Bạch Lộ trở về, sau đó quay đầu xe về hướng nhà chính của gia đình họ Sầm.

Vụ tai nạn xe hơi năm đó không hề nhẹ nhàng, thậm chí những chi tiết về chứng mất trí nhớ cũng có chút chênh lệch với lời nói hôm nay của Sầm Qua. Tài xế lái xe chết ngay tại chỗ, vệ sĩ trên ghế phụ lái ở bệnh viện cấp cứu cũng tử vong. Chỉ có anh và hai người vệ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ anh an toàn ngồi ở ghế sau còn sống.

Sau khi điều tra nguyên nhân vụ tai nạn xe hơi, manh mối chỉ ra vụ tai nạn ô tô này không đơn giản là một tai nạn bất ngờ, mà khả năng rất cao là một vụ giết người có chủ đích. Nhưng hiện trường tai nạn bị tổn hại nghiêm trọng, hơn nữa tài xế gây tai nạn đã chết, cuối cùng bằng chứng lưu lại cũng chẳng còn mấy.

Lúc Sầm Qua tỉnh dậy trong phòng bệnh, ký ức liên quan đến họ tên của bản thân và hoàn cảnh gia đình của anh hoàn toàn biến mất. Anh chỉ được Sầm Thịnh Minh mang theo báo cáo xét nghiệm ADN thông báo rằng anh là con trai ruột của ông.

May mắn thay, chứng mất trí nhớ hoàn toàn không kéo dài quá lâu. Trước khi rời bệnh viện, anh bắt đầu gián đoạn nhớ đến nhiều chuyện trước đây. Anh nhớ rằng anh sống ở Hoa Kỳ từ nhỏ, mẹ anh qua đời năm anh thành niên. Anh cũng nhớ lại thuở bé anh từng nhìn thấy ảnh chụp ba anh ở chỗ mẹ anh, xác thật là người đàn ông mà mái tóc hoa râm và vùng trán hơi nhăn không che đậy vẻ tuấn tú và mạnh mẽ cương quyết khi còn trẻ.

Tuy nhiên, anh mãi không nhớ lại được cuộc sống và ký ức của bốn năm gần nhất, cũng không nhớ được cái tên mà mẹ đã đặt cho anh. Mấy tháng sau đó, anh đến Trung Quốc, thay một cái tên mới có họ Sầm, cũng bắt đầu xuất hiện trong giới thượng lưu trong nước. Nhưng Sầm Qua không hề đồng ý chuyện Sầm Thịnh Minh muốn bồi dưỡng anh tiếp quản tập đoàn họ Sầm.

Bởi lẽ chuỗi ký ức xuất hiện bốn năm lỗ hổng và thay đổi môi trường sống, cuộc sống của anh gần như bị xé rách hoàn toàn với hai mươi mấy năm trước. Anh không mang theo bất kì thứ gì đến Trung Quốc, tất cả đồ vật đều được xử lý bằng tay. Ngoại trừ đồng hồ đeo tay và quần áo mặc khi xảy ra tai nạn.

Chẳng mấy chốc, Sầm Qua phát hiện mức độ yêu thích của anh dành cho quần áo cũ và đồng hồ đeo tay có chút không bình thường. Nhưng dù anh cố ý thăm dò, anh nhạy cảm nhận ra, Sầm Thịnh Minh vừa sắp xếp cho anh gặp mặt giảng viên đại học, nhắc nhở anh không được để đối thủ cạnh tranh lợi dụng chuyện anh mất trí nhớ, vừa ung dung ngăn cản anh điều tra cuộc sống của anh trong bốn năm qua...

Rõ ràng, Sầm Thịnh Minh không hi vọng anh tìm lại phần ký ức đó.

Thậm chí Sầm Qua nhận thấy sự bất thường trong những lời mà Sầm Thịnh Minh đã nói với anh sau vụ tai nạn. Ba vệ sĩ ngồi trong xe lúc đó, rốt cuộc là phụ trách sự an toàn của anh, hay là theo lệnh của Sầm Thịnh Minh đến áp giải anh? Sự hoài nghi nhàn nhạt nổi lên trong lòng Sầm Qua, anh không hề qua loa đối phó với chuyện kế thừa tập đoàn họ Sầm.

Tuy nhiên, thời gian là một điều khủng khiếp.

Chờ đến khi Sầm Qua vượt qua địa vị của Sầm Thịnh Minh, hoàn toàn nắm giữ quyền quản lý tập đoàn, anh bắt đầu quen với những công việc phiền phức bề bộn và những buổi xã giao không thường xuyên trong giới thượng lưu. Cuộc sống trong quá khứ và chuyện mất trí nhớ theo thời gian trôi đi dần chìm vào quên lãng, cuối cùng trở thành một tạp vật không đáng nhắc đến nơi xó xỉnh, thỉnh thoảng nhớ tới thì thậm chí trong lòng anh không hề nổi lên một gợn sóng nhỏ.

Thời gian hai năm làm anh vẫn giữ thói quen đeo đồng hồ hồng và mặc quần áo cũ, nhưng cũng khiến anh không còn hứng thú với kỷ ức đã mất ở quá khứ. Anh chưa bao giờ để bản thân rơi vào thế bị động, khi kỷ ức bị mất không còn đe dọa anh được nữa, kỷ ức đã mất là cái gì?

Đáp án cho câu hỏi này là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Giả sử Giang Bạch Lộ không đến tìm anh, anh sẽ mãi mãi không biết, đồ vật anh từng vứt bỏ quan trọng đến nhường nào.

Về tình hình tài chính của anh sau khi thành niên... Sầm Qua nhíu chặt lông mày. Người đàn ông đỗ xe trong bãi đất trống trước nhà, đầu tiên lấy di động ra gọi điện cho trợ lý, sau đó mới mở cửa xe bước xuống, tiến về phía biệt thự đèn đuốc sáng trưng.

Sầm Hỉ không ngờ được Sầm Qua đột ngột trở về, nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng quần giacười tùm tùm chào đón, cậu chàng không quay đầu lại liền vội vã chuồn lên tầng trên. Nhưng đế giày còn chưa kịp dẫm lên bậc thang cuối cùng, cổ đã bị người gắt gao tóm lại.

Sầm Hỉ run rẩy ngoảnh lại, lộ ra một nụ cười cứng đờ. Không hiểu tại sao, trong chớp mắt nghe thấy tiếng bước chân trầm thấp và dồn dập, Sầm Hỉ đột nhiên sáng dạ khôn ngoan hơn, mắmm chắc lần này Sầm Qua sẽ không bỏ qua cho cậu, phải cạy miệng cậu hỏi ra mới thôi.

Nhưng khi cậu chàng quay đầu nhìn qua, bất ngờ thấy khuôn mặt không hề giận dữ nghiêm nghị của Sầm Qua, ngược lại anh thờ ơ nhếch môi nhìn cậu, “Chạy cái gì mà chạy?”

Sầm Hỉ mím môi cúi đầu, im lặng hồi lâu mà không nói gì.

Sầm Qua túm cậu đến dưới ánh đèn, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Hôm nay anh không phải tới tìm em để gây phiền phức. Nhưng em xui xẻo đụng phải anh, anh chỉ hỏi em một câu. Ngẩng đầu lên đi.”

Sầm Hỉ chợt dạ ngẩng đầu lên.

Sầm Qua hơi nheo mắt lại, “Lần trước trong phòng sách của ba anh, em thấy thứ gì?”

Sầm Hỉ: “...”

Cậu chàng tỏ vẻ đau khổ mà lắc đầu, “Anh ơi, anh tha cho em đi, em đã đồng ý với bác cả là không nói ra rồi.”

Sầm Qua gật đầu, cười như không cười, “Hóa ra em thật sự thấy được tài liệu liên quan đến anh.”

Sầm Hỉ: “...”

Sầm Qua nói tiếp: “Em còn thấy cả Giang Bạch Lộ?”

Sầm Hỉ cực lực lắc đầu, “Em không thấy.”

Sầm Qua tắc lưỡi, cười lạnh nói: “Ba anh cho em phí bịt miệng?”

Sầm Hỉ: “... Không có.”

Sầm Qua: “Vậy ba anh có mua cho em giày chơi bóng phiên bản giới hạn không?”

Sầm Hỉ: “... Cũng không có.”

Sầm Qua: “Tự em suy nghĩ kỹ càng đi.”

Sầm Hỉ: “...”

Sầm Hỉ gần như không chút suy nghĩ, lộ ra nụ cười nịnh nọt, lấy dũng khí mà nói hết những chuyện vẩn vơ trong lòng ra: “Em thấy thông tin lúc anh còn học đại học ở nước ngoài, cũng thấy được ảnh chụp chị dâu. Em còn nghe bác cả nói chuyện điện thoại với người khác, hình như là nói ai đó muốn trở về.”

Cậu chàng ngừng một lát, cẩn thận hỏi: “Anh ơi, chị dâu về nước lúc nào?”

Sầm Qua khề khàng bật cười một tiếng.

Thật ra Sầm Thịnh Minh đúng là biết mình biết ta. Hai năm trước ông vẫn nắm quyền thì quan niệm cổ hủ

không quen nhìn con trai ruột là đồng tính luyến ái, chỉ mong anh quên đi ký ức mãi mãi. Hôm nay, trong tay ông trống rỗng, chạy ra nước ngoài nghỉ phép dưỡng lão, biết chuyện Giang Bạch Lộ về nước, cũng biết bản thân ông không thể ngăn cản, ông chỉ có thể giả vờ hoàn toàn không biết gì cả mà mặc tình hình phát triển. Thậm chí trong lòng ông vẫn ôm một chút may mắn, ngay cả khi Giang Bạch Lộ tìm được anh, anh không còn ký ức sẽ không tái hợp với Giang Bạch Lộ.

Dù sao trong nhiều trường hợp, tình cảm đã quên hết là đã quên hết, không thể quay lại nữa.

Nghĩ đến đây, Sầm Qua lười biếng nhắc mắt lên, “Năm nay ba anh ra nước ngoài vào lúc nào?”

Sầm Hỉ sững sốt một giây, ngập ngừng nói: “Có lẽ là... Nửa tháng sau khi em được căn dặn là không được nói cho anh?”

Sầm Qua suy tư mà cong lên khóe môi.

Đêm khuya cùng ngày, chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn họ Sầm đang đi nghỉ ở bãi biển nước ngoài nhận được tin nhắn báo động từ kết sắt trong phòng sách, khiếp sợ rồi lại có chút nằm trong dự đoán mà gọi điện thoại về nhà. Từ chỗ quản gia biết được Sầm Qua gọi người mở kết sắt, ông nổi giận dùng đũa gõ tay lật ngược bàn, sau đó bình tĩnh, đầu đầu thở dài một hơi.

Ông nhớ có một chiếc điện thoại di động Nokia cũ bị khóa trong kết, còn lưu giữ một tin nhắn năm đó chưa kịp gửi đi, cuối cùng được tự động lưu dưới dạng bản nháp. Không biết qua ngần ấy năm, điện thoại di động có thể khởi động nữa không.

52. Chương 52

Hai ngày chờ đợi trôi qua, không nhận được tin tốt. Tống Đường cuối cùng cũng không thể chịu đựng được, buổi tối trước khi đi ngủ, gửi một cái tin nhắn thăm dò cho Sầm Qua. Trong giấc mơ tối đó, hạnh phúc mơ thấy cậu ta kéo cánh tay Sầm Qua, vênh vang kiêu hãnh ngồi trước mặt Giang Bạch Lộ, khiến cậu nhục nhả mặt cảm cùng cực.

Giấc mơ đầy màu sắc xuất hiện, Tống Đường thức dậy vào bốn giờ sáng. Trước tiên cậu ta nhìn điện thoại di động nhưng không nhận được bất kỳ tin nhắn nào.

Cùng lúc đó, Giang Bạch Lộ ngủ rất ngon trên giường của Sầm Qua.

Tống Đường kẹp chăn trần trọc khó ngủ, thật vất vả đến rạng sáng, ngồi dậy nhìn điện thoại, vẫn không có tin mới chưa đọc.

Sầm Qua mở mắt, buông cánh tay đang ôm eo Giang Bạch Lộ ra, giơ tay bóp mũi cậu, dùng giọng nói hơi khàn lúc mới tỉnh ngủ gọi cậu rời giường.

Giang Bạch Lộ khó thở thức giấc, ngược mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Sầm Qua, cuối cùng cậu mới nhớ ra rằng cậu đồng ý chạy bộ thể dục buổi sáng với đối phương. Giang Bạch Lộ nâng chân thân mật gác lên bắp đùi Sầm Qua, giả vờ mất trí nhớ, “Làm cái gì?”

Sầm Qua đẩy chân cậu ra, vỗ nhẹ mặt cậu, nói: “Đừng giả ngu, tôi biết em nhớ rõ.”

Giang Bạch Lộ đau khổ than thở một tiếng, ngồi dậy, nhưng giây tiếp theo cậu mềm oặt ngã vào vai anh, con mắt nhắm tịt, một bàn tay ngứa quen đường cũ luồn vào trong áo ngủ của Sầm Qua, ấn từng khối cơ bụng rắn chắc của người đàn ông mà đếm, cuối cùng thỏa mãn liếm môi, “Yên tâm đi, một ngày không chạy cơ bắp không mất đâu.”

Sầm Qua nhướn mày, cũng vươn tay mơn trớn dọc eo cậu, sờ soạng cơ bụng phía dưới áo ngủ của cậu. Bị bàn tay thô to của người đàn ông nhẹ nhàng chạm đến, cơn buồn ngủ của Giang Bạch Lộ bỗng chốc giảm hơn một nửa, khẽ hít một hơi co lại cơ bụng, uốn ngược, giọng nói mập mờ: “Sờ lung tung gì đấy?”

Bàn tay rộng rãi của Sầm Qua che phủ cái bụng cậu, tiếng nói trầm thấp ẩn chứa niềm vui, nhưng lại tỏ ra không nể nang gì cả: “Ngày khối cơ duy nhất trên bụng em biến mất, cũng là ngày chúng ta chia tay.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu không phản đối, mở to mắt, xoay người ngồi vắt ngang qua thân người đàn ông, hai tay cầm đồ vật căng phồng ở đúng quần đối phương, lười biếng ngược mắt lên: “Đồ chơi của anh nói cho em biết, nó cũng không muốn ra ngoài chạy thể dục, nó chỉ muốn sung sướng ngay bây giờ.”

Sầm Qua không thay đổi sắc mặt, “Đây chỉ là một hiện tượng sinh lý bình thường.”

Giang Bạch Lộ im lặng một giây, buông lỏng tay đặt lên đầu vai người đàn ông, hai chân tách ra quỳ trên ga trải giường, mông cong lên và cơ thể nghiêng về phía trước ngực đối phương, ghé vào tai anh dịu dàng nói: “Nhưng cái mông của em vừa mới nói cho em biết, nó lại đối bụng rồi.”

Người đàn ông nghe thấy liền ngừng lại, hai tay tiện thể lần theo lưng Giang Bạch Lộ xuống đến mông đối phương. Anh đè Giang Bạch Lộ lên chăn, nghiêng người áp đến.

Chuyện chạy thể dục buổi sáng cứ thế thất bại thảm hại.

Tổng Đường ngủ không ngon, vẻ mặt mang theo áp suất thấp đi tới đi lui trong biệt thự, đứng phải người hầu dậy sớm làm việc liền muốn mở miệng dạy bảo vài câu. Cậu ta ném điện thoại đi động vào trong phòng ngủ, kim nén tâm trạng muốn xem đi động, đen mặt ngồi bên bàn ăn chờ bữa sáng. Miệng không ngừng nản phản động tác của nữ đầu bếp quá chậm, cậu ta quên mất bình thường cậu ta ngủ đến khi mặt trời lên cao mới dậy.

Hai người đổ mồ hôi đầm đìa kết thúc vận động trên giường. Giang Bạch Lộ nằm ở trên giường hơi thở

dốc. Sầm Qua đứng lên, bước vào phòng tắm rửa. Giang Bạch Lộ ngồi dậy nhìn đồng hồ, cầm điện thoại di động Sầm Qua đặt ở đầu giường, nhìn thấy trên màn hình khóa có một tin nhắn văn bản chưa đọc gửi từ Tống Đường.

Cậu lấy điện thoại của cậu gọi cho Tống Đường, không bắt ngờ phát hiện đối phương đã chặn số của cậu. Giang Bạch Lộ nở nụ cười, cầm lấy di động xuống giường đi gõ cửa phòng tắm, “Em có thể xem điện thoại di động của anh không?”

Trả lời cậu là một dãy số giải khóa màn hình.

Sau khi ăn sáng xong, Tống Đường nhìn lên chiếc đồng hồ tròn treo trên tường, không kìm lòng nổi bước nhanh lên tầng. Hai phút sau, cậu ta đẩy cửa phòng ngủ, đường nhìn quét ngang qua mặt giường...

Điện thoại di động nằm ngửa trên giường vẫn trong trạng thái màn hình đen, nhưng lại có đèn tín hiệu yếu ớt lóe ra phía dưới. Tống Đường vui vẻ, bước tới cầm điện thoại di động lên, mở khóa màn hình thoáng nhìn người gửi tin nhắn chưa đọc đến, cậu ta càng không thể khống chế hạnh phúc nảy lên trong lòng.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Điều khiến cậu ta ngất ngây hơn nữa chính là, Sầm Qua dĩ nhiên hẹn cậu ta cuối tuần đến nhà ăn cơm. Anh và cậu con trai nhà giàu mới nổi của gia đình họ Giang... đại khái đã triệt để chấm dứt.

Tống Đường cầm điện thoại di động, ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm vào tin nhắn kia, khóe miệng cong lên không ngừng được.

Tuy nhiên, cho đến sáng thứ bảy, cậu ta thấy biển số xe quen thuộc ở Jade Garden, mới nhận thấy không thích hợp. Sầm Qua không chỉ mời một mình cậu ta, mà còn mời Dụ Quân Lân và Tần Nhất Hành đến, đây chỉ là một buổi tụ tập bạn bè thông thường mà thôi.

Cậu ta âm thầm cắn môi, nhưng niềm vui trên khuôn mặt không hề sụt giảm, tiến ra nghênh đón, dường như không có việc gì mà chào hỏi hai người ở cửa thang máy.

Cửa thang máy mở ra, ba người bước vào. Thang máy đi lên, Tần Nhất Hành nói chuyện với Dụ Quân Lân, chỉ mình Tống Đường đứng trong góc, về mặt tối tăm nhìn chăm chăm vào chữ số màu đỏ không ngừng tăng lên.

Thang máy dừng ở tầng tương ứng rồi mở ra, Tống Đường bước ra ngoài đầu tiên, sau đó bình thản xoay người lại, đôi mắt đào hoa lướt qua mặt Dụ Quân Lân và Tần Nhất Hành, giống như nhớ đến điều gì đó, cậu ta vui vẻ nheo mắt lại.

Giang Bạch Lộ không được mời. Chỉ cần tên nhà giàu mới nổi nhà họ Giang suốt ngày dính lấy Sầm Qua

kia không tới, tâm trạng của cậu ta tự nhiên sẽ tốt hơn.

Hai phút sau, Sầm Qua từ trong phòng đi ra mở cửa cho họ. Người đàn ông mặc quần áo rộng thùng thình, xỏ đôi dép lê tối màu, vẻ mặt mất tập trung dựa vào tủ giày nhắc nhở họ thay giày, trông như vừa ra khỏi giường.

Sau khi ba người vào nhà, Sầm Qua ngược lại không có chút ý muốn chiêu đãi khách quý, chỉ bỏ lại một câu cứ tự nhiên, sau đó xoay người đi vào phòng ngủ. Tần Nhất Hành và Dụ Quân Lân hiểu ngầm trong lòng, cũng có ý tưởng và suy đoán đại khái, lặng lẽ đưa mắt nhìn Tống Đường.

Tống Đường – ở trung tâm của sự chú ý – hoàn toàn không phát hiện sự khác thường, thậm chí cậu ta còn ung dung tự tại ngồi xuống sofa, thoải mái bắc một chân lên, lúc này mới nhàn nhã quan sát cách bố trí của căn phòng.

Chỉ một lát sau, khi ánh mắt quét qua tách cà phê đặt tùy tiện trên bàn, Tống Đường nhíu mày, chút vui vẻ còn sót lại trong lòng ngay lập tức biến mất.

Đó là hai chiếc cốc thủy tinh tinh xảo giống hệt nhau, thân cốc trong suốt sáng bóng được đặt cạnh nhau, trong đó có một chiếc cốc còn dư một nửa nước chưa uống hết. Nhìn qua giống như là... một cặp cốc thủy tinh tình nhân.

Tống Đường xì mũi đứng lên, đi về phía phòng tắm.

Cậu ta thô lỗ giật cửa, trong khoảnh khắc ánh mắt chạm đến những vật dụng đặt trong phòng tắm, con mắt chợt trở nên lạnh lẽo.

Hai cái cốc súc miệng cùng kiểu dáng khác màu sắc, hai cặp bàn chải đánh răng một kiểu nhưng khác màu, hai chiếc khăn rửa mặt đồng kích cỡ khác sắc màu, cùng với một tuýp kem đánh răng dùng chung.

Tống Đường vội vã trở về phòng khách, đúng lúc gặp Sầm Qua đi ra từ phòng ngủ. Đuôi mắt thoáng nhìn động tác đóng cửa phòng ngủ của người đàn ông, cậu ta xông thẳng lên muốn lướt qua Sầm Qua nhìn vào trong nhưng lại chú ý đến dấu hôn chói mắt trên cổ đối phương, ánh mắt cứng lại, sau đó co rút dữ dội.

Tống Đường tức muốn học máu mà cất cao giọng nói, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn: “Người đó, là ai?”

Giây tiếp theo, như thể trả lời câu hỏi của cậu ta, cánh cửa phía sau người đàn ông bị người phía trong kéo ra, Giang Bạch Lộ mặc một bộ đồ ở nhà khá rộng từ sau lưng Sầm Qua chậm chạp đi tới.

Cậu vò mái tóc ngắn đen tuyền hơi rối loạn do vừa ngủ dậy, xắn tay áo dài lên như không có người ngoài ở nhà, sau đó cậu mới ngẩng mặt nhìn khuôn mặt tái xanh của Tống Đường, híp mắt khẽ gáp, hơi nâng khóe môi, “Chào buổi sáng, cậu Tống.”

Về mặt Tống Đường vắn vẹo, trong khoảnh khắc, cậu ta còn tưởng rằng mình đang mơ thấy ác mộng chưa tỉnh.

Cậu ấm nhỏ nhà họ Tống từ trước đến nay kiêu căng và bướng bỉnh, sống hơn hai mươi mấy năm, cuối cùng phải chịu đựng nỗi đau chưa từng có. Cậu ta tức giận đến mức hai mắt biến thành màu đen, không quan tâm đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Hai người còn lại trầm lặng không lên tiếng xem vở kịch, Tần Nhất Hành nhướn mày cười nói: “Vô duyên vô cớ bị cậu lợi dụng, cậu định bồi thường cho chúng tôi thế nào đây?”

Giang Bạch Lộ cũng cười theo, “Không phải nói trước rồi sao, mời các cậu đi ăn mà? Nhưng...” Cậu ngại ngần nhún vai, “Không phải ăn ở nhà thôi.”

Bốn người lái xe đến nhà hàng. Trên bàn cơm, Sầm Qua và Dụ Quân Lân nói chuyện kinh doanh, Giang Bạch Lộ và Tần Nhất Hành đứng dậy đi vệ sinh. Trên hành lang Giang Bạch Lộ gọi Tần Nhất Hành, đưa bức ảnh cũ từng bị Tống Đường trộm lấy đi cho Tần Nhất Hành xem.

Tần Nhất Hành không tiếp nhận ngay, chỉ hơi nghi hoặc hỏi: “Vật gì vậy?”

Giang Bạch Lộ tựa vào bờ tường, mỉm cười nói, “Không phải từ rất lâu trước đây, cậu vẫn muốn xem ảnh chụp bạn trai cũ của tôi sao?”

Tần Nhất Hành nhăn mặt, “Cậu vẫn chưa quên bạn trai cũ của cậu?” Hắn cầm lấy bức ảnh nhưng không cúi đầu nhìn, ngược lại cố tình nhỏ giọng nói, “Nếu cậu và Sầm Qua đang yêu nhau, cậu không nên mang theo ảnh chụp bạn trai cũ. Người như họ, không cho phép trong mắt có một hạt cát.”

Giang Bạch Lộ thờ ơ gạt đầu, “Cậu cứ xem ảnh chụp trước đi.”

Tần Nhất Hành mở lòng bàn tay ra, cúi đầu quét mắt nhìn. Thấy rõ nét mặt của người đàn ông trên bức ảnh, hắn khiếp sợ đến tột đỉnh. Sau một hồi im lặng, hắn hỏi với giọng điệu phức tạp: “Cậu nói cậu thích Sầm Qua... có phải bởi vì anh ta giống bạn trai cũ của cậu?”

Giang Bạch Lộ không trả lời hắn, không nhanh không chậm lấy lại tấm hình kia, ra hiệu cho đối phương ghé sát cậu. Tần Nhất Hành vô thức nghe theo, Giang Bạch Lộ tự nhiên cười cợt, tiến đến cạnh tai hắn để lại một câu: “Cho đến bây giờ chưa từng có bạn trai cũ.”

Tối nay, Giang Bạch Lộ và Sầm Qua đến bờ sông để ngắm cảnh đêm. Họ đi trên cây cầu ồn ào náo nhiệt băng qua con sông trong làn gió đêm dịu nhẹ, ánh đèn đường lơ mơ kéo dài cái bóng lặng lẽ theo phía sau họ.

Sầm Qua giơ tay lên ôm lấy vai Giang Bạch Lộ, tiếng nói trầm thấp dễ nghe được gió thổi vào tai cậu, “Lúc đi ăn, em và Tần Nhất Hành ra ngoài làm gì?”

“Em cho cậu ấy xem bức ảnh Tổng Đường đưa cho anh.” Giang Bạch Lộ cong đôi mắt, “Kể ra cũng lạ thật, người quen của anh, bao gồm cả chính anh, vậy mà không nhận ra người trong bức ảnh đó là anh.”

Sầm Qua không cho đó là điều hiển nhiên mà nâng khóe miệng, “Hầu hết thời gian, bởi vì quá quen thuộc, nên không dám nhận ra. Giống như...” Người đàn ông khẽ nhú mày, rơi vào trong khoảnh khắc tự hỏi ngẩn ngui.

Giang Bạch Lộ tiếp lời anh, “Giống như em lúc nhìn thấy anh ở trong nước sau hai năm.”

Cậu dừng chân, đặt tay lên lan can cầu và híp mắt cười, “Mặc dù anh không nhớ nhiều thứ, nhưng thật ra em cũng không quan tâm. Nếu không còn hồi ức thì vẫn có thể sáng tạo ra chúng, chỉ cần chúng ta không rời xa nhau. Nhưng mà...” Giang Bạch Lộ do dự giây lát, quay đầu nhìn về phía đối phương, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Sầm Qua nhướn mày, “Chuyện gì?”

“Chiếc nhẫn mà mẹ anh để lại cho anh...” Giang Bạch Lộ ho nhẹ một tiếng, “Anh không nhớ đã đặt nó ở đâu phải không?”

“Tôi không nhớ, nhưng tôi còn không đến nỗi không có đầu óc.” Sầm Qua lười biếng cắt ngang lời cậu, “Tôi đưa cho em rồi, đúng chứ?”

“Đúng là anh đã tặng cho em.” Giang Bạch Lộ chột dạ gật đầu, “Nhưng nó đã bị em đánh mất.” Cậu nói xong câu đó, nhanh chóng quay đầu nhìn nét mặt người đàn ông, nhẹ giọng thanh minh một câu, “Trước đây cũng nói rồi, lúc đó anh không trách em, bây giờ anh cũng không được trách em.”

Sầm Qua cười hừ, liếc mắt nhìn cậu một cái, “Được, tôi không trách em. Nhưng mà, em làm mất đồ của tôi, phải bồi thường cho tôi.”

Giang Bạch Lộ mỉm cười, “Anh muốn bồi thường gì đây?”

Người đàn ông ngẫm nghĩ một giây, “Em xoay người lại đi.”

Giang Bạch Lộ theo lời quay người lại, trước mặt xe cộ gào thét chạy qua, mấy mét bên trái có vài đôi tình nhân trẻ tuổi rúc vào với nhau, mấy mét bên phải là đôi vợ chồng già lãng mạn chụp ảnh dưới ánh đèn đường. Sầm Qua giơ tay kéo mặt cậu đến, trong dòng xe bắt tận và tiếng nói cười của người qua đường, anh cúi đầu ngậm lấy môi cậu.

Hình ảnh xe cộ đọng đưa động trong vông mạc một giây, tiếng người đàn ông không đồng đều yên tĩnh trong tai một giây. Một giây sau đó, về mặt Sầm Qua nhàn nhạt, anh đứng thẳng dậy, ôm cậu bước về phía trước.

Giọng nói trầm thấp theo gió đêm đầu hạ tản ra dọc đường.

“Hôn anh coi như bồi thường?”

“Không...” Niềm vui bất tận bị gió cuốn vào bầu trời đêm cao cao, “Đây chỉ là món khai vị tối nay.”

Trăng khuyết trắng hơn màu tuyết, sao trời lấp lánh dày đặc như biển, ngày mai lại là một ngày đẹp trời.

Hết chính văn

53. Chương 53: Phiên Ngoại 1: Tôi Và Bạn Trai Cũ Nghèo Kiết Xác Của Tôi

1.1. Bạn trai cũ

Sau khi ăn xong ở canteen bước ra, Giang Bạch Lộ liếc mắt nhìn ánh mặt trời bóng râm dưới chân, hơi đau đầu nheo mắt lại, “Tôi nghĩ tôi cần một chiếc ô che nắng.”

Chàng trai người da trắng cùng phòng đi bên cạnh cậu nghe vậy cười to, “Giang, nếu cậu nhất quyết kiên trì che ô đi học, như vậy ngày mai, cậu sẽ bị toàn bộ nữ sinh trong trường học cười nhạo. Cậu nên nhớ...” Allen nhún vai, “Họ thậm chí không thèm che ô vào mùa hè. Người chế tạo ra ô dù đã định sẵn là không có thị trường ở nước Mỹ.”

“Tôi nghĩ tôi còn lựa chọn khác.” Giang Bạch Lộ nói đùa, “Tôi có thể tìm một sinh viên nữ người Trung Quốc làm bạn gái.”

“Sau đó hết mùa hè cậu sẽ đá nàng?” Allen giơ tay ôm vai cậu, giọng điệu khoa trương giống như đang diễn kịch, “Người yêu đầu đời, cậu không cần làm thế đâu. Chỉ cần cậu đồng ý lên giường với tôi, tôi sẵn sàng mạo hiểm để mọi người cười nhạo tôi ẻo lả, mỗi ngày che ô cho cậu.”

Giang Bạch Lộ đã quá quen với trò đùa này của hắn ta, đẩy tay hắn ra, “Allen, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng đụng tay đụng chân với tôi. Nếu không tôi sẽ xin trường học đổi ký túc xá.”

“Được rồi.” Allen giơ hai tay lên tạo cử chỉ cầu xin tha thứ, “Không có gì có thể làm tôi thỏa hiệp ngoại trừ việc cậu chuyển ký túc xá. Nhưng mà, Giang, cậu nên tìm bạn trai. Cậu nên biết, trong trường học có rất nhiều tên nhà quê chưa trải sự đời, nhìn chằm chằm vào những bé trai Trung Quốc trẻ khỏe giống như tôi đối với cậu vậy. Họ thậm chí còn nói chuyện riêng với tôi trên mạng xã hội, đòi tôi bán ảnh khỏa thân của cậu.”

Giang Bạch Lộ không còn gì để nói, “Tôi cũng muốn tìm bạn trai. Nhưng thật đáng tiếc, các cậu không phải gu của tôi.”

Allen không đồng ý, lắc đầu, “Gu mãi mãi chỉ là thứ yếu, kích thích và độ thoải mái mới là thứ quan trọng nhất.”

Giang Bạch Lộ cười, “Người Trung Quốc chúng tôi luôn theo đuổi sự hoàn hảo.”

Họ trở lại phòng ký túc xá hai người của tòa nhà chung cư sinh viên, Giang Bạch Lộ cởi giày chuẩn bị lên giường ngủ trưa, mặt tường cạnh chiếc giường bên kia truyền đến tiếng nói lảm nhảm. Giang Bạch Lộ đi giày, đẩy cửa bước ra rồi gõ cửa căn phòng sát vách. Gavin ra mở cửa, nét mặt tràn ngập sự xin lỗi, nghiêng người sang một bên, lộ ra Logan tinh thần sa sút uể oải ở phía sau, “Cậu ấy vừa bị từ chối.”

Giang Bạch Lộ sững sốt giây lát, nuốt lại những lời định nói.

Logan ngược mắt lên, ỉu xìu nói: “Tôi cần rượu.”

Gavin bắt đắc dĩ chen vào: “Logan nói đêm nay đi quán bar uống rượu. Giang, cậu và Allen có đi cùng không?”

Giang Bạch Lộ chưa kịp trả lời, giọng nói của Allen đã vang lên từ phía sau, “Đi chứ, tôi có linh cảm, tối nay ở quán bar tôi có thể tìm được bé trai cùng chung đêm xuân với tôi.”

Giang Bạch Lộ buồn cười, “Vây đi thôi.”

Ăn tối xong, bốn người đến quán bar phía sau trường học. Giang Bạch Lộ – một nam sinh Châu Á tóc đen mắt đen đứng cùng ba người da trắng – đặc biệt nổi bật. Mới bước vào quán bar, có rất nhiều ánh mắt dõi theo cậu. Cậu tập mãi thành quen mà ngồi xuống, tươi cười duỗi tay lấy bao thuốc lá, rút một điếu thuốc ngậm vào môi.

Allen ở một bên giơ tay bắt lấy điếu thuốc của cậu, đưa thuốc lá trong lòng bàn tay cho cậu, “Thử cái này xem?”

Giang Bạch Lộ khẽ nhú mày, “Tôi không hút thuốc lá thơm.”

Allen tiếc nuối đưa điếu thuốc vào trong miệng hần rồi giúp cậu đốt thuốc. Vẫn nhớ đến chuyện tình một đêm kiều diễm, hần xoay lưng hòa vào trong đám người. Giang Bạch Lộ cắn thuốc lá nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng tại người nam sinh cao lớn đứng sau quầy bar.

Khác với những ánh mắt nóng bỏng mà người khác nhìn cậu, tầm mắt của đối phương nhìn cậu không có chút nhiệt độ, nhưng mang tính xâm lược mạnh mẽ.

Có phải là người Trung Quốc không?

Chú ý tới mái tóc sáng bóng của đối phương dưới ánh đèn, Giang Bạch Lộ hơi mơ hồ rung động, cậu do dự tiến đến gần quầy bar. Khi đi đến bên cạnh ghế chân cao, cậu mới nhìn rõ, nam sinh đứng phía sau quầy bar phụ trách pha chế rượu có mái tóc ngắn màu đen, cao và đẹp trai, những đường nét trên khuôn mặt thâm thúy và nổi bật hơn đàn ông Châu Á nhiều. Màu đồng tử không phải màu đen, mà là màu hổ phách sâu thẳm thẳm...

Đối phương vẫn bình thản nhìn chăm chăm vào cậu như trước.

Giang Bạch Lộ im lặng một lát, cuối cùng không thể chịu được, cậu quay đầu xác nhận vị trí của Allen trong đám đông. Sau đó, cậu rút điều thuốc trong miệng xuống, chớp mắt chậm chậm thật nhẹ nhàng, “Anh... muốn đánh lộn hả?”

54. Chương 54: Pn 1.2. Bạn Trai Cũ

Lần thứ hai Giang Bạch Lộ gặp anh, là ở trong trường học.

Cậu đi ngang qua cửa cổng của trường đại học bên cạnh, phát hiện có người nhìn cậu.

Giang Bạch Lộ nhảy cảm quay đầu lại, thấy một chàng sinh viên con lai cao lớn đẹp trai đứng trước bức tường chủ đề văn hóa của trường đại học bên cạnh. Anh mặc quần yếm xám đậm và áo ngắn tay màu đen, áo khoác cùng màu với quần yếm bị anh cột quanh eo, tùy ý tạo một nút buộc.

Anh rũ mắt nói chuyện với bạn học bên người, thùng màu nước đặt bên chân, cầm cây cọ vẽ trên tay, thuốc nước màu đỏ và vàng dính đầy trên quần anh.

Nhận thấy ánh mắt cậu, nam sinh nâng mí mắt đảo qua, vẻ mặt lạnh lùng quan sát cậu. Cô gái tóc vàng bên cạnh đối phương bước về phía cậu, tươi cười rạng rỡ chào hỏi cậu, “Bạn là du học sinh Trung Quốc phải không?”

Giang Bạch Lộ gật đầu đáp: “Đúng thế.”

Nữ sinh nói chậm lại, “Chúng tôi muốn nhờ bạn giúp đỡ.”

Giang Bạch Lộ hỏi: “Giúp cái gì?”

Cô gái giải thích: “Chúng tôi muốn tham gia triển lãm văn hóa của trường. Trường đại học của chúng tôi đang làm một gian hàng văn hóa Trung Quốc. Bây giờ chúng tôi có một chiếc váy trong tay. Bạn có thể giúp chúng tôi xem đó là kimono Nhật Bản hay Hanfu Trung Quốc không? Chúng nhìn có vẻ rất giống nhau!”

Giang Bạch Lộ sững sốt một giây, gật đầu đồng ý.

“Vây quá tốt rồi!” Nữ sinh tóc vàng quay đầu lại gọi, “Chris...”

Nam sinh mang vẻ mặt nhật nhẽo liếc nhìn cậu, cất bước đến, “Cái gì?”

“Cậu ấy đồng ý rồi.” Catherine quay lưng về phía Giang Bạch Lộ, nháy mắt ra hiệu cho Chris, sau đó quay đầu lại hỏi Giang Bạch Lộ, “Tôi có thể biết tên bạn không?”

Giang Bạch Lộ cười cười, “Tôi không có tên tiếng Anh, bạn có thể gọi tôi là Giang.”

“Ok, Giang.” Catherine khó khăn bắt chước cách phát âm, “Rất vui được làm quen với bạn, tôi là Catherine.”

Cô nàng cầm cây cọ xoay người rời đi, Giang Bạch Lộ ngừng cười, lần nữa đụng phải ánh mắt nhìn chăm chăm không hề che giấu của chàng trai con lai, cậu nhẹ nhàng cau mày.

Đối phương đột nhiên mở miệng: “Này.”

Giang Bạch Lộ cất lời anh, “Tôi có tên.”

“Tôi không đọc được phát âm tiếng Trung của các cậu.” Ánh mắt Chris thờ ơ lướt qua mặt cậu, “Cậu là sinh viên năm thứ nhất hả? Chuyên ngành gì?”

Giang Bạch Lộ không trả lời anh.

Chris đút tay vào túi, giọng nói phẳng lặng: “Quan hệ của cậu và Allen không tồi. Tôi nghe nói bạn cùng phòng hiện tại của cậu ta là du học sinh người Trung Quốc. Cậu và cậu ta đang ở cùng nhau à?”

Giang Bạch Lộ vô cùng ngạc nhiên nhìn anh, “Bạn gái anh cũng biết tôi?”

“Lần trước tôi bị El chặn đường hỏi, bởi vì bạn gái của anh ta muốn chia tay với anh ta vì tôi. Anh ta còn đe dọa tôi, bảo tôi buổi tối đi đường nhớ cẩn thận. Nhưng tôi thậm chí còn không biết bạn gái của anh ta là ai.” Giang Bạch Lộ tỏ vẻ không còn gì để nói, “Từ lần lần gặp mặt ở quán bar, anh đã có thái độ thù địch với tôi. Chẳng lẽ, tôi cũng trêu chọc bạn gái của anh?”

“Tôi không có bạn gái.” Chris cong khóe môi, “Quần áo ở trong nhà tôi, cho tôi số điện thoại di động của cậu, lần sau tôi sẽ liên hệ cậu.”

Hai người trao đổi số điện thoại di động của nhau. Giang Bạch Lộ nhận thấy đối phương đang cầm một chiếc điện thoại di động Nokia kiểu cũ. Cậu lặng lẽ thu chiếc điện thoại di động iPhone đời mới nhất của mình lại.

Chris có địch ý với cậu, chẳng lẽ là... do tâm lý hận nhà giàu?

Nam sinh bất ngờ nắm lấy cổ tay cậu, lật lòng bàn tay cậu lên. Khi Giang Bạch Lộ hoàn hồn, cậu phát hiện một cái kẹo nằm trên bàn tay cậu.

Chris lùi lại, rút tay vào túi quần, đứng thản nhiên tùy tiện, giọng anh trầm và nặng, nhưng vẫn không chịu gọi tên cậu: “Này, xem chừng cái miệng cậu, đừng cho Allen cơ hội đến gần.”

Giang Bạch Lộ sửng sốt một giây, cúi đầu nhìn xuống cái kẹo trong tay, sau đó cậu nhận ra đây là loại kẹo cai thuốc lá phổ biến nhất ở nước Mỹ gần đây – Vị Chocolate.

Giang Bạch Lộ: “...”

55. Chương 55: Pn 1.3. Bạn Trai Cũ

Giang Bạch Lộ gặp anh lần thứ ba, là trong nhà ăn sinh viên.

Cậu cùng Logan ở phòng bên cạnh đến nhà ăn kiểu Trung Quốc trong trường học ăn bữa trưa. Họ xếp hàng gọi đồ nhưng khi đến lượt họ, người phụ trách trước quầy có việc bận phải rời khỏi một lát.

Giang Bạch Lộ tựa vào cửa chần thảo luận thực đơn với Logan, cửa sổ thủy tinh ở bên cạnh sườn mặt bị người gõ lên, tiếng nói trầm thấp giống như đã từng quen biết vang lên bên tai: “Ăn cái gì?”

Giang Bạch Lộ quay sang, đụng phải ánh mắt nhàn nhạt của Chris bên trong cửa kính. Anh mặc đồng phục nhân viên nhà hàng, hai tay đặt trước quầy, môi khẽ mím, lông mi hơi rũ xuống, vẻ mặt thờ ơ.

Giang Bạch Lộ chột nghẹn lời: “Anh làm việc ở đây?”

Nam sinh nghe vậy ngược mắt lên, “Có vấn đề gì không?”

Giang Bạch Lộ trầm mặc một giây, “Không phải anh không biết nói tiếng Trung sao?”

Đôi mắt Chris sâu thẳm, “Không phải chỉ có sinh viên Trung Quốc đến ăn ở nhà hàng kiểu Trung.”

“Như vậy...” Giang Bạch Lộ dùng một tay chống cằm, dường như suy tư gì đó mà nhìn anh, “Tôi hơi tò mò, anh là con lai của những nước nào?”

Chris không trả lời cậu, đầu ngón tay thon dài đặt ở cửa kính, khe cong khéo môi nhưng không ai nhận ra, “Tôi nghĩ, nếu cậu không gọi đồ, người xếp hàng phía sau cậu có lẽ sẽ ném cậu ra ngoài.”

Giang Bạch Lộ nhìn anh sửng sốt trong giây lát.

Một giây sau đó, cậu quay đầu lại, quả nhiên thấy nữ sinh da trắng phía sau nhú chặt lông mày, bất mãn nhìn chằm chằm đầu cậu. Ánh mắt hai người chạm nhau, đối phương trừng mắt lạnh lùng nói, “Cậu bạn học này, phiền cậu đừng quấy rầy nhân viên phục vụ đẹp trai của chúng tôi trong thời gian làm việc.”

Giang Bạch Lộ xin lỗi, xoay người lại gọi món mì xào gà cà ri giống như Logan. Hai người lấy số thứ tự rồi rời khỏi hàng. Giang Bạch Lộ quay đầu nhìn, thấy nữ sinh vừa mới dùng ngôn từ chuẩn xác phê bình cậu cười rạng rỡ ghé đến trước cửa sổ, giọng nói ngọt ngào hỏi: “Chris, em có thể mời anh tham gia party tối mai của ký túc xá bọn em không?”

Giang Bạch Lộ: “...”

Logan tỏ vẻ thấy nhưng không thể trách, “Như cậu thấy đấy, Giang. Chris rất nổi tiếng trong trường học chúng ta, cậu ít trêu chọc anh ta thì tốt hơn.”

Giang Bạch Lộ vô cùng ngạc nhiên nói: “Tôi không hề có ý định trêu chọc anh ta.”

Khuôn mặt Logan lộ vẻ kì lạ, “Lẽ nào anh ta không phải gu của cậu à?”

“Là gu của tôi.” Giang Bạch Lộ không phủ nhận, “Nhưng trong trường học không chỉ có mình anh ta là kiểu tôi thích.”

“Nhưng tôi thấy cậu ngẩn người nhìn anh ta.” Logan cười bốn cột, “Dù chỉ là một giây thoáng qua.”

“Tuy nhiên...” Anh chàng thẳng thắn thừa nhận, “Giả như bây giờ tôi không thất tình, tôi cũng sẽ coi trọng anh ta. Dù sao anh ta không có nhược điểm nào khác ngoại trừ nghèo.”

“Thật khó để chịu đựng.” Logan bắt đầu nói nhảm, “Không có tiền là một chuyện cực kỳ khó chịu. Bất cứ khi nào tôi nhận được hóa đơn vào cuối tháng, tôi sẽ nhớ đến Chris. Giả sử anh ta không nghèo, ít nhất là không cần phải làm việc cả ngày lẫn đêm để chi trả phí sinh hoạt, giữa đối tượng tôi vừa tỏ tình và anh ta, tôi thậm chí sẽ chọn lên giường với anh ta.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Hai người ngồi xuống một bàn ăn sạch sẽ. Mười phút sau, đám đông dùng cơm xung quanh đột nhiên xao động. Tiếng nói vụn vặt từ trong không khí loáng thoáng truyền vào tai cậu. Giang Bạch Lộ còn chưa kịp xoay người sang chỗ khác thì có một cái bóng nhỏ che khuất tầm nhìn của cậu.

Chiếc đĩa chạm vào mặt bàn phát ra âm thanh giòn dã, hai phần mì xào gà sốt cà ri tương tự được đặt trước mặt Giang Bạch Lộ và Logan. Đồng thời, cuối cùng cậu cũng nghe rõ tiếng nghị luận khi cao khi trầm từ phía sau.

“Ôi Chúa ơi, hai người họ dĩ nhiên có thể được Chris đích thân phục vụ.”

“Ghen tị chết mất thôi.”

“Anh ấy vừa mất ai rồi?”

“Tớ hi vọng rằng anh ấy chỉ là cảm thấy bên trong cửa kính nóng bức, tâm huyết dâng trào đi ra hít thở không khí.”

Tuy nhiên, mọi người đều thấy Chris không hề nói năng gì với Giang Bạch Lộ hay Logan. Anh chỉ đặt đĩa xuống, với lấy biển số thứ tự trên bàn rồi bình thản rời đi.

Đám đông dần mất hứng thú, đôi mắt của họ rời khỏi người Giang Bạch Lộ và Logan.

Hai giây sau, Giang Bạch Lộ bất ngờ phát hiện trong món mì xào của cậu có thêm một phần trứng chiên vàng.

Logan cũng nhận ra. Anh chàng lục lọi trong đĩa của mình nhiều lần nhưng không tìm thấy gì. Nam sinh vừa mới thất tình không lâu giờ hai tay lên che mặt, có chút tuyệt vọng lầm bầm nói: “Quả nhiên chàng trai tóc đen mới là con cưng của Chúa. Tôi ăn trưa ở đây vô số lần, nhưng từ trước đến nay tôi chưa bao giờ gặp may được đầu bếp cho thêm món trứng tráng.”

Giang Bạch Lộ: “...”

56. Chương 56: Pn 1.4. Bạn Trai Cũ

Lần thứ tư hai người gặp nhau là ở Starbucks.

Hai điều kỳ lạ đã xảy ra ngày hôm đó.

Cậu và bạn học vội vã làm bài tập trong phòng tự học. Buổi chiều cảm thấy buồn ngủ, Giang Bạch Lộ

đứng dậy đến Starbucks gần trường để mua cà phê.

Trên đường đi, cậu gặp Catherine của trường đại học bên cạnh. Đối phương ôm một bó hoa hồng tươi đẹp rực rỡ, nhiệt tình hăng hái gọi cậu hỏi han: “Giang, gần đây bạn thế nào?”

Giang Bạch Lộ mỉm cười nói: “Cũng không tệ lắm, chính là hơi nhiều bài tập.”

Nữ sinh cười to, “Tôi không tin du học sinh người Trung Quốc lại cảm thấy bài tập ở trường đại học Mỹ nhiều.”

Giang Bạch Lộ nhún vai bất lực.

Catherine rút một bông hồng đỏ từ bó hoa và đưa nó cho cậu, “Rất cảm ơn bạn chuyện lần trước, đây là quà cảm ơn.”

Giang Bạch Lộ vô cùng ngạc nhiên, “... Chuyện gì?”

Catherine cười toe toét, “Giang, phải nói rằng, trí nhớ của bạn thực sự không tốt lắm. Lần trước nhờ bạn giúp chúng tôi phân biệt quần áo, may mà có bạn xem qua, nếu không chúng tôi đã mang tiếng là mặc kimono đứng trước gian hàng triển lãm văn hóa Trung Quốc. Chúa ơi, thật không dám tưởng tượng hình ảnh đó.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Trí nhớ của cậu không hề kém chút nào. Cậu nhớ rõ ràng lúc đó Chris trao đổi số điện thoại với cậu, nói lần sau mang quần áo đến sẽ gọi cho cậu. Nhưng mà cho đến hôm nay, đối phương không hề liên lạc với cậu. Thậm chí cậu còn chưa từng chạm vào mép ống tay áo của cái váy kia.

Chẳng lẽ là cậu mất trí nhớ tạm thời?

Giang Bạch Lộ hơi trầm ngâm, “Tôi...”

Catherine vội vàng nhét bông hồng vào ngực cậu, ngắt lời cậu bằng một nụ cười: “Giang, tôi còn có chút việc, chúng ta gặp nhau sau nhé.”

Giang Bạch Lộ chỉ kịp thấy bóng lưng rời đi của cô nàng.

Cậu cầm bông hồng nhưng bỏ đi Starbucks. Có rất nhiều người đang xếp hàng chờ đợi trong quán cà phê, quanh co khúc khuỷu kéo dài đến tận cửa.

Giang Bạch Lộ đứng ngoài cửa hàng, đẩy cửa kính thủy tinh liếc mắt nhìn đoàn người đông nghịt bên trong một chút, bỗng chốc bỏ đi ý nghĩ xếp hàng trong đầu. Cậu quay người muốn mua cà phê đóng hộp trước máy bán hàng tự động.

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên phía sau, cửa kính của tiệm cà phê bị đẩy ra, có người gọi cậu lại.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Giang Bạch Lộ nghe thấy tiếng gọi mà quay đầu lại, nam sinh con lai cao lớn đẹp trai mặc đồng phục nhân viên màu đen, đứng trên bậc thềm trước cửa hàng nhìn cậu. Anh dùng một tay giữ cửa, nghiêng người nhường đường cho cậu, “Vào đi.”

Nam sinh nheo đôi mắt màu hổ phách, “Cho cậu chen ngang.”

Giang Bạch Lộ chỉ chần chừ giây lát, sau đó không chút do dự dẫm lên bậc thang bước vào.

Chờ sinh viên bán thời gian trước ca của Chris rời đi, nam sinh đến trước quầy thanh toán đăng nhập vào hệ thống thu ngân, ngược mắt lên hỏi cậu, “Uống gì?”

Giang Bạch Lộ rũ mắt xem menu, gọi ba cốc cà phê đá. Sau khi gọi đồ xong, cậu chỉ lo cúi đầu tìm ví tiền, trong toàn bộ quá trình, không hề ngẩng đầu lên nhìn bảng giá điện tử bị người khác ngăn cách.

Mười phút sau, cậu đang ngồi bên cửa sổ chơi điện thoại di động, Chris đặt ly cà phê đá và tiramisu đóng gói cẩn thận trước mặt cậu. Giang Bạch Lộ sững sốt, “Tôi không gọi bánh ngọt.”

Nam sinh nhàn nhạt nhìn cậu, “Cậu có gọi.”

Giang Bạch Lộ chỉ vào menu trên bàn, “Nhưng tôi chỉ thanh toán tiền ba cốc cà phê đá thôi mà.”

Chris không nói gì.

Giang Bạch Lộ đẩy bánh tiramisu ra ngoài, “Chắc là người khác gọi, anh nhớ nhầm rồi.”

Chris liếc nhìn cậu một cái, “Phải không?”

Nói xong, anh chậm rãi lấy hóa đơn trong túi ra, đầu ngón tay chỉ vào danh sách trên đó, tiếng nói trầm thấp lộ ra chút biếng nhác: “Vậy đây là cái gì?”

Giang Bạch Lộ di chuyển ánh mắt theo động tác của anh, trong chớp mắt thấy rõ chữ tiếng Anh tiramisu in trên hóa đơn, cậu ngơ ngẩn.

Một lúc lâu sau, dường như cuối cùng cậu cũng hiểu ra, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thản nhiên của Chris, chậm rãi híp mắt lại.

Chris không cho cậu cơ hội nói chuyện, anh nhặt bông hồng đẹp đẽ trên bàn, đôi mắt sâu hun hút khóa chặt cậu, “Cậu thích hoa hồng đỏ?”

Lần này, Giang Bạch Lộ suy nghĩ cẩn thận hồi lâu, xem xét đến tình hình tài chính của đối phương, cậu cong khóe môi đáp: “Không, tôi không thích.”

57. Chương 57: Pn 1.5. Bạn Trai Cũ

Giang Bạch Lộ từng xem một vài bộ phim về tình yêu, nhưng cậu chưa từng yêu đương. Vì vậy, trong lớp lý thuyết nhiếp ảnh cậu lặng lẽ hỏi Allen: “Nếu có người làm việc trong nhà hàng tặng tôi thêm đồ ăn, có phải người ta đang theo đuổi tôi không?”

Allen nghe những lời đó, đập bàn giận dữ nói: “Ai to gan như thế? Dám cướp người dưới mắt tôi?”

“Nếu cậu đang nói về việc đầu bếp canteen cho cậu thêm trứng rán...” Logan nghiêng người tới, nói xen vào, “Tôi nghĩ rằng cậu nghĩ nhiều rồi. Đầu bếp canteen đã ngoài bốn mươi tuổi còn bị hói đầu, tôi đoán ông ta chỉ là giảm sút trí nhớ, thả nhầm phần trứng của người khác vào đĩa của cậu. Vì vậy, khi cậu đang tận hưởng sự ngạc nhiên bất ngờ thì chắc chắn có kẻ đáng thương nào đó đang cầm giẻ nguyên rửa đầu bếp canteen chiếm đoạt phần trứng rán mà anh ta bỏ tiền ra mua.”

Anh chàng nói xong, tỏ vẻ thương cảm, “Giang, nếu cậu muốn yêu đương, tôi tin cậu có thể tìm được người đàn ông tốt hơn đầu bếp canteen nhiều lần.”

Giang Bạch Lộ: “...”

Cậu cười tủm tỉm đáp lời: “Đúng vậy, tôi xác thực có thể tìm được người tốt hơn, mà cũng không bị đối tượng tôi tỏ tình từ chối ngay trước mặt.”

Logan: “...”

Allen đẩy mặt Logan ra, nhắc nhở anh chàng tập trung nghe giảng và chép bài cẩn thận, nhưng chính hắn lại dựng thẳng cuốn sách giáo khoa trong tay, quay mặt lại và mỉm cười thuần khiết với Giang Bạch Lộ, “Giang, tối nay ký túc xá nam sinh giao lưu hữu nghị, cậu có đi không?”

Giang Bạch Lộ không thèm quay đầu, “Tôi đoán cậu đã báo danh cho tôi rồi, tôi còn có thể từ chối sao?”

Allen cười rộ lên, “Cậu thật thông minh, cưng ới, hiển nhiên là không thể, hãy ngoan ngoãn đi cùng tôi,

nếu không tôi sẽ bí mật quay tay trên giường cậu.”

Giang Bạch Lộ bình thản nhìn hắn.

Allen nhanh chóng giải thích: “Được rồi cưng ơi, cậu biết tôi thích đùa mà. Trước mặt cậu, tôi vĩnh viễn chỉ giỏi đùa giỡn ngoài miệng thôi.”

Hắn nói xong, nhận thấy điện thoại di động của mình phát ra tiếng rung, hắn vừa cúi đầu nhìn vừa nhỏ giọng phàn nàn: “Anh chàng Chris gửi tin nhắn cho tôi này, tôi đoán cậu ta muốn từ chối tôi. Tin nhắn từ chối của cậu ta y hệt khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của cậu ta vậy.”

Tuy nhiên, giây tiếp theo, Allen khe khẽ bật ra một câu chữ thề, “What the fuck, tôi không nhìn nhầm chứ, Chris dĩ nhiên đồng ý lời mời giao lưu hữu nghị của tôi.”

Giang Bạch Lộ không nói gì. Không biết tại sao, gần đây Allen dường như có mối quan hệ tốt với Chris, cho nên hiện tại cậu luôn có thể nhìn thấy Chris ở trong trường học.

Nam sinh thỉnh thoảng mua đồ ăn vặt cho cậu, Giang Bạch Lộ mơ hồ nhận thấy ý định của đối phương, nhưng Chris không thực hiện bất kì hành động muốn làm sáng tỏ nào. Đồng thời, cậu vẫn không nghe được Chris gọi tên cậu.

Cậu vô thức nhú mày, rơi vào sự bối rối sâu sắc trong lớp học.

Sự bối rối này vẫn duy trì liên tục cho đến buổi tối giao lưu hữu nghị của ký túc xá nam. Họ rủ nhau đi hát, Giang Bạch Lộ ngồi trong phòng karaoke ăn trái cây, chọn một bài hát nhạc pop thịnh hành trong nước. Hát được một nửa thì Chris mới khoan thai đến muộn.

Anh không hề nhìn về phía Giang Bạch Lộ ngay giữa trung tâm căn phòng mà trực tiếp lướt qua cậu rồi bước đến sofa phía sau bàn cà phê. Sau đó, cả đêm anh không nói chuyện gì nhiều với Giang Bạch Lộ, thậm chí không đến gần cậu.

Giang Bạch Lộ vẫn luôn chú ý điều này. Cậu nảy sinh nghi ngờ sâu sắc với phỏng đoán trước đây của mình.

Gần đến thời gian đóng cửa ký túc xá, Giang Bạch Lộ một mình rời đi trước. Allen tiễn cậu ra cửa, sau đó ở lại vui chơi suốt đêm với những người khác. Trên đường quay về phòng, Allen gặp Chris chuẩn bị rời khỏi, hắn ngạc nhiên nhú mày nói: “Chẳng lẽ chỗ cậu ở cũng có giờ giới nghiêm?”

Chris nói ngắn gọn: “Tôi phải đến quán bar trực ca đêm.”

Allen hơi mất hứng tạm biệt anh, nhưng hắn không thấy được, sau khi Chris ra khỏi cổng, anh chọn một con đường hoàn toàn ngược lại với hướng đến quán bar.

Giang Bạch Lộ chưa về tới ký túc xá thì bị El mang theo hai nam sinh da đen to lớn vây quanh. Con đường dưới ngọn đèn mờ vắng tanh không một bóng người, ánh mắt đối phương âm u dõi theo cậu: “Ngu ngốc, đã sớm nhắc nhở mày, đi đêm lắm có ngày gặp ma, đây là mày tự làm tự chịu.”

Giang Bạch Lộ rầu rĩ cau mày.

El tấm tắc thở than: “Bây giờ biết sợ rồi hả?”

Giang Bạch Lộ bình thản ung dung ngược mắt lên, “Tôi chỉ lo lắng quá giờ đóng cửa, có lẽ tôi phải bắt chước mấy tên một sách, cuộn tròn ngủ dưới sàn thư viện.”

Cậu nói xong, thở dài một hơi, “Nhưng tôi thậm chí còn không mang theo túi ngủ và gối.”

Khuôn mặt El hơi vặn vẹo, hắt hủi lạnh một tiếng, nói: “Con người luôn phải chịu đau mới nhớ dai.”

Ba người đàn ông xắn tay áo lên, cuộn chặt tay bước về phía cậu, dưới bóng cây chấp chờn trong đêm tối, cơ mặt kéo căng có vẻ hơi dữ tợn.

Gương mặt Giang Bạch Lộ không đổi màu, nhưng bàn chân cậu khễ lùi lại một bước nhỏ vô hình. Thực tế, cậu không biết đánh nhau.

Nắm đấm của El mang theo gió lạnh thấu xương nện vào mặt cậu, Giang Bạch Lộ theo phản xạ có điều kiện trốn về hướng ngược lại. Nắm tay El quả nhiên không chạm tới mặt cậu, nhưng vai Giang Bạch Lộ lại đụng phải lồng ngực của một người phía sau.

Một tay Chris giữ nắm đấm của El, tay kia đỡ vai Giang Bạch Lộ, kéo cậu ra sau lưng anh.

El khó chịu rút lại nắm đấm, “Chris, mày muốn tọc mạch à? Mày không phải là người thích xen vào chuyện của người khác.”

“Đây không phải là việc của người khác.” Chàng trai cao ráo đẹp trai cởi áo khoác ném cho Giang Bạch Lộ, về mặt lạnh lùng xắn tay áo lên, “Tôi đánh với cậu, nếu cậu thua sau này không được tìm cậu ấy gây phiền toái.”

El tỏ ra không hiểu, “Chris, mày bị quỷ ám sao? Mày dĩ nhiên giúp tên mặt trắng nhỏ này.”

“Tôi không mong cậu có thể hiểu. Nhưng từ lúc này, cậu cần phải biết một điều.” Cuối cùng, Chris cũng tỏ ra hơi mất kiên nhẫn, “Cậu tìm em ấy gây phiền phức, chính là tìm tôi gây phiền phức.”

Nói xong, anh quay đầu lại nhàn nhạt liếc nhìn Giang Bạch Lộ, chậm rãi phun ra một câu tiếng Trung

trầm thấp mà rõ ràng: “Giang Bạch Lộ, tôi có thể giúp em đánh nhau, nhưng có điều kiện.”

Nam sinh cong khóe môi.

“... Làm bạn trai tôi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-sac-dep>